

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

EGYEDÜL HIT ÁLTAL: A RÓMAI LEVÉL

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2017. október, november, december

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2017 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztő: Zakariás Loránd

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szőcs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Egyedül hit által: a Római levél. Idézetek a Bibliatanulmányokhoz:

2017. október, november, december: Szemelvények a Prófétaság

Lelke írásaiból a naponkénti tanulmányozáshoz /

Ellen White; trad.: Bartha Sándor. - Pantelimon: Viața și Sănătate, 2017

ISBN 978-606-911-xxx-x

I. Bartha Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Pál apostol Rómában	5
2. A konfliktus	14
3. Az emberiség helyzete	22
4. Hit általi megigazulás	31
5. Ábrahám hite	40
6. Ádám és Jézus	49
7. Győzelem a bűn felett	58
8. Róma 7 embere	67
9. Nincs többé kárhoztatás	77
10. Az ígéret gyermekei	85
11. A választottak	94
12. Jóval győzni meg a gonoszt	103
13. Keresztény életmód	112

1. tanulmány

Pál apostol Rómában

Szeptember 30., szombat délután

Péter és Pál apostol évekig egymástól távol munkálkodott, mivel Pálnak az volt a feladata, hogy a pogányokhoz vigye el az evangéliumot, Péter pedig főképp a zsidókért dolgozott. De Isten gondviselése folytán mindkettejüknek bizonyosságot kellett tenniük a világ fővárosában, Rómában, és földjét meg kellett öntözniük vérükkel, mint a szentek és vértanúk roppant nagy aratását. – *A megváltás története*, 315. o.

Korinthusi tartózkodása alatt Pál időt szakított magának arra is, hogy figyelmét új és nagyobb munkaterületekre irányítsa. Gondolatban különösen sokat foglalkozott Rómába tervezett utazásával. Látni kívánta a keresztény hit meggyökerezését és megszilárdulását az akkor ismert világ ezen nagy központjában: ez volt leghűbesebb reménye, leghőbb vágya és dédelgetett terve. Rómában akkor már volt gyülekezet. Az apostol tehát azon fáradozott, hogy biztosítsa az ottani hívők segítségét és együttműködését az Itáliában, valamint más országokban végzendő evangelizáló munkához. Hogy munkássága útját előkészítse a római testvérek között – akik közül még nem ismert mindenkit –, előbb levelet intézett hozzánk. Jelezte szándékát, hogy meglátogatja Rómát, sőt, azt a reményét is közölte, hogy majd kitűzi a kereszt zászlóját Spanyolországban.(...)

Nagyon világosan és hatásosan fejtette ki az apostol tanítását a hit általi megigazulásról. Azt remélte, hogy a Rómában élő keresztényekhez küldött tanításai a többi gyülekezetnek is a segítségére lesznek. De mennyire kevéssé láthatta akkor, hogy szavainak milyen messzemenő hatása lesz! Azóta a hit általi megigazulás magasztos igazsága az összes korszakon át mint hatalmas tűzoszlop jelezte az élethez vezető utat a megtérő bűnös számára. Ez a világosság oszlatta el azt a sötétséget,

ami Luther lelkét nyomta, és nyilatkoztatta ki előtte Krisztus vérenek erejét, amely minden bűntől megtisztít. Hozzá hasonlóan ez a világosság a bűnnel terhelt lelkek ezreinek világította meg a bocsánat és békeség útját, forrását. Minden keresztény hálát adhat Istennek a római gyülekezethez intézett levélért. – *Az apostolok története*, 373. o.

Pál nem mondhatott el mindent, amit látomásaiban látott, mert voltak olyan hallgatói is, akik visszaéltek volna szavaival. Amit azonban Isten kinyilatkoztatott előtte, képesítette arra, hogy mint jó vezető és bölcs tanító munkálkodjék. Ezek a kinyilatkoztatások hatották át azokat az üzeneteket is, amelyeket a későbbi években a gyülekezeteknek küldött. A benyomások, amelyeket látomásai során nyert, bevésődtek lelkébe, és lehetővé tették számára, hogy kellőképpen szemléltesse a keresztény jellemet. Szóban és írásban olyan üzenetet hirdetett, ami azóta is mindenkor segítséget és erőt adott Isten egyházának. Ez az üzenet napjaink hívőihöz is világosan szól azokról a veszélyekről, amelyek a gyülekezetet fenyegetik, és azokról a tévtanokról, amelyek az útjában állnak. – *Az apostolok története*, 469. o.

Október 1., vasárnap – Pál apostol levele

A galáciai gyülekezetekben nyílt, leplezetlen tévtanítás lépett az evangélium helyébe. Krisztust, a hit egyetlen fundamentumát megtagadták a már elavult zsidó ceremóniák kedvéért. Az apostol tisztában volt azzal, hogy a galáciai hívők csak úgy menthetők meg az őket fenyegető veszedelmes befolyásoktól, ha a leghatározottabban intézkedik, és a legelősebben megintí őket. (...)

Ezért tehát nem habozva vagy kételkedően írt nekik, hanem a rendületlen meggyőződés biztonságával és feltétlen tudásával. Világosan kifejtette előttük, mi a különbség, ha emberek tanítanak bennünket, vagy közvetlenül Krisztustól kapunk oktatást.

Az apostol behatóan kérte a galáciaiakat, forduljanak el a hamis tanítóktól, akik tévútra vezették őket, és térjenek vissza ahhoz a hithez, amit az isteni jóváhagyás félremagyarázhatatlan bizonyítékai kísértek. Azok a férfiak, akik megkísérelték eltéríteni őket az evangéliumi hittől: kép-

mutatók, szívük megszenyvedett és romlott az életük. Vallásosságuk a ceremóniák sorozata, amelyek betartása által akarják elnyerni Isten tetszését. Nem óhajtottak olyan evangéliumot, ami megköveteli az Ige iránti engedelmességet: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3) Úgy érezték, hogy az ilyen tanításon alapuló vallás túl nagy áldozatot követel; ezért ragaszkodtak tévelygéseikhez, megcsalták magukat és másokat. – *Az apostolok története*, 385–386. o.

Krisztus megjövendölte, hogy a csalók munkája nagyobb veszélyt jelent tanítványaira, mint az üldöztetés. Ezt a figyelmeztetést többször is megismételte. A csalók ellen, akik tudományos problémákkal lépnek fel, jobban kell védekeznünk, mint bármilyen más veszéllyel szemben. Mert az ilyen megtévesztőknek a bejövetele az egyházba azoknak az álokoskodásoknak, tévedéseknek a belopózását is jelentette, amelyeket Sátán találékonysága szőtt, hogy azok lelki felfogóképességét ködösítse el, akiknek még alig voltak tapasztalataik a Szentlélek munkálkodását illetően, és akik elégedettek csupán a korlátozott lelki tudásukkal. Arra irányult a tévedések terjesztőinek törekvése, hogy aláássák az Isten igazságába vetett bizalmat, és hogy lehetetlenné tegyék az igazság és a tévtanítások közötti különbségtételt. Csodálatosan tetszetős, képzelet szötte tudományos problémákat tárnak fel, amivel a gyanútlanok figyelmét lekötik – és ha a hívők nem ügyelnek eléggé, az ellenség a világosság angyalának fényébe öltözötten hamis ösvényekre vezeti őket.

Sátán ügyesen játszik az emberekkel. Titokban igyekszik megrontani az Úr népének hitét, és mindenkit el akar csüggeszteni. Ma éppen az a célja, mint a mennyben volt, hogy megossa Isten népét. A történelem utolsó szakaszában széthúzást, versengést és vitát szít, és el akarja mozditani az igazság régi útjelzőit, amelyeknek Isten népe a letéteményese. Igyekszik a dolgokat úgy feltüntetni, mintha a Mindenható ellentmondana önmagának. – *Evangelizálás*, 359. o.

Október 2., hétfő – Pál szeretne ellátogatni Rómába

Figyelmemet visszairányították az utolsó munka kezdetére. Akkor az igazság szeretői nagyzolás nélkül emlegették az áldozathozatalt. Sokat

szenteltek az Úr ügyére, hogy eljuttassák másokhoz az igazságot. Kincset küldtek maguk előtt a mennybe. Testvéreim, akik később fogadtátok el az igazságot, akiknek jókora vagyonotok van, Isten azért hívott a munka mezejére, hogy ne csak ti örüljete az igazságnak, hanem vagyonotokkal segítsétek fejleszteni e nagy művet. Ha szíveteken viselitek a munkát, kockáztatni fogtok, pénzt fektettek be, hogy erőfeszítések emberek menthessen meg, és learassák velük a végső jutalmat. Súlyos áldozatokba és nélkülözésekbe került elétek tárnai az igazságot. Az Úr most titeket szólít, rajtatok a sor: tegyetek komoly erőfeszítéseket, hozzatok komoly áldozatokat, hogy a sötétségben élők elé tárjátok az igazságot. A menny ezt várja tőletek. Valljátok, hogy hisztek az igazságban: hadd bizonyítsák a tetteitek is a tény! Ha nem tevékeny a hitetek, akkor halott. Az előtünk álló borzalmas eseményekben nem ment meg más, csakis az élő hit.

Láttam, hogy eljött az ideje, hogy a nagy vagyonokkal rendelkezők gyorsan munkához lássanak. Itt az ideje, hogy ne aszerint gyűjtsenek kincset a mennyben, ahogy Isten most gazdagítja, hanem amint régebben felvirágoztatta őket. Az apostolok idején külön terveket fektettek le, hogy ne csak egyesek hordják a terheket, míg mások könnyen élnek. Úgy rendezték a dolgokat, hogy mindnyájan egyformán részt vegyenek Isten egyháza terheiben, különféle tehetségük szerint. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 191–192. o.

Minden kereszténynek kötelessége van a Mester szolgálatában. Nem szabad a saját kényelmünket keresnünk, hanem Krisztus országának felépítését tegyük a legfőbb szemponttá. Önzetlen igyekezetünk, hogy segítsük embertársainkat, és áldásukra legyünk, nem csak Jézus iránti szeretetünket bizonyítja, hanem a közelében tart minket, tőle való függésünk tudatában és hitben, és a mi lelkünk is szüntelenül növekedik a kegyelemben és az igazság ismeretében.

Isten különböző közösségekbe szórta szét gyermekeit, hogy az igazság világossága ragyogjon a világot elnyelő erkölcsi sötétség közepette. Minél sűrűbb körülöttünk a sötétség, annál fontosabb, hogy világítsunk. Talán igen nehéz és próbára tevő körülmények közé kerülünk, ez azonban még nem bizonyíték arra, hogy nem pontosan ott élünk, ahová a Gondviselés szánt minket. (...)

Aki teljesen Isten kegyelmére támaszkodik, az az igazság mellett szóló szüntelen bizonyágtévéssé teheti az életét. Senki nem él olyan helyzetben, hogy ne lehetne igaz, hú keresztény. Bármekkorák is az akadályok, akik eltökélik, hogy Istennek fognak engedelmességni, majd észreveszik, hogy amint haladnak előre, úgy nyílik meg előttük az út. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 182. o.

Október 3., kedd – Pál Rómában

Pál nehéz szívvel közelített a világ fővárosa, a hön vágyott látogatás felé. Milyen másként képzelte el! Hogyan hirdesse az evangéliumot mint megláncolt és megbélyegzett fogoly? Reménysége, hogy Rómában sok lelket megnyerjen, teljesen szertefoszlott.

Végül a fogolycsoport elérte az Appii Forumot (ami Rómától kb. 4 kilométerre van). Mialatt a nagy embertömeg között utat törnek maguknak, sok megvető pillantás éri az ősz öreget, akit odaláncoltak egy csoport megrögzött gonosztevőhöz. Az apostol kénytelen eltérni a sok durva viccet és gúnyos megjegyzést.

Hirtelen azonban örömkialtás hangzik fel. A járókelők közül egy férfi ugrik elő, a fogoly nyakába borul, és örömkönnök között öleli át, mintha hosszú távollét után üdvözölné apját. És ez a jelenet újból és újból megismétlődik, mert igen sokan a szerető várakozástól megélesedett tekintettel felismerik a megkötözött fogolyban azt a férfit, aki Korinthusban, Filippiben és Efézusban hirdette nekik az élet Igéjét. (...)

Az előzetesen lelkére nehezedett bánat felhője már eloszlott. Keresztény élete ugyan nem volt egyéb a bántalmazások, szenvedések és sürölődások sorozatánál, de ebben az órában bőséges jutalmat vett. Most már bátrabban és vidámabb lelkülettel folytatta útját. Nem akart többet a múltra panaszkodni, sem félni a jövőtől. Bilincsek és nyomorúság várt rá, azt igen jól tudta; de azzal is tisztában volt, hogy sokkal borzalmasabb rabságból szabadított meg lelkeket, így örült a Krisztusért viselt szenvedéseinek. – *Az apostolok története*, 448–449. o.

Az Úr kénytelen a lelket megerősíteni az önelégültség ellen, hogy a munkás többé ne gondolja, hogy gyengeségei lényegében erények.

Ezzel próbálja megvédeni a hívőt önmaga felmagasztalásától. Néha Isten fájdalmas folyamatokon át találja meg az emberi lélekhez vezető utat, mivel fontos a megtisztítás munkája, és az ember mindig megfizeti a szenvedés és próba árát. Át kell mennie a tüzes kemencén, míg nem a tűz megtisztítja őt a salaktól, hogy meglátszódjon rajta a mennyei képmás.

Akik saját hajlamaiknak hódolnak, nem értékelik, amit az Úr tesz értük, és tele vannak elégedetlenséggel. Kudarcot látnak ott is, ahol győzelem volt, és veszteséget látnak a nyereségben is. Jákobhoz hasonlóan ők is készek kijelenteni: „Mindezek csak engem sújtanak!” – miközben mindaz, amiért panaszkodnak, épp a javukat szolgálja. „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr!” (...)

Gondoljunk csak Pál tapasztalatára! Amikor úgy tűnt, hogy a legnagyobb szükség van apostoli tevékenységére, hogy megerősödjön a megpróbált és üldözött egyház, őt megfosztották szabadságától, és láncrea verték. Viszont éppen ez volt az a pillanat, amikor az Úr munkálkodott az értékes győzelem érdekében. – *Krisztushoz hasonlóan*, 348. o.

Október 4., szerda – A római „szentek”

Isten minden értünk végzett munkájának a célja a megszentelődésünk. Örök időktől fogva kiválasztott minket, hogy szentté válhassunk. Krisztus önmagát adta megváltásunkért, hogy a bűntől megszabadító hatalmába vetett hitünk által teljessé válhassunk benne. (...)

Miért nem foglalkozunk többet ezzel? Miért nem igyekszünk könnyebben érthetővé tenni, amikor olyan sokat jelent? Miért nem nyitják ki a keresztyének a szemüket, hogy meglássák Istentől kapott feladatukat? A megszentelődés egy élet fokozatosan végbemenő munkája. Az Úr kijelenti: „Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok.” (1Thessz 4:3) Akarjátok-e, hogy vágyaitok és hajlamaitok összhangba kerüljenek a mennyei akarral?

Mint keresztyének megfogadtuk, hogy felelősségünket felismerve és betöltve megmutatjuk a világnak, hogy szoros kapcsolatunk van az

Úrral. Így kell bemutatni Jézust – tanítványainak krisztusi szavain és cselekedetein keresztül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 202. o.

Az Úr azokat viszi be a mennybe, akik Jézus Krisztus kegyelme által megszentelődtek, és Krisztust mutatják be. Ha Megváltónk szeretete él a lelkünkben, akkor tapasztalni fogjuk, hogy el vagyunk rejtve Jézussal Istenben. (...)

Az Atya énekléssel örvendezik (Sof 3:17) azoknak, akik imával, figyelmesen és szeretettel végzik Krisztus munkáját. Amikor Isten az Ő szeretett Fiának jellemét látja kialakulni népében, gyönyörködik gyermekeiben. Az Úr és a mennyei angyalok énekelve örülnek ezeket az embereket látva. A hívő bűnöst ártatlannak nyilvánítják, mivel bűnét Jézus vette át. Krisztus igazságának köszönhetően az adós bocsánatot nyer, és örök élet a része. – *Az én életem ma*, 273. o.

Nem csak a gyorsé a futás, nem csak az erős nyerhet csatát. A leggyengébb szent éppúgy elnyerheti az örök élet dicsőséges koronáját, mint a legerősebb. Mindenki győztes lehet, aki Isten kegyelméből alárendeli életét Krisztus akarátának. Az élet minden területén gyakorlatban is megvalósítani az Isten Igéjében lefektetett alapelveket, ezt némelyek lényegtelennek tarthatják, olyasminek, ami csekélység, ami figyelemre sem méltó. Azonban a kockán forgó tétre való tekintettel semmi sem kis dolog, ami segíthet vagy gátolhat. Minden egyes cselekedetünk súlyosan esik a latba: győzelemre vagy vereségre. Sőt, a győztesek elnyert jutalma arányos lesz buzgóságukkal, komolyságukkal, amit a küzdelemben vetettek. – *Az apostolok története*, 313. o.

Október 5., csütörtök – A római hívők

Mindenkit érnek megpróbáltatások, fájdalmak és szomorúságok, melyeket nehéz elviselni; kísértések környékeznek, melyeknek nehéz ellenállni. Ne egymásnak panaszoljátok el gondjaitokat, hanem vigyék imáitokban Isten elé! Legyen fő szabályotok, hogy a kételkedés vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki a szátokon! Nagyban hozzá-

járulhattok mások életének felvidítéséhez, ha őket a remény és vigasz szavaival erősítitek meg.

Sok derék lélek van rettenetes kísértéseknek kitéve. Gyakran már közel kerültek az eleséshez az önmagukkal és Sátánnal vívott küzdelemben. Ne csüggedjétek el őket nehéz harcaikban! Bátorítsátok őket reményt keltő szavakkal, amelyek buzdítóan hatnak rájuk. Ha így tesztek, Krisztus fénye árad ki rólatok, „mert közülünk senki sem él önmagának” (Róm 14:7). Öntudatlanul is szétáradó befolyásunk vagy buzdítani és erősíteni fog másokat, vagy pedig elcsüggeszt, és elűz Krisztustól és igazságától. (...)

Ha főként társaink szeretetlen, rosszakaratú eljárására gondolunk, lehetetlen, hogy őket úgy szeressük, mint ahogy az Üdvözítő szeretett minket. Ha azonban Jézus irántunk tanúsított csodálatos irgalmasságán gondolkozunk, ezt a lelkületet árasztjuk ki másokra is. Szeressük és becsüljük egymást annak ellenére, hogy látjuk egymás hibáit és fogyatkozásait! Gyakoroljuk az alázatosságot; ne bízzunk a saját erőnkben, és mások gyengeségeit türelmesen szenvedjük el! Ez kiöli a kicsinyességet és az önzést, és nemessé, nagylelkűvé tesz. – *Jézushoz vezető út*, 119–121. o.

Nem az tesz bennünket igazán boldoggá, ami körülöttünk, hanem ami bennünk van. Nem attól vagyunk boldogok, amink van, hanem attól, amik vagyunk. Ha lobogó lángot kívánunk szívünk oltárára, akkor mindent boldogabb, vidámabb fényben fogunk látni. Krisztus békéjével rendelkezhetünk... Ha engedelmesek leszünk, és úgy bízunk Istenben, ahogy a kisgyerek bízik a maga módján földi szüleiben, akkor békére lelünk – de nem a világ nyújtotta békére, hanem a Jézustól származó békére... Az élet tele lesz fényvel, ha leszedjük a virágokat, és nem foglalkozunk a tövisekkel és a gyommal.

Mennyei örömet vigyetek az életetekbe! Mennyei fényt, ami csodálatosan ragyog azok életében, akik készülnek átköltözni a mennyei családba. – *In Heavenly Places*, 245. o.

Hamarosan olyan idő következik, ami próbára teszi a föld lakóit, s akiknek gyenge a hitük, nem állnak meg a veszedelem napjaiban.

Tanulmányozzuk a Szentírás komoly igazságait, mert égető szükségünk lesz az Isten szavában való jártasságra. Bibliatanulmányozás és a Jézussal ápolt mindennapi közösség által tisztán és jól meghatározhatóan meglátjuk személyes felelősségünket, és erőt kapunk, hogy helyálljunk a megpróbáltatás és kísértés idején. Akiknek az élete láthatatlan kötelességgel fűződik Krisztushoz, azokat Isten hatalmas hit által megtartja az üdvösségre. (...)

„Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) A keresztény kutassa szorgalmasan az Írásokat, olvassa el újra és újra az isteni igazságokat. A szándékos tudatlanság veszélybe sodorja a keresztény életet és jellemet, megvakítja a gondolkodást, megrontja a legnemesebb erőket is, zűrzavart hoz életünkbe. Népünk értse meg Isten titkait! Szükségünk van a kijelentett igazság elveinek megértésére, amely felkészít arra, ami a világra következik, és megelőzi, hogy a tanítások bármely fuvallata ide s tova sodorjon. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 273. o.

Október 6., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek, 5. kötet, „A Biblia titkai” című fejezet.

Az apostolok története, „Az üdvösség üzenete a zsidók között” című fejezet.

2. tanulmány

A konfliktus

Október 7., szombat délután

Annak, aki valamikor Isten gyermeke lesz, el kell fogadnia azt az igazságot, hogy a bűnbánatot és bűnbocsánatot nem kevesebb, mint Krisztus engesztelő áldozata által nyerheti el. Ebben megbizonyosodva a bűnösnek erőfeszítéseket kell tennie az érte végzett munkával összhangban, és fáradhatatlan esedezésekkel kell a kegyelem trónjához folyamodnia, hogy Isten megújító ereje lelkébe térhessen. Az Atya csak a bűnbánó embernek bocsát meg, de akinek megbocsát, először bűnbánatra indítja. Az Úr biztosította a feltételeket – Jézus örökkévaló igazsága minden hívő lélek számláján megjelenik. (...)

Isten bőséges kegyelmet biztosított annak érdekében, hogy a hívő tiszta maradjon a bűnöktől. Az egész menny a rendelkezésünkre áll határtalan forrásaival. Merítsünk a megváltás kútjából! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 393–394. o.

Akik azzal a vággyal tanulmányoznak, hogy eltávolítsák az életük-ből a bűnt, és megismerjék az igazságot, elfogadják az Igét, mert az számunkra „így szól az Úr”. A bibliai igazságok éles dorgálásai megtérésre készítetik őket... Aki igazi megtérést vet, jó cselekedeteinek tökéletes jutalmát aratja majd. Aki kitartó a hitben, békét fog learatni. Az értéktelen, hiábavaló dolgok utáni vágytól megtisztultak és megszenteltek tökéletes szeretetet és feddhetetlenséget fognak aratni... A kitartás naponkénti győzelmekhez vezet, mivel folyton Krisztus feddhetetlenségének mértékét tárja a hívő ember szeme elé. – *That I May Know Him*, 281. o.

A szeretet által munkálkodó hit, amely megtisztítja a lelket, egyetlen ponton sem egyesülhet az emberi parancsokból és ceremóniákból fel-

épülő farizeusi vallással. Hiábavaló erőfeszítés lenne Jézus tanítását a bevett vallással egyesíteni. Isten életet adó igazsága, akárcsak az erjedő bor, szétszakítaná a farizeusi hagyományok régi tömlőit. (...)

A Megváltó rámutatott, milyen erővel rombolja a hamis tanítás az igazság utáni vágyat és az igazság megbecsülését: „Senki, aki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja, jobb az ó.” (Lk 5:39) Krisztus szavaiban új szépségében ragyogott fel a pátriárkák és próféták által a világnak adott minden igazság. De az írástudók és farizeusok nem vágyakoztak a drága, új lelki tanítás után. Gondolataikat megkötözték a hagyományok és szokások. Míg el nem hagyják ezeket, addig nincs hely Jézus tanításai számára. Holt formákhoz ragaszkodtak, és elfordultak az élő igazságtól és Isten hatalmától. (...)

A cselekedetekben való bizakodáson alapuló, csupán jogszerű vallás sohasem vezethet embereket a Megváltóhoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli vallás. Az önigazoló lelkület vezérelte bőjt vagy imádság utálatosság Isten szemében... Saját cselekedeteinkkel sohasem vásárolhatunk üdvösséget. – *Jézus élete*, 278–280. o.

Október 8., vasárnap – Különb szövetség

Az ó szövetség üzenete ez: Engedelmeskedj, és élsz! „Adtam nékik parancsolataimat... amelyeket az ember, ha cselekszik, él azok által.” (Ez 20:11; 3Móz 18:5) De „átkozott, aki meg nem tartja e törvényt, hogy cselekedje” (5Móz 27:26). Az új szövetséget „jobb ígéretekre” adták: a bűn bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretére, hogy megújítsa a szívet, és összhangba hozza a mennyei törvény alapelveivel.

Az új szövetség áldásai pusztán irgalmasságra alapoztak a gonoszság megbocsátásánál... A bűnüket megvalló alázatos szívűek irgalmaságot, kegyelmet és megnyugvást találnak. Megszűnik-e igazságos lenni az Úr, amikor irgalmat tanúsít a bűnös iránt? Gyalázatot hoz-e szent törvényére, és ettől fogva elnézi-e annak megrontását? Isten igaz, és nem változik. Az üdvösség feltételei mindenkor ugyanazok. Örök életet ad azoknak, akik hajlandók készséggel engedelmeskedni az Ő törvényének.

Az új szövetség idején az örök élet elnyerésének feltétele ugyanaz, mint az ó szövetségben: a tökéletes engedelmesség... Az új és jobb szö-

vetségben Krisztus betöltötte a törvényt, hogy kiváltsa azokat a törvényszegőket, akik hit által személyes Megváltójuknak fogadják el Őt... A jobb szövetségben Isten Krisztus vére által megtisztít minket a bűntől. – *Isten csodálatos kegyelme*, 136. o.

Isten népe a jobb szövetség rájuk való alkalmazásával, Krisztus igazságossága által igazul meg. A szövetség olyan egyezség, mellyel a felek kötelezik magukat és egymást bizonyos feltételek betartására. Az ember így lép az Úrral szövetségre, hogy eleget tesz az Igében leírt feltételeknek. Viselkedése mutatja, hogy tiszteletben tartja-e a feltételeket.

Az ember mindent elnyer, ha engedelmeskedik a szövetségéhez hű Istennek. A Mindenható a maga tulajdonságait ruházza az emberre, képesítve őt az irgalmasság és szánakozás gyakorlására. Az Atya szövetsége biztosít minket az Úr változhatatlan jelleméről. Akik azt állítják, hogy hisznek benne, miért mégis változékonyak és megbízhatatlanok? Miért nem szolgálnak szívből, mint akik a menny tetszésére és dicsőségére elkötelezettek? Nem elég általános fogalommal rendelkezünk Isten követelményeiről! Tisztában kell lennünk, mik az Úr követelményei, és mi a mi kötelezettségünk. Isten szövetségének feltétele: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; felebarátodat pedig, mint magadat.” Ezek az élet feltételei: „Ezt cselekedd, mondta Krisztus, és élsz.” – *A te Igéd igazság*, 7. kötet, 932. o.

Isten ígéreteiben vigaszt, reményt és örömet találunk, mivel a Mindenható szavait szólják hozzánk. Hogy igazán értékelni tudjuk ígéreteit, gondosan kell tanulmányoznunk, és részletesen meg kell vizsgálnunk őket. Mennyi öröm volna az életünkben, és milyen jó irányba fejlődhetne a jellemünk, ha szívünkbe fogadnánk Teremtőnk ígéreteit! A felfelé vezető úton haladva beszéljünk a ránk áradó áldásokról! – *Az én életem ma*, 338. o.

Október 9., hétfő – Izrael törvényei és rendelkezései

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradoznánk,

inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az Ő vére engesztelés a bűnünk miatt. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd „a Lélek gyümölcsseit”. Jézus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmességben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakik bennünk, akkor éppen úgy járunk ezen a Földön, ahogy Ő járt.

Legfőképp két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik újonnan részesültek a kegyelemben. Az első, már említett tévedés abból áll, hogy saját cselekedeteikre támaszkodnak, mindent megtesznek, hogy összhangba hozzák magukat Istennel. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetetlent kísérel meg...

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit, hogy Krisztus felment bennünket a menny törvényének megtartása alól. Miután, úgymond, hit által nyerhetjük el az Üdvözítő kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs a megváltásunkhoz... Ha a törvény a szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni az életünkben?... Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, éspedig egyedül a hit az, ami Jézus kegyelmének részeseivé, az engedelmességre képessé tesz bennünket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 137. o.

Krisztus jövedőlése a templom lerombolását illetően a vallás megtisztítására vonatkozó lecke volt, ami a formaságok és a szertartások érvénytelenítését hozta magával. Nagyobbnak jelentette ki magát, mint a templom, és nyíltan hirdette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Ő volt az, akiben az egész zsidó szertartásrend és előképszolgálat beteljesedett. A templom helyére lépett, és egyedül benne összpontosult az egyház minden tisztsége.

A régmúltban Jézushoz formaságokkal és szertartásokkal közeledtek, de most, hogy lejött a földre, közvetlenül magára hívta fel a figyelmet. Bemutatta lelki papságát, és a bűnös embert a kegyelem trónja elé vitte. (...)

Krisztus azért adta ezeket a tanításokat, hogy megmutassa: elmúlóban van a szertartás szolgálata, és annak semmi haszna. „De eljön az óra – mondta Ő –, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiuil.

Az Isten lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:23–24) Az igazi körülmetélkedés Jézus lélekben és igazságban való imádata, amely nem álszent látszattal végzett formaságokból és szertartásokból áll. – *A keresztény nevelés alapjai*, 399. o.

Október 10., kedd – „Mózes rendtartása szerint”

A zsidók állandóan dicsekedtek az Úr által elrendelt istentiszteletükkel. Nem csoda, ha közülük sokan, akik krisztusi hitre tértek, még mindig valószínűtlennek tartották, hogy Isten, aki egykor előírta az istentisztelet héber formáját és módját, valaha is jóváhagyná saját rendletének valamilyen megváltoztatását. Ragaszkodtak ahhoz, hogy a zsidó törvényeket és ceremóniákat beiktassák a keresztény vallás egyházi szertartásai közé. Csak lassan értették meg, hogy az összes engesztelő áldozat tulajdonképpen Isten Fiának halálát jelképezte, mely után a lényeg lépett a jelkép és az árnyék helyébe. Ezek szerint a mózesi rendeletek és ceremóniák nem tekinthetők többé kötelezőnek. (...)

Az izraeliták előtt az elrendelt régi szertartások és ceremóniák az evangélium fényében teljesen új és mély értelmet nyertek. Aminek képletes ábrázolására szolgáltak, valósággá vált, és így akik az új szövetségben élnek, felszabadultak: azaz nincsenek kényszerítve azok megtartására. Viszont Isten megmásíthatatlan törvényét, a Tízparancsolatot Pál még most is megtartotta, úgy szellemi, mint szó szerinti értelmében. – *Az apostolok története*, 189–190. o.

Az őskeresztyén gyülekezetekben fenntartott rend tette képessé őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felővezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken éltek szétszórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antiókiában és máshol is – nézeteltérések alakultak ki, nem okoztak szakadást közöttük, mert a legfőbb tanácstestület, mely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, volt hivatva a vizályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel,

a messze fekvő gyülekezeteket megóvni és egységes eljárásukkal az elenség terveit megghiúsítani. – *Az apostolok története*, 95. o.

Jézus eltérő jellemű embereket választott tanítványaiul, hogy a munkát tökéletesen végezhessek el. Az ember könnyen azt képzei, hogy csak ő képes sikerre vinni a munkát, miközben sajnos épp azok a tulajdonságai hiányoznak, amik szükségesek a siker érdekében... Engednünk kell, hogy mások is csatlakozhassanak hozzánk, és velünk együtt munkálkodjanak, mert egyik pótolhatja a másik hiányosságait, és így tökéletes összhangot alkothatnak. – *The Publishing Ministry*, 104. o.

Október 11., szerda – Pogány háttérű hívők

Megtérése előtt Pál a „törvénybeli igazság tekintetében” (Fil 3:6) „feddhetetlennek” tartotta magát. Amióta azonban felfogása megváltozott az Üdvözítő missziójáról – aki Megváltója az egész emberiségnek, úgy zsidóknak, mint pogányoknak –, világos ismeretet nyert: felismerte az élő hit és a holt formaságok közötti különbséget. (...)

A körülméltékedés kérdése sok vitát és viszálykodást idézett elő az antiókhiai gyülekezetben. Mivel a gyülekezet tagjai attól tartottak, hogy ennek a pontnak állandó feszegetése végül is szakadást hoz létre köztük, elhatározták, hogy Pált, Barnabást és a gyülekezet néhány felelős tagját elküldik Jeruzsálembe, hogy ezt az ügyet ott az apostolok és vénék elé terjesszék. Ott majd találkoznak a különböző gyülekezetek képviselőivel és mindazokkal, akik az azt követő ünnepre feljönnek Jeruzsálembe. Időközben pedig szüneteljen minden viszály ebben a kérdésben, amíg az általános tanácskozás végleges határozatot nem hoz, amit azután az ország különböző gyülekezetei elfogadnak. – *Az apostolok története*, 190. o.

Az áldozati rendszert maga Krisztus alapította, majd Ádámra bízta, mivel az áldozati rendszer képviselte az eljövendő Üdvözítőt, aki majd elveszi a világ bűneit, és meghal az emberiség megváltása érdekében. Mózesen keresztül Jézus határozott rendelkezéseket adott Izrael fiainak az áldozatra vonatkozóan... Csak a tiszta és ép állatok képviselheték megfelelő módon Krisztust, csak ilyen áldozatot fogadott el Isten. (...)

Az izraelitáknak tilos volt zsiradékot és vért fogyasztani... Ez a törvény nem csak az áldozati állatokra vonatkozott, hanem minden állatra, amit megettek. Ennek a rendelkezésnek be kellett vésődnie az elméjükbe, és arra kellett, hogy emlékeztesse őket, hogy ha nem létezne bűn, akkor nem lenne vérontás sem. (...)

Isten Fiának vérét a megölt áldozat vére jelképezte. Az volt az Úr óhaja, hogy a szent és a közönséges között határozott és éles választóvonal legyen. A vér szent volt, mivel csak Isten Fiának vére szerezhett bűnbocsánatot. – *Isten fiai és leányai*, 225. o.

Amikor a felbukkanó tévtanokat a Biblia igazságaiként mutatják be, akkor akik kapcsolatban vannak Krisztussal... tanulmányozni fogják minden nap a Szentírást, mert maguk akarnak meggyőződni az igazságról. És amint felfedezik az Ige tanulságait, az igazság oldalára állnak. A jó Pásztor hangjára fognak hallgatni, aki ezt mondja: „Ez az az út, ezen járjatok!” Így tanultok meg tanácsot kérni a Bibliától, és többé már nem idegen hangokat fognak követni. – *Hit és cselekedetek*, 75. o.

Október 12., csütörtök – Pál és a galáciaiak

Galácia lakói bálványimádók voltak, de amikor hallották az apostolok prédikációit, örömmel fogadták az üzenetet, ami szabadulást ígért a bűn rabságából. Pál és munkatársai a hit általi megigazulást hirdették nekik, amit Krisztus engesztelő halála szerzett. Úgy szemléltették Jézust, mint aki látta a bukott emberiség tehetetlen állapotát, és lejött a földre, hogy mindenkit megváltson; Isten törvénye iránti engedelmes életet élt, és engedetlenségük miatt magára vette a büntetésüket. Ezután a keresztfényében sokak lelkében felderengett az Atya szeretetének nagysága, akik korábban még mit sem tudtak az igaz Istenről.

Így tanították a galatabelieknek az igazság alapvető tanításait Istenről, az Atyáról és „a mi Urunk, Jézus Krisztusról, aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint”. Hallás által jutottak hitre, vették az Úr Lelkét, és lettek „Isten fiai a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 1:4; 3:2, 26). – *Az apostolok története*, 208. o.

Az Isten művében munkálkodók napjainkban ugyanolyan nehézségekkel fognak találkozni, mint amilyeneket Pál élt át munkája során. Sátán ugyanolyan kérkedő és csaló törekvésekkel próbálja majd elfordítani a megtérteket a hittől. Olyan elméletek jönnek majd be sorainkba, amelyekkel nem lenne bölcs szóba állni. Sátán ravasz és körmönfont tévtanokat hoz közénk, hogy elsötétítse és megzavarja a gondolkodást, és semmivé tegye a megváltás tanításait. Mindazok Sátán csapdájába fognak esni, akik nem fogadják el az Igét úgy, ahogy az van.

Szent bátorsággal szóljuk az Igét! Az Úr szolgáján keresztül az ősegháznak küldött bizonyágtételt ma is meg kell hallania népének: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok!” (Gal 1:8)

Az az ember, aki a csodákat tartja hite próbájának, rá fog jönni, hogy Sátán csalásai révén képes arra, hogy valóságosnak tetsző csodákat tehessen. Egyiptomból való szabadulásuk idején a zsidókkal is el szeretne volna hitetni, hogy a csodák próbaértékkel bírnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 52. o.

Meg kell szabadulnunk a társadalmi szokások rabságából, ha hitel-veink léte forog kockán, és ne vonakodjunk megmutatni hovatarozásunkat, még ha különccnek is fognak tartani. Őrizd lelkiismereted érzékenységét, hogy meghallhasd a leghalkabban suttogó hangot is. Azok, akik Krisztus igáját hordják, legyenek határozottak az igazságban, mert ez így helyes. Folyton Jézusra tekints, és kérdezd meg Őt minden lépésednél: „Ez az Úr útja?” Isten nem fogja megengedni az ilyen léleknek, hogy Sátán kísértéseinek játékszerévé váljon.

Amikor nehézségek jelentkeznek – mert biztosan jelentkezni fognak –, közeledj Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzád. – *Istennel ma*, 279. o.

Október 13., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárcák és próféták, „A törvény és a szövetségek” című fejezet.

3. tanulmány

Az emberiség helyzete

Október 14., szombat délután

Sátán elérte az ember bukását, és azóta is azt tűzte ki célul, hogy az emberben eltörölje az Úr képmását, és a maga képét bélyegezze a szívébe... A mennyből jövő világosság minden egyes sugarát elállja, és magának követeli a Mindenhatónak kijáró hódolatot. (...)

Isten egyszülött Fia azonban letekintett a színhelyre, és meglátta az emberek szenvedését és nyomorúságát... Megfigyelte az ördög módszereit, amelyekkel az isteni képmás minden lenyomatát megsemmisíti az emberi lélekben. Láta, ahogy mértéktelenségbe hajtotta őket, hogy lerombolja bennük azt az erkölcsi erőt, amit az Úr mint felmérhetetlen értékű ajándékot adott nekik. Láta, hogy szenvedélyes étvágyuk megromtotta egészséges értelmüket, és romlásba döntötte Isten templomát. (...)

A megváltás tárgyköre messze túlszárnyalja az emberi ész képességét. Isten végtelen leereszkedése mélységesebb titok, semhogy megérthetnénk. Nem tudjuk teljesen felfogni a terv nagyszerűségét, és még a végtelenül bölcs Atya sem gondolhatott volna ki ennél jobbat. (...)

Isten úgy szerette a világot, hogy Krisztusban önmagát adta a világnak, hogy elhordozza az ember törvényszegéséért kijáró büntetést. Az Úr úgy szenvedett a Fiával, ahogy egyedül mennyei lény szenvedhet, és mindezt azért tette, hogy a világ megbékélhessen vele. – *Isten csodálatos kegyelme*, 160. o.

Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkeserítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körül magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük által meghatározott jellem elérésével. Az isteni mérték elérése

nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erejükből pedig nem képesek eleget tenni az Örökkévaló rendelkezéseinek.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki másához! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e szívünk a menny Istenével? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 158. o.

Isten mondta: „Nincsen, csak egy igaz is!” (Róm 3:10) Minden ember bűnös természettel rendelkezik. Mindannyian hajlamosak vagyunk a tévedésre. Senki sem tökéletes. Jézus meghalt, hogy a bűnösök bűnbocsánatot nyerjenek. Nem a mi feladatunk az ítékezés. Krisztus nem ítélkezni, hanem üdvöt hozni jött. – *In Heavenly Places*, 292. o.

Az apostolok vagy próféták közül senki sem állította valaha is, hogy büntelen. Az Istennel szoros kapcsolatban élő emberek, akik inkább vállalták a halált, minthogy szándékosan gonoszt kövessenek el, de akiket az Úr mennyei világossággal és erővel ruházott fel, bűnös természetüknek vallották magukat. Egyáltalán nem bíztak a földi természetben, nem hangoztatták feddhetetlenségüket, hanem teljes egészében Jézus feddhetetlenségében bíztak. És ugyanezt teszik mindazok, akik Krisztusra tekintenek. – *The Faith I Live By*, 111. o.

Október 15., vasárnap – Isten hatalma

Tanuljunk Krisztusról! Pontról pontra tanulmányozzuk a jellemét! Ő a példaképünk, akit követnünk kell életünkben és jellemünkben, más-különben nem Őt, hanem hamis másolatot mutatunk be a világnak. Egy embert se utánozzatok, mert az emberek szokásai, beszédmódja, viselkedése és jelleme kívánnivalót hagy maga után! Az ember Jézus Krisztust állítom elétek. Mielőtt mint példaképtől tanulhatnátok Krisztustól, meg kell ismernetek Őt, mint személyes Megváltótokat.

Pál apostol így szólt: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak elő-

ször meg görögnek... Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: az igaz ember pedig hitből él... Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van öbennük, mert az Isten megjelentette nekik.” (Róm 1:16–19) – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 3. kötet, 170. o.

Tegyük félre a bizalmatlanságot és a hitetlenséget! Induljunk gyermeki bizalommal, ne az érzelmeinkre, hanem a hitre alapozzunk! Ne bántsátok meg Jézust azzal, hogy kételkedtek drága ígéreteiben. Óhaja, hogy töretlen hittel bízzatok benne. (...)

A hit nem a boldogság mulandó érzelme, hanem egyszerűen azt jelenti, hogy elhiszed, amit Isten mond, mert meg vagy arról győződve, hogy teljesíti ígéreteit.

Istenben reménykedj, bízz benne, és nyugodtan várd ígéretei teljesedését, akár boldog vagy, akár nem. A pozitív érzelem nem annak a jele, hogy Isten gyermeke vagy, a kellemetlen érzés pedig nem azt mutatja, hogy már nem vagy az övé. Fordulj a Szentíráshoz, és értelmes módon kapaszkodj Isten szavába. Tégy eleget a feltételeknek, és hidd, hogy gyermekévé fogad. Ne hűtlen legyél, hanem hűséges! – *Our High Calling*, 119. o.

Amikor Krisztus a leggyengébb volt, akkor vették körül a legerősebb kísértések. Sátán azt remélte, hogy így felülkerekedhet. Ugyanígy aratott győzelmet az emberek felett, ha erejük fogytán volt, akaratak meggyengült, hitük nem nyugodott Istenben. Akkor még azok is elbuktak, akik hosszú ideig és bátran kiálltak az igazság mellett. (...)

Ha valakit fellegek vesznek körül, zavarba hoznak a körülmények, vagy szegénység, nyomor kínoz, Sátán azonnal ott terem, hogy kísértsen és bántson. Jellemünk gyenge pontjait támadja meg. Arra törekszik, hogy megingassa Istenbe vetett bizalmunkat: „Ha Ő egy jó Isten, akkor miért engedi meg mindezeket?” Kísért, hogy ne higgyünk az Úrban, és megkérdőjelezzük szeretetét. A kísértő gyakran úgy jön hozzánk, mint Krisztushoz, felsorakoztatja gyengeségeinket, hibáinkat. Reméli, hogy elcsüggesztheti a lelket, megingathatja az Istenbe vetett bizalmat. Ekkor biztos benne, hogy zsákmányát megszerzi. Ha a kísértőt úgy fogadnánk,

ahogy Jézus, sok vereséget elkerülhetnénk. Ha szóba állunk az ellenséggel, már előnyt adunk neki. – *Jézus élete*, 120. o.

Október 16., hétfő – Mindnyájan vétkeztek

Lelkem meggörnyedt a kín alatt, amikor élém tárták Isten hitvalló népének gyenge állapotát. A bűn elhatalmasodott, és sokakban kihűlt a szeretet. Alig akad néhány hitvalló keresztyén, aki a helyes megvilágításban látná ezt az ügyet, és aki kellőképpen uralkodik magán akkor is, amikor a közvélemény és a szokás nem ítéli el őket. Milyen kevesen tartják féken szenvedélyeiket, mert ők ezt erkölcsi kötelességüknek tartják, és Isten félelme lebeg a szemük előtt! Ők tudják, hogy az étvágy és a romlott szenvedély rabigába veti az ember magasabb rendű képességeit.

Lesz, aki belátja bűnös engedékenységet, mégis azzal mentetgeti magát, hogy nem képes legyőzni szenvedélyét. Borzalmas vallomás ez bárkitől, aki Jézus nevét hívja segítségül. „Ismeri az Úr az övéit; és álljon el a hamisságtól minden, aki a Krisztus nevét vallja.” Honnan ered a gyengeség? Onnan, hogy szokásukkal az állati vonásokat erősítették, míg a vonások fölé nem kerekedtek nemesebb erőiknek. A férfiakból, nőkből hiányzik az elvhűség. Lelkileg halódnak, mert annyi ideje dédelgetik gonosz hajlamaikat, hogy mintha elpárolgott volna az önuralmuk. Természetük alantas szenvedélyei magukhoz ragadták a gyeplőt. Az az oldal lett romlott szenvedélyek szolgája, amelynek uralkodnia kellene, mely a legmegalázóbb bilincsből tartja a lelket. Az érzékiség kioltotta belőlük a szentség utáni vágyat, lelki virágzásuk pedig elszáradt. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 347–348. o.

A Jézus szeretetével átítatott lélek... szívesen szemléli a Megváltót, és ezáltal elváltozik az Ő képmására. Krisztus képe, a reménység dicsősége mutatkozik meg benne. Bizalma növekszik... szeretete pedig mélyül és szélesedik, mivel meggyőződése, hogy Jézusban marad, és Krisztus marad őbenne... Kérhetjük Jézus legédesebb irgalmát, és bátran fejlődhetünk, ha minden bizodalunkat Istenbe helyezzük, hiszen Ő mondta: „Bízatok, én meggyőztem a világot!” – *Isten fiai és leányai*, 310. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Feltekinthetünk hozzá, mert Ő a mi Üdvözítőnk. Szaván foghatjuk Őt, bizalmunkat belé helyezhetjük. Ő tudja, hogy mire van szükségünk, mi pedig nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Ha csupán emberi bölcsességben bízunk, hogy irányítson, akkor csak vereség érhet. Ám fordulhatunk közvetlenül az Úr Jézushoz is! (...)

Mennyei hallgatóság elé terjeszthetjük kéréseinket. Tehát semmi se tartson vissza attól, hogy Jézus nevében vigyünk kéréseinket az Atya elé, rendíthetetlen hittel, hogy hallja az imáinkat és meghallgatja azokat. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 486–487. o.

Október 17., kedd – Haladás?

Sokak élete azt bizonyítja, hogy csak elméletileg változott meg a jellemük... Hit által mindenki elnyerheti a győzelmi koronát, ám nem sokan készek nyíltan szembeszállni tökéletlen hajlamaikkal. Olyan tulajdonságokat ápolnak, amelyeket megvet az Úr. Minden nap áthágják a szent törvény elveit. Ha megtanulnák az egyszerű leckét, azt, hogy fel kell venniük és hordozniuk kell Krisztus igáját, és hogy a Mestertől kell megtanulniuk a szív szelídségét és az alázatot, akkor sokkal inkább eleget tennének a szövetségnek, és jobban szeretnék Istent, valamint embertársaikat önmaguknál... Vissza kell mennünk a kezdetekhez. Krisztus mondta: Vegyétek fel a tiltások és az engedelmesség igáját, és tanuljatok tőlem... Jézus teremtő ereje révén a szív megigazul Isten előtt. Akik a mennyei természet részesei, megváltoznak.

A szívben kell elkezdeni a megújítási, átformálási munkát, mivel ott van az élet forrása. De jaj, akkor hogy lehet, hogy némelyek elegendőnek tartják a beszéd szolgálatát? Krisztusért kérlek, ne állj meg az úton, hanem haladj előre! Haladj a keresztyén győzedelmek kivívása felé. Ne engedd, hogy váratlan dolgok eltántorítsanak. Szorgalmasan vigyázz magadra. Ne feledd, hogy felelősséged megfelelő módon képviselni Krisztus jellemét. Vigyázzunk, hibáinkkal ne készítsünk másokat is bűnök elkövetésére! – *In Heavenly Places*, 162. o.

Emberi bölcsességgel a világ nem képes megismerni az Urat. A világ bölcsei tökéletlen képet alkotnak Istenről az Ő alkotásaiból, mert balgaságukban a természetet és annak törvényeit a természet Ura fölé helyezik. Akinek az ismerete a természetből és nem annak elfogadásából ered, hogy az Atya Krisztusban megjelentette magát, az csak tökéletlen ismeretet szerezhet Istenről. Ez az ismeret pedig – ahelyett, hogy felemelő elgondolásokat nyújtana az Örökkévalóról, és az Ő törvényének való engedelmisséget eredményezné – bálványimádóvá teszi az embereket, akik így, bölcseneknek vallva magukat, balgatagokká lesznek.

Mielőtt bölcsékké válnak, először balgáknak kell lenniük saját szemükben azoknak, akik úgy vélik, hogy ismeretet szerezhetnek Istenről Jézuson kívül is, aki a Biblia szerint „az Ő valóságának képmása” (Zsid 3:1). Lehetetlen tökéletes ismeretet szerezni Istenről a természetből, mivel az maga sem tökéletes. Tökéletlen voltában nem tudja bemutatni a Mindenhatót, nem tudja feltárni az Ő erkölcsileg tökéletes jellemét. De Krisztus személyes Megváltóként jött el a világba, és egy személyes Istent mutatott be. Személyes Megváltónkként távozott a mennybe, és hasonlóképpen fog újra eljönni. Ő az Atya személyének képmása. „Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.” (Kol 2:9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 144. o.

Október 18., szerda – Ami közös a zsidókban és a pogányokban

Ne állítsátok mértékül mások elé véleményeteket, a kötelességről alkotott felfogásokat, Szentírás-magyarázatokat. Szívetekben se ítéljetek meg senkit, ha nem üti meg az általatok felállított mércét. Ne bírálgassátok az embereket, rossz indítékokat tulajdonítva nekik, ítéletet mondva felettük.

„Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jön az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyöngeségekkel tele nincs jogunk mások fölött ítélni. Véges ember csak a külső látszattól tud következtetni. Egyedül rá bízták az ember feletti

ítélkezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden, irgalmasan mond ítéletet. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 123–124. o.

„Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázod-é? Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között, amint meg van írva.” (Róm 2:23–24)

Azoknak, akik a gyülekezethez csatlakoznak, de nem az Úrhoz is, idővel kiderül valódi jellemük. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” (Mt 7:16) A kegyesség, mértékletesség, hosszútűrés, jóság, szeretet és irgalom drága gyümölcse nem mutatkozik meg az életükben.

Csak tövist és bogáncsot teremnek. Nem szereznek dicsőséget Istennek... Amíg szívük és életük nem változik meg, Sátán is tudja, hogy ők lesznek a kísértő legjobb ügynökei, bizonyágtévésük pedig annyira ellentétben áll cselekedeteikkel, hogy botránkozást keltenek a hitetlenek között, a hívőknek pedig nehézségeket okoznak. (...)

A végső számadáskor milyen jelentés hangzik majd el azokra vonatkozóan, akik ma azt vallják, hogy megtartják Isten parancsolatait, életük azonban tagadja bizonyágtévésüket, és nem teremnek jó gyümölcsöt? – *The Faith I Live By*, 92. o.

Egyedül a mai nap a mienk. Ezen a napon kell Istennek élnünk. Erre az egy napra helyezzük Krisztus kezébe komoly, lelkiismeretes szolgálattal minden szándékunkat, minden tervünket. Vessük rá gondjainkat, hiszen Ő gondot visel rólunk. „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok, azt mondja az Úr: békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak nektek.” (Jer 29:11) „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reményességben erősségetek lett volna.” (Ésa 30:15)

Ha keresed az Urat, ha mindennap újonnan megtérsz, ha lelki választatásod által szabad és boldog leszel Istenben, és örömmel a szívedben meghallod és követed a menny kegyelmes hívását, hogy jöjj hozzá, és amikor Krisztus igáját – az engedelmisség és szolgálat igáját – viseled, akkor minden panaszkod megszűnik, minden nehézségedtől megszabadít, minden aggasztó gondot és kérdést, mellyel most szembetalálsz magad, megold számodra. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 101. o.

Október 19., csütörtök – Az evangélium és a megtérés

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia a bűneit, mielőtt Isten a szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni a mennynél.

Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ő bűnösöket fogad magához!” Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy nem azon múlik az üdvösségünk, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Róm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy az Úr szeressen minket, hanem a Mindenható kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.

Amikor az eltévedt juh végre hazajut, a pásztor örömeinekben fejezi ki háláját. Összehívja barátait és szomszédait. Ezt mondja nekik: „Örvendezetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.” Amikor tehát a juhok nagy Pásztora megtalál egy tévelygőt, a menny és a föld hálaadásban és örömeinekben egyesül. – *Krisztus példázatai*, 189. o.

Függetlenül attól, hogy milyen bünt követtél el, valld meg azt Isten előtt. Ha Isten ellen követtél el, neki valld meg. Ha embertársad ellen vétkeztél, vagy megbántottad őt, valld meg neki is a vétkeidet, és az Úr áldása árad ki rád is. Így meghalsz önmagadnak, és Krisztus képmása rajzolódik ki benned. (...)

Nem keresztényies azon emberek beszéde és magatartása, akik elesnek Sátán kísértései miatt, és meglehet, nem ismerik fel saját állapotukat, mivel a bűn csalárd módon tompítja az erkölcsi érzéket. Önvizsgálat, a Szentírás tanulmányozása és alázatos ima által azonban a Szentlélek segít nekik újra meglátni tévedéseiket. És ha ezután megvallják bűneiket, és megtérnek, a kísértő már nem fog számukra a világosság anygá-lának tűnni, hanem csalónak... Akik elismerik, hogy Istentől származik a feddés és megújítás, meglátják tévedéseiket, képesek lesznek jóvátenni azokat, és még a tévedésekből is értékes tanulságokat fognak levonni. Látszólagos kudarcuk győzelemmé alakul. Állva maradnak, de nem

saját erejükben, hanem már az Úr erejében bíznak. Komolyságuk, lelkesedésük és szeretetük egyesül az alázatossággal, és e tulajdonságaikat Isten Igéjének igazságai hatják át... Nem botladozva járnak, hanem biztos léptekkel haladnak a mennyei fény által bevilágított ösvényen. – *That I May Know Him*, 239. o.

[Az Úr] nem tűrheti a bűn jelenlétét. Isten Lelke gyűlöli a bűnt. Még az angyalokat is, akik trónját körülvették, akiket szeretett, de akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták lakóhelyüket, az Atya száműzte a mennyből lázadó vezérükkel együtt. Isten trónjának alapzata szentség, a bűn pedig a szentség ellentéte. A bűn feszítette keresztre Isten Fiát. Ha az emberek láthatnák, mennyire gyűlöletes a bűn, akkor nem tűrnék el, sem nem szoktatnák rá magukat a bűnre. Megreformálnák életüket és jellemüket. Titkos hibáikat legyőznék. Ha a menny szentjei akartok lenni, akkor először a földön legyetek szentek. – *Bizony-ságtételek a prédikátoroknak*, 145. o.

4. tanulmány

Hit általi megigazulás

Október 21., szombat délután

Az evangélium örömezenetét Isten nem úgy akarta megértetni az emberekkel, hogy igaz és szent törvényei áthágása által állandó lázadásban engedje őket élni. Akik azt mondják, hogy értik az Írásokat, miért nem látják be, hogy az Úr követelményei a kegyelem alatt is ugyanazok, mint Édenben voltak – vagyis a menny törvénye iránti tökéletes engedelmesség? Az ítéletkor Isten meg fogja kérdezni az állítólagos keresztényeket: Mért mondtátok, hogy hisztek a Fiúban, de továbbra is áthágtátok a törvényemet? Ki kért meg, hogy lábbal tapossátok az igaz élet számára felállított mértékemet? „Íme, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél.” Az Újszövetség örömezenete nem az Ószövetség mértékének a bűnös színvonalára való leszállítása, hogy bűneiben mentse meg a bűnöst. Isten engedelmisséget vár el alattvalóitól: minden parancsolata iránt tökéletes engedelmisséget. Most is, mint mindenkor, tökéletes életszentséget vár el, mint egyedüli jogcímet a mennyre. Krisztus a reményünk és menedékünk. Igazságosságát csakis az engedelmesnek tudja be. Hit által fogadjuk el, hogy az Atya nem fog bünt találni bennünk. Akik viszont lábbal tapossák szent törvényét, nem lesz joguk igényt tartani erre az igazságosságra. Bárcsak azzal a hittel ismernénk fel Isten összes követelménye iránt engedelmes gyermekeként a megváltás tervének nagyságát, hogy az engesztelő áldozat, Jézus Krisztus által van békességünk Istennel! – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1072. o.

Legfőképp két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik a kegyelemben újonnan vannak megalapozva. Az első, már említett tévedés abból áll, hogy saját cselekedeteikre támasz-

kodnak, mindent megtesznek, hogy magukat Jézussal összhangba hozzák. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetetlen kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Megváltó kegyelmébe vetett hit képes bennünket megszentelni.

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit, hogy Jézus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól; miután – mondják – hit által nyerhetjük el Jézus kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs megváltásunkhoz.

Gondoljátok azonban végig, hogy az engedelmisség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. Isten törvénye az Ő valódi, belső lényének kifejezése; a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön. Ha szívünk az Úr képmására alakul át, ha Isten szeretete költözött bele, nem valósíthatjuk-e meg életünkben a parancsolatait? Ha gyökeret vert a szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesedett be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény a szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni életünkben? Az engedelmisség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele. – *Jézushoz vezető út*, 59–60. o.

Október 22., vasárnap – A törvény cselekedetei

A nagy küzdelem kezdete óta Sátán szándéka mindig is az volt, hogy elferdítve, hamisan mutassa be Isten jellemét, és lázadást szítson a menny törvénye ellen. Úgy látszott, hogy művét siker koronázza. A tömeg meghallgatja az ördög család beszédeit, és szembeszáll az Úrral. A gonosz munkálkodása közben Isten szándékai határozottan haladnak előre megvalósulásuk útján. Az Atya minden értelmes teremtménye előtt kinyilvánítja igazságát és jóindulatát. Sátán csalásának útján az egész emberi nemzetség áthágta Isten törvényét, Ő azonban Fia feláldozásával mindenki előtt megnyitotta a visszatérés útját. Krisztus kegyelme által az egész emberiségnek lehetősége van engedelmeskedni az Úr törvényének. Minden korszakban, a hitehagyás és a lázadás köze-

pette is, Isten kiválasztott magának egy népet, amely hűséges hozzá, egy népet, „kinek szívében van törvénye” (Ésa 51:7). – *Pátriárkák és próféták*, 338. o.

Azoknak, akik azt hangoztatták, hogy „az evangélium prédikálása a törvény minden rendeltetését betölti”, Wesley így válaszolt: „Ezt teljes mértékben tagadjuk. Ez nem tölti be a törvény legfontosabb rendeltetését – nevezetesen az emberek bűntudatra ébresztését és azoknak a felébresztését, akik még mindig a pokol határán alszanak. Pál apostol kijelenti, hogy »a bűn ismerete a törvény által van«, és ameddig az ember nem ébred tudatára annak, hogy bűnös, nem érzi igazán, hogy szüksége van Krisztus engesztelő vérére... »Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra – miként maga az Úr mondja –, hanem a betegeknek.« Ezért orvost ajánlani az egészségeseknek vagy legalábbis a magukat egészségeseknek képzelőknek: nevetséges dolog. Először meg kell győzni őket arról, hogy betegek, máskülönben nem köszönik meg fáradozásaitokat. Éppen ilyen nevetséges dolog Krisztust ajánlani azoknak, akiknek a szíve ép, mert még sosem tört össze.»

Tehát miközben Wesley Isten kegyelmének evangéliumát prédikálta, Mesteréhez hasonlóan igyekezett „nagygyá tenni a törvényt és dicsőségessé”. Hűségesen végezte a munkát, amit Isten rábízott, és dicső volt az az eredmény, amit meg is láthatott. – *A nagy küzdelem*, 264. o.

A jó cselekedet nem jogosít fel az üdvösségre – Isten csakis szeretett Fia által fogad el bennünket. A jó cselekedetek csupán az Ő bűnökét megbocsátó szeretetének a gyümölcsei. Nem szereznek érdemeiket számunkra, és semmit sem tudnak be nekünk jó cselekedeteinkért, amiért azt állíthatnánk, hogy részben ezek érték el lelkünk üdvösségét. A menny az Úr ingyen ajándéka a hívőnek, amit egyedül Krisztus kedvéért adományoz neki. A nyugtalan lélek az Üdvözítőbe vetett hit által találhat nyugalmat. Békéje hitével és bizalmával lesz arányos. Nem állhat elő jó cselekedeteivel, hogy ezek alapján igényli az üdvösséget. – *A te Igéd igazság*, 5. kötet, 1122. o.

Október 23., hétfő – Isten igazsága

Pál különösen kiemelte Isten törvényének mélyreható követelményeit. Vázolta, hogy milyen mélyen hatolnak be az ember erkölcsi életének rejtelseibe, és mennyire megvilágítják mindazt, ami az emberi tekintet és ismeret előtt rejtve van. Ami kézzelfogható, szavakkal kifejezhető vagy egyáltalán minden, ami külsőleg észrevehető, csak tökéletlenül tükrözi az ember jellemét. Ellenben a törvény kutatja, vizsgálja a gondolatokat, az indítékokat és szándékokat. Elítéli a felszín alatt rejtőző sötét szenvedélyeket: a féltékenységet, a gyűlöletet, a becsvágyat. Sőt, még a gonosz tettek féltve őrzött, rejtett szándékait is, melyekkel titokban foglalkozunk, azonban alkalom híján meg nem valósíthatunk.

Pál azon is fáradozott, hogy hallgatói gondolatait a bűnért hozott egyetlen Áldozatra irányítsa. Előbb azokra a véres áldozatokra utalt, amelyek az eljövendő nagy, értékes áldozatnak csak előrevetített jelképei voltak, azután pedig szemléltette Krisztust, mint akiben a törvény összes ceremóniái beteljesedtek: akire utaltak, aki az elbukott ember életének és reménységének egyetlen forrása. (...)

Isten nem csökkentheti törvénye követelményeinek szintjét a bűnös ember akarata szerint; az ember viszont, saját erejéből, nem tehet eleget a törvény követelményeinek. Tehát a bűnöst csak a Jézusba vetett hit tisztíthatja meg minden bűnétől, és teheti képessé arra, hogy Teremtőjének engedelmeskedjen. – *Az apostolok története*, 424. o.

Milyen csodálatos szeretet nyilvánult meg Jézus által, hogy eljött világunkba bűnünk és gyengeségünk hordozására! A szenvedés ösvényét járva és szeplőtlen élete által megmutatta nekünk, miként járhatunk és győzhetünk úgy, ahogy Ő járt és győzött. – *Isten csodálatos kegyelme*, 163. o.

Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részesül áldásban Istentől. Nem elég hinni valamit Krisztusról: Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, amiből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a miénkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A meg-

mentő hit egyezés: akik elfogadják Jézust, szövetséges kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit: élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, ami által a lélek győztes hatalommá válik. – *Jézus élete*, 347. o.

Október 24., kedd – „Az Ő kegyelméből”

A kegyelem országa közvetlenül az ember bukása után jött létre, amikor a terv megfogant a vétkes emberiség megváltására. Akkor még csak Isten szándékában és ígéreteiben létezett, az ember pedig hit által lehetett az alattvalója. (...)

A bűn keletkezésének pillanatától már volt Megváltó is, hogy megszabadítson abból. Krisztus jól tudta, hogy szenvednie kell, mégis az ember helyettesévé lett. Mihelyt Ádám bűnbe esett, Isten Fia máris az emberiség váltságdíjaként ajánlotta fel magát. Éppoly hatalma volt akkor a bűnös felett kimondott végzet eltörlésére, mint amikor meghalt a Kálvária keresztn.

Micsoda szeretet! Milyen óriási leereszkedés! A dicsőség királya önmagát megalázva hajol le a bukott emberiséghez. Ádám lábnyomába lépett, felöltötte a bukott emberi természetet, és felvette a harcot az Ádám felett diadalmaskodó erős ellenséggel. Legyőzte Sátánt, és ezáltal utat nyitott ahhoz, hogy megváltsa a benne hívőket az Ádám bukásából eredő kárhozattól. – *Isten csodálatos kegyelme*, 23. o.

A hit általi megigazulásra vonatkozóan fennáll annak a veszélye, hogy a hitnek túl nagy érdemet tulajdonítunk. Amikor Jézus feddhetetlenségét ingyen ajándékként veszitek, Krisztus megváltó munkája révén igazultok meg. Mi a hit? „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Ez értelmi egyetértést jelent Isten cselekedeteivel, ami önként odaszenteli a szívet az Úrért végzett szolgálatra, hiszen Ő adta a megértést, Ő hatott a szívre, a figyelmet Krisztusra terelte, hogy az ember megláthassa a golgotai keresztet. A hit azt jelenti, hogy értelmi képességeinket felajánljuk Istennek, rábízuk elménket és akaratunkat, továbbá azt is jelenti, hogy a Megváltót tartjuk a mennybe való bemenetelünk egyetlen lehetőségének.

Amikor az emberek megértik, hogy nem nyerhetik el saját cselekedeteik által a megigazulást, és Jézus Krisztustól teszik függővé magukat, mivel Ő az egyedüli reménységük, akkor többé nem fog létezni számunkra az énük. Lelkük és testük a bűn szennyyétől átitatódott, szívük elidegenedett Istentől, mégis sokan saját korlátozott erejükkel küzdve próbálják jó cselekedetek által elnyerni az üdvösséget. Azt hiszik, hogy Jézus az üdvözítői munkának csupán egy részét végzi el, a többit pedig nekik kell véghezvinniük. Nekik meg kellene érteniük hit által, hogy egyedüli reménységük Krisztus feddhetetlensége és igazsága a jelen időre és az örökkévalóságra nézve is. – *Hit és cselekedetek*, 19–20. o.

Istenbe vetett hitre van a legnagyobb szükségünk. Ha a dolgok sötét oldalát nézzük, elszakadunk Izrael Urától, Istenétől. Amikor szívünk elhal a félelem és annak várása miatt, amik a földre következnek, a hitelenség zárja el fejlődésünk útját. Sose gondoljuk, hogy Isten elhagyja művét!... Menjete hittel előre, bízzatok az Úrban, hogy előkészíti munkájának útját. Akkor majd nyugalmat találtok Krisztusban. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 211. o.

Október 25., szerda – Krisztus igazsága

Az Úr Jézus bűnös emberi testet vett magára, istenségére emberi természetet vett fel. Pedig Ő ugyanolyan szent volt, mint maga Isten. Ha nem lett volna feddhetetlen, ha bűn szennyezte volna, nem szerezhetett volna üdvösséget az embernek. A bűn hordozója lett, miközben nem volt szüksége engesztelésre. Istennel volt egyenlő feddhetetlenségben és szent jellemében. Ő maga szerezhetett engesztelést az egész világ bűneiért. (...)

Ahol az életet az igazság uralja, ott tisztaság és büntől való szabadság van. Az életben pedig megvalósul az evangéliumi terv teljessége, a lélek templomát az igazság fénye ragyogja be. Az értelem pedig Krisztusba kapaszkodik. – *Istennel ma*, 352. o.

Mit jelent hinni? Azt jelenti, hogy teljes mértékben elfogadom, hogy Jézus Krisztus értünk áldozta életét, átokká lett, magára vette bűnein-

ket, és feddhetetlenségét adta nekünk. Ennek következtében kérhetjük magunknak Jézus feddhetetlenségét, és hisszük, hogy az a mi feddhetetlenségünk is lehet. Ő a mi Megváltónk. Ő üdvözít, hiszen megígérte. Azt hisszük, hogy különböző magyarázatokat kellene keresnünk arra vonatkozóan, ahogy üdvözít? Bennünk olyan kegyesség van, ami jobba tesz és megtisztít a bűntől, majd pedig képessé tesz, hogy Isten elé járuljunk? Erre azonban egyszerűen nem vagyunk képesek. (...)

A gazdag ifjú minden parancsolatot megtartott. Csak el kellett fogadnia Jézust személyes Megváltójának, és az Ő feddhetetlenségére kellett volna hagyatkoznia. Csak miután az övé Krisztus feddhetetlensége, akkor lesz képes megtartani Isten törvényét. Az ifjú többé nem hághatta volna át a törvényt. Tisztelnie és szeretnie kellett volna azt. És akkor az Üdvözítő egyesíthette volna mennyei erejét az emberi erőfeszítéssel. (...)

Jézus emberi természetet öltött magára, és ezzel bebizonyította, hogy az ember betarthatja Jehova törvényét. Ha elszakítjátok az emberi természetet a mennyeitől, akkor megpróbálhatjátok ettől kezdve egészen az Úr eljöveteléig elérni saját megigazulásotokat, de kudarcot fogtok vallani. – *Hit és cselekedetek*, 60–61. o.

A halálnál is erősebb az a szeretet, amivel Isten vágyik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által az Úr bennünk hat és alkot – az elesett emberiség megváltását szolgálja. (...)

Miért ne ismernénk el Isten jóságát és hosszútűrését? Tehetett volna még többet értünk? Törekedjünk ugyanolyan szeretetre iránta, mint amellyel Ő szeretett bennünket! Használjuk fel a kegyelmi eszközöket, melyeket Isten előrelátásából rendelt ki nekünk, hogy átalakuljunk az Ő képmására, visszahelyezzenek minket a szolgáló angyalok társaságába, teljes összhangba és közösségbe az Atyával és a Fiúval. – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

Október 26., csütörtök – A törvény cselekedetei nélkül

Bárcsak megértenénk, hogy ezen a földön a legártalmasabb dolog a bűn! Vétkezünk a lelkiismeret tisztaságának árán, az isteni jóváhagyás elvesztése és a tőle való elszakadás árán és a menny elvesztésének árán. A Szentlélek és Isten megszorításának bűne sokak számára jelentette személyes üdvösségük elvesztését. (...)

Ismét láttam a veszélyt, hogy népünk között téves tanítások terjednek a hit általi megigazulásról. Évek óta látom, hogy Sátán különösen arra törekszik, hogy összezavarja az emberek fejében ezt az igazságot. A gyülekezetekben hosszan mutatták be Isten törvényét, ám szinte olyan mértékben hiányzott ezekből az összejövetelekből Jézus Krisztus ismerete és Jézus kapcsolata a törvénnyel, mint ahogy hiányzott mindez Káin áldozatából is. (...)

Nincs más tanítás, amit ennél nagyobb komolysággal kellene kezelnünk, amit egyre gyakrabban kellene ismételnünk, hogy a lehető leghatározottabb módon vésődjön az emberek elméjébe, mint az igazság, miszerint az elbukott ember képtelen még a legjobb cselekedeteivel is érdemeket szerezni. Az üdvösség csak kimondottan a Jézus Krisztusba vetett hit által lehetséges. – *Hit és cselekedetek*, 11–13. o.

Sok esetben az arra vonatkozó legjobb bizonyíték, hogy valóban a jó úton haladunk, hogy még a legjelentéktelenebb előrehaladáshoz is nagy erőfeszítésre van szükség, valamint hogy sötétség lepi utunkat. Én magam is azt tapasztaltam, hogy a legmagasabb csúcsokat csak sötétség és felhők közepette hódíthatjuk meg. (...)

Bennünk vannak a keresztség jellem elérésének gátjai. Jézus azonban el tudja távolítani ezeket. A keresztség, amire Ő kér, hogy hordozzuk, olyan erőt kölcsönöz, ami eltávolítja legnagyobb terheinket, hogy hordozni tudjuk Krisztus könnyű terhét. A nézeteltéréseket és próbákat e feladatnak eleget téve kellene fogadnunk. Jézus dicsőségre és erényes életre hívott el. A szenvedése és halála által előkészített élet sosem okozott volna neki fájdalmat, ha nem távolodtunk volna el tőle. Az önfeláldozás és önmegtagadás minden egyes lépése, amit Krisztus követésével megteszünk, az elveszett akolhoz való visszatérés lépéseit jelenti. – *Isten-nel ma*, 207. o.

Az Isten törvénye elleni háború, ami még a mennyben kezdődött, az idők végéig folytatódik. Mindenkit próbára tesznek. Engedelmesség vagy engedetlenség, ez az a kérdés, amiről az egész világnak döntenie kell. Mindenkit felszólítanak, hogy válasszon a mennyei törvény és az emberek parancsolatai között. Itt húzzák meg a nagy választóvonalat. Csak két osztály lesz. Mindenki megmutatja majd, hogy vajon a hűség oldalát választotta-e vagy a lázadás oldalát. (...)

Miután a megváltás terve megvalósult, Isten kinyilatkoztatja jellemét minden értelemmel megáldott teremtményének. Az Úr törvényének az előírásai tökéleteseknek, megváltoztathatatlanoknak mutatkoznak meg. Azután a bűn is nyilvánvalóvá tette természetét, és Sátán is a jellemét. A bűn kiirtása igazolni fogja Isten szeretetét, és visszaállítja az Úr tiszteletét a világmindenségben, melynek lakói örömmel teljesítik a Mindenható akaratát, mert szívükbe van írva az Ő törvénye. – *Jézus élete*, 463–464. o.

Október 27., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, „Krisztus igazsága a törvényben”, valamint a „Tökéletes engedelmesség Krisztus által” című fejezet.

5. tanulmány

Ábrahám hite

Október 28., szombat délután

Mivel az Úr törvénye tökéletes – és ezért változhatatlan –, a bűnös ember számára lehetetlen a maga erejéből eleget tenni a törvény követelményeinek. Jézus ezért jött el Megváltóként. Az Ő küldetése, hogy az isteni természet részeseivé téve összehangoljon bennünket a mennyi törvényeinek elveivel. Amikor elhagyjuk bűneinket, és Üdvözítőnknek fogadjuk el Krisztust, akkor „megdicsőítjük a törvényt” (Róm 3:31).

Ez az új szövetség ígérete: „Adom az én törvényemet a szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Krisztus az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. Az órá mutató jelképrendszernek Jézus halálakor kellett megszűnnie. Ezzel szemben szent jellemének a Tízparancsolatban bemutatott elvei oly változhatatlanok, mint Isten örök trónja. Egyetlen parancsolatot sem törölt el, egyetlen pont vagy vessző sem változott meg. Az Édenben közölt elvek a helyreállított Paradicsomban is érvényben lesznek. Amikor Éden kertje újra a földön fog virulni, mindenki engedelmeskedik majd Isten törvényének. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 50. o.

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja az akaratát Istennek, és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik a szívében, akkor életében megváltítja, amire Isten Szentlelke által készteteti, és ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, ami keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmeség által részesülünk a megigazulás áldásában.

A hit által megigazultaknak meg kell őrizniük az Úr útját. Ha az ember cselekedetei nincsenek összhangban hitvallásával, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy nem igazult meg hit által. Jakab mondja: „Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.” (Jak 2:22)

Az a hit, ami nem terem jó gyümölcsöket, nem igazítja meg a lelket. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 397. o.

Keresztényként vállaltuk, hogy eleget teszünk kötelességünknek, és megmutatjuk a világnak, hogy szoros kapcsolatunk van Istennel. Így a tanítványok szavaik és kegyes cselekedeteik által képviselik Krisztust a földön.

Az Úr tökéletes engedelmességet vár el a törvény iránt, mivel a törvény az Ő jellemének a kifejeződése... Ez a törvény képezi Isten hangját, ami ezt mondja nekünk: „Igen szent, és egyre szentebb.” – *The Upward Look*, 284. o.

Október 29., vasárnap – A törvény

A zsidók hátat fordítottak annak az Úr Jézusnak, annak a Messiásnak, akiről a próféták jövendöltek, ezért nem tudtak lemondani a közben megszűnő ceremóniákról. Az Isten törvényének áthágásával, azzal, hogy megátalkodottan hátat fordított az igazságnak, a keresztény világ lényegében Krisztustól fordult el, és azt bizonyította, hogy nem képes figyelni a mennyből származó igazságra. A sötétség halotti lepelként fedte be az egész földet. Nem most jött el az ideje annak, hogy gyengék és gyenge hitűek legyünk. Nem most jött el az ideje annak, hogy megengedjük a világnak, hogy „megtérítse” Isten egyházát. Most álljanak fel azok, akik világosságot kaptak, és világítsanak! – *That I May Know Him*, 343. o.

A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az aszszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztus-

ban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak a menny törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámmal a következő ígéletben: „Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd: Gal 3:8, 16), és bűnei bocsánataért bízott Jézusban. Ez volt az a hit, amit az Atya igazságul számított be neki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. (...)

Bár ezt a szövetséget az Úr Ádámmal kötötte meg, és csak megújította Ábrahámmal, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Azóta létezett a menny ígérete alapján, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Jézus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek a szövetségnek is a Mindenható törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el teremtményeit, ahol engedelmeskedni tudnak a menny törvényének. – *Pátriárkák és próféták*, 370–371. o.

Bátorítóan közelíts a büntudatoshoz! Senkit sem teszünk jobbá kárhozzatással és vádolással. Ha szemére hányjuk a megkísértett bűnét, ez nem készíti, hogy jobb életre határozza el magát. Irányítsd a tévelygő csüggedőt ahhoz, aki a legvégsőkig meg tudja menteni a hozzá fordulót. Mutasd meg, hogy mivé válhat. Mondd meg, hogy noha semmi nincs benne, ami Istennek ajánlaná őt, de Krisztus meghalt, hogy az Atya szeretett Fiában elfogadja őt. Ihlesd őt reménységgel, rámutatva, hogy Jézus ereje által jobban élhet. Tárd elé, hogy mivé válhatna. Mutass a magaslatokra, amiket elérhet. Segíts neki megragadni az Úr irgalmát, hogy megbocsátására támaszkodjon. Az Üdvözítő várja őt, hogy kézen fogja, és nemesebb, erényesebb életre adjon erőt. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 453. o.

Október 30., hétfő – Tartozás vagy kegyelem?

Jézus tanítványainak nem volt elegendő országa természetéről tanulniuk. A szív változására volt szükségük, ami összhangba hozza őket az alapelvekkel. Jézus magához szólított egy kisgyermeket, a középre állította, majd gyöngéden átölelte, és így szólt: „Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” (Mt 18:3) A gyermek szerénységét, önmagával nem gondolását, bízó szeretetét – ezeket a vonásokat értékeli a menny. Ezek az igazi nagyság jellemzői.

Krisztus újból elmagyarázta tanítványainak, hogy országát nem földi méltóság, ragyogás jellemzi. Jézus lábánál ezek a megkülönböztetések feledésbe merülnek. Találkozik egymással a gazdag és a szegény, a tanult és a tudatlan, és nem gondolnak hovatarozásra, világi elsőbbségre. Mindannyian véren megváltott lelkek, mindent neki tulajdonítanak, aki megváltotta őket. – *Jézus élete*, 437. o.

A bűnös csak a Krisztus nevébe vetett hit által nyerhet üdvösséget... A Megváltóba vetett hit nem a természet műve, hanem Isten munkája az emberi elmében, a Szentlélek hatása a lélekben, mivel a Szentlélek nyilatkoztatja ki Jézust úgy, ahogy Ő is kinyilatkoztatta az Atyát. A hit a remélt dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. A hit megigazító, megszentelő ereje feljebbvaló minden emberi tudománynál. Az örök valóságok ismeretét jelenti. Az emberi tudomány sokszor kudarcot vall és csalatkozik, ám a mennyei tudomány sosem csal meg bennünket. Annyira egyszerű, hogy még a kisgyerek is megértheti, ennek ellenére még a legbölcsebb emberek sem képesek megmagyarázni. Megmagyarázhatatlan és megmérhetetlen, emberi szavakban ki sem fejezhető.

Micsoda szeretetet tanúsított a Megváltó az emberek iránt! Nem csak eltávolítja a bűnt, hanem megtisztítja a lelket, és igazságának mennyei szövőszékén készült fehér ruhába öltözteti.

Nem csak elveszi a bűnösről a bűn átkát, hanem egyesíti az embert önmagával, feddhetetlenségének ragyogó sugarait árasztja rá. A bűnös befogadást nyer a mennybe az Úr szeretett Fia által. Megtérés és hit által az elbukott ember újra Isten közelébe kerülhet. – *In Heavenly Places*, 51. o.

Október 31., kedd – Az ígélet

Egy éjszakai látomásban újra hallotta a mennyei hangot: „Ne félj, Ábrám – hangzott a fejedelmek Fejedelmének szava –, én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges!” (1Móz 15:1) De Ábrahám lelkét annyira nyomasztották a balsejtelmek, hogy most nem fogadta az ígéletet olyan feltétlen bizalommal, mint azelőtt. Kézzelfogható bizonyítékért könyörgött, hogy az ígélet teljesedni fog. Hogyan valósulhat meg a szövetségi ígélet, ha még mindig nincs fia? „Mit adnál énnekem – kérdezte –, holott én magzatok nélkül járok?... És ímé, az én házam szolgálószülöttje lesz az én örökösöm.” (1Móz 15:2–3) Eliézert, hűséges szolgáját akarta fiává fogadni és vagyona örökösévé tenni. De Isten azt ígérte, a saját gyermeke lesz az örökös. Azután kivezette Ábrahámot a sátrából, és azt mondta, hogy nézzen fel az égen ragyogó számtalan csillagra. És amikor Ábrahám feltekintett, ezek a szavak hangzottak el: „Így lesz a te magod.” (1Móz 15:5) „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonította az önéki igazságot.” (Róm 4:3) – *Pátriárkák és próféták*, 363. o.

Habár összhangban kell élnünk Isten törvényével, nem a törvény cselekedetei által nyerünk üdvösséget, viszont mégsem üdvözülhetünk engedelmesség nélkül. A törvény a jellem mércéje. Ám Krisztus megújító kegyelme nélkül nem tarthatjuk meg az Úr parancsolatait. Csak Jézus tisztíthat meg minden bűntől. Nem a törvény által üdvözít, de nem is fog üdvözíteni, ha nem tartjuk tiszteletben a törvényt.

Krisztus iránti szeretetünk arányos lesz a bűnnel kapcsolatos meggyőződéseink mélységével, mivel a törvény a bűn ismeretét eredményezi. Mégis amikor meglátjuk magunkat olyannak, amilyenek vagyunk, tekintsünk Jézusra, aki önmagát áldozta értünk, hogy minden bűntől megtisztíthatson. Hagyatkozzunk hit által a Megváltó érdemeire, és akkor lelket megújító vére elvégzi a munkát. Minél tisztábban látjuk a ránk leselkedő gonoszt és veszélyt, annál hálásabbak leszünk neki a kapott szabadulásért. Jézus evangéliuma nem engedélyezi az embernek, hogy áthágja a törvényt, mivel a világra áradó gonoszság épp a törvénytelenység következménye. – *Hit és cselekedetek*, 84–85. o.

Van olyan meggyőződés, ami nem üdvözítő hit. Az Ige kijelenti, hogy még az ördögök is hisznek és rettegnak. Az úgynevezett hit, ami nem szeretet által munkálkodik, és nem tisztítja meg a lelket, senkit sem fog megigazítani. Az apostol leszögezi: „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” Ábrahám hitt Istenben. Honnan tudjuk, hogy hitt? A cselekedetei tettek bizonyosságot hitének jellegéről, és a hite igazságul tulajdonított neki.

Napjainkban Ábrahám hitére van szükségünk, ami eloszlatja a minket körülvevő sötétséget, mely sötétség nem engedi, hogy megláthassuk Isten szeretetének fényét, és lelkileg növekedhessünk. Hitünknek tele kell lennie jó cselekedetekkel, mivel a hit cselekedetek nélkül halott. Minden elvégzett feladat, minden Jézus nevében hozott áldozat kimondhatatlan jutalmat szerez. Magával a kötelesség aktusával is Isten beszél hozzánk, és adja áldását ránk. – *Hozzá hasonlóan*, 69. o.

November 1., szerda – Hit és cselekedetek

Lelki szemünk hit által tekint Krisztus dicsőségére... A lélek hit által nyer mennyei világosságot Jézustól. Az Ő semmihez sem fogható feddhetetlensége, alázatossága, önfeláldozása és az elbukott emberért végzett csodálatos üdvözítői munkája vonz bennünket. Amikor az ember Krisztusra tekint, akkor kezdi megérteni valódi értékét... Annak a lehetősége, hogy hasonlóná válhat ahhoz a Jézushoz, akit szeret és csodál, olyan hitet eredményez, ami szeretet által munkálkodik és tisztítja meg a lelket...

A Megváltó a hit szemével Őt néző lélek számára drágább minden másnál, és a hívő Jézus számára drágább Ofír szintiszta aranyánál. Krisztus rátekint a kezére – amelyek a kereszt jegyeit őrzik –, és a következőket mondja: „Ímé, az én markomba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.” (Ésa 49:16) A keresztény embert körülveszi a végtelen Isten gazdag ígéreteinek kőfalával. – *That I May Know Him*, 61. o.

Ígéretet kaptunk tőle. Birtokjogot kaptunk a dicsőség országának ingatlanjaira vonatkozóan. Nincs jogosabb vagy tisztességesebb birtokjog

annál, amire Isten népe jogosult a mennyei lakóhelyeken. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek – bátorított Krisztus –, higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14:1–3)

Bárki részesülhet a szövetségi ígéretből. Drága ár lett lefizetve megváltásunkért – Isten egyszülött Fiának vére. Krisztus alávetette magát a szenvedés szörnyű próbájának. Emberi természete a végletekig megpróbáltatott. Az ember bűnéért elviselte a halálbüntetést. Az ember helyébe lépett. Feltámadásával pedig rámutathat szenvedése és halála gyümölcsére. A Józseftől bérelt sírból hangzik a szózat: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki énbennem hisz, és aki a feddhetetlenség azon cselekedeteit végzi, amelyeket én, az megigazulást, megszentelődést nyer, és megpróbáltatik, végül pedig elnyeri a kegyességet és az örök életet.” – *144. levél*, címzett: Edson White, 1903. július 12.

Abban a pillanatban hatalmába vesz az új élet, és erőt kapsz ellenállni a kísértésnek, amikor hit által elfogadod Isten ígéreteit, és kijelented: én vagyok az elveszett juh, akit Jézus eljött megmenteni. Az ígéretek elfogadásának hite azonban nem érzelmeket jelent. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” (Róm 10:17) Nem kell nagy változásra és rendkívüli érzelemre várnod. (...)

Bízz Isten Igéjében, és mondd: Ő szeret, életét adta értem, és megfog menteni. – *In Heavenly Places*, 116. o.

November 2., csütörtök – A törvény és a bűn

Habár Krisztus üdvözíti a bűnöst, nem helyezte hatályon kívül a bűnöst elítélő törvényt... A törvény úgy mutat rá bűneinkre, mint ahogy a tükör is megmutatja a piszkot az arcunkon. A tükör nem képes megtisztítani az arcunkat, mivel nem ez a rendeltetése.

Hasonló a helyzet a törvénnyel is. Nyilvánvalóvá teszi és elítéli bűneinket, ám nincs üdvözítő ereje. Krisztushoz kell járulnunk bűnbocsá-

natért. Ő magára veszi büntudatunkat, és Isten előtt megigazít. Nem csupán megszabadít a bűntől, hanem erőt is ad arra, hogy engedelmesskedjünk a menny akaratának. – *Hozzá hasonlóan*, 45. o.

Mi Jézus szeretett tanítványához hasonló módon ítéelhetjük meg azokat, akik azt állítják, hogy Krisztus követői, de ugyanakkor Isten törvényét áthágják. Ezekben az utolsó napokban hasonló bajok fenyegetik a gyülekezet fejlődését, mint amelyek az ősegyházat támadták; e pontokban tehát gondosan meg kell szívlelnünk János apostol tanításait. „Gyakoroljátok a szeretetet!” – hallatszik mindenfelől, de különösen azoktól, akik szentségükkel hivalkodnak. Az őszinte szeretet azonban tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bűnt is elfedezne. Egyrészt szeressük a lelkeket, akikért Krisztus az életét adta, másrészt azonban nem szabad a gonosszal megalkudnunk. Nem szabad egyesülnünk a lázadókkal, és ezt szeretetnek neveznünk. Isten megkívánja, hogy népe ebben a korszakban éppen olyan rendíthetetlenül álljon ki az igazságért, ahogy annak idején János szállt szembe a lélekromboló tévelygésekkel. – *Az apostolok története*, 554. o.

A könnyű vallás utáni vágy, ami nem igényel erőfeszítést, önmegtagadást, a világ bolondságaitól való elkülönülést, népszerű tanná tette a hit tantételét, és csakis a hitét. De mit tanít Isten Igéje?

Isten Igéje bizonyóságot tesz e csábító tanítás – a cselekedetek nélküli hit tantétele – ellen. Nem hit az, amely miközben igényli a menny kegyelmét, nem teljesíti a megkegyelmezés feltételeit. Ez önámítás. A valódi hit alapja: a Szentírás ígéretei és tanácsai.

Ne csapja be senki magát azzal az elképzeléssel, hogy akkor is szent lehet, ha szántsándékkal áthágja az Úr valamelyik kívánalmát. A tudatos vétkezés elnémítja Isten Lelkének bizonyágtevő hangját, és elsza-kítja az embert a mennytől. „A bűn pedig a törvénytelenység.” És „aki bűnbe esik (áthágja a törvényt), egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt.” (1Jn 3:6) Jóllehet János nagyon sokat beszél levelében a szeretetről, határozottan megnevezi, milyen az az ember, aki magát szentnek tartja, miközben Isten törvényét sorozatosan áthágja. „Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg

abban az igazság. Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete.” (1Jn 2:4–5) Ez méri meg az ember hitvallását. Senkinek sem tulajdoníthatunk szentséget anélkül, hogy Isten mércéje alá ne állítanánk, amely a szentség egyetlen normája mennyen és földön. Ha az ember nem érzi az erkölcsi törvény súlyát, ha lebecsüli Isten rendelkezéseit, és félvállról veszi, ha a legkisebb parancsolatok egyikét is áthágja, és az embereket is erre biztatja, a menny előtt nincs becsülete, és tulajdonképpen nem is ismeri az Örökkévalót. – *A nagy küzdelem*, 472. o.

November 3., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A törvény és a szövetségek” című fejezet.

6. tanulmány

Ádám és Jézus

November 4., szombat délután

Csak egyedül Isten egyszülött Fia nyújthatott szabadulást azoknak, akik Ádám bűne miatt Sátán alattvalóivá váltak.

Isten Fia megadta a lehetőséget az ördögnek, hogy bármilyen stratégiájával próbára tegye Őt. Az ellenség megkísértette a mennyei angyalokat, később pedig az első Ádámot. Ádám elbukott, és Sátán azt hitte, hogy Krisztust is csapdába ejtheti, amikor majd emberi természetet ölt. Az elbukott seregek annak lehetőségét látták ebben, hogy győzhetnek Jézus felett. Várták, hogy szembeszállhassanak az Úrral. Abban a pillanatban, amikor Krisztus ajka lezárult a halálban, a gonosz az angyalaival azt hitte, hogy győzött. (...)

Haláltusájában Isten Fia csak mennyei Atyjára számíthatott – mindent hit által. Ő volt a megváltás ára, a fogvatartottak szabadulásáért felajánlott áldozat. Karjával hozott üdvösséget az emberek fiainak, ezért viszont nagy árat kellett fizetnie. – *125. kézirat*, „Isten változhatatlan törvénye”, 1901. december 9.

Amikor Isten bűnbocsánatot nyújt a bűnösnek, felmenti az őt megillető büntetés alól, és úgy tekint rá, mintha nem vétkezett volna. A mennyei előjogok részeseivé teszi, és Krisztus érdemei révén megigazítja őt. A bűnös csak az Isten Fia által hozott nagy engesztelő áldozatba vetett hite által igazulhat meg. Senki sem igazul meg saját cselekedetéből. Csak Jézus szenvedése, halála és feltámadása alapján szabadulhat meg a bűntudattól, a törvény elítélésétől és a törvénytelenység büntetésétől. A hit az egyedüli feltétel, ami által elnyerhető a megigazulás, viszont a hit nem csupán meggyőződést jelent, hanem bizalmat is. (...)

Az üdvözítő hit nem egy alkalmi hit, nem egyszerűen csak értelmi felvilágosodás, hanem szívből fakadó meggyőződés, ami elfogadja Krisztust személyes Megváltójának... Amikor a lélek belekapaszkodik Jézusba, mint üdvösségének egyedüli reménységébe, akkor mutatkozik meg az igazi hit. Az ilyesfajta hit arra készíti birtoklóját, hogy érzelmileg Krisztushoz kötődjön; értelme a Szentlélek uralma alá kerül, jelleme pedig elváltozik a mennyei képmásra. Hite nem halott, hanem szeretet által munkálkodik, és arra készíti, hogy az Üdvözítő szépségét szemlélje, és a mennyei jellem szerint átalakuljon. – *That I May Know Him*, 110. o.

Az engedelmisség megnyugtat. Béke, állandó béke árad a lélekbe, mert békeséget találunk a Krisztus iránti tökéletes engedelmisségben. Az Isten akarata iránti engedelmisség megtalálja a békét. A szelíd és aláztos Üdvözítő lépéseit követő tanítvány nyugalmat talál, amit a világ nem adhat, sem el nem vehet. „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízunk.” (Ésa 26:3) – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 802. o.

November 5., vasárnap – Megigazulva hit által

Isten azt fogja jelenteni számunkra, amit mi megengedünk neki. Fél szívvel mondott gyenge imáink nem részesülnek mennyei jutalomban. Nagy szükségünk ismételt kéréseinkkel ostromolni a mennyet! Kérjétek hittel, várjátok hittel, fogadjatok hittel, örüljétek a reménységben, mivel aki keres, talál. Ebben a tekintetben legyetek komolyak. Teljes szívvel keressétek az Urat. Az emberek lelkesen és komolysággal viszonyulnak minden mulandó feladathoz, mígnem siker koronázza erőfeszítéseiket. Erőteljes komolysággal tanuljátok meg az Isten által megígért gazdag áldások elsajátításának művészetét, és akkor részesültök az Ő világoosságából, igazságából és gazdag kegyelméből.

Őszinte lelki éhséggel kiáltsatok az Úrhoz. Addig küzdjétek a mennyei küldöttekkel, amíg elnyeritek a győzelmet. Helyezzétek az Atya tenyerébe teljes lényeteket, lelketeket, testeteket és értelmeteket, és határozzátok el, hogy az Ő szeretetének odaadó eszközeivé váltok, akit az Ő gondolata és Szentlelke ural. – *Our High Calling*, 131. o.

Ebben az életben tüzes próbákön kell átmennünk, súlyos áldozatokat kell hoznunk, de Krisztus békéje a jutalmunk. Olyan kevés lemondást vállalunk, olyan keveset szenvedünk érte, hogy már csaknem teljesen elfelejtettük a keresztet. Ki kell vennünk a részünket Jézus szenvedéseiből, ha majd a trónjára szeretnénk ülni vele. Míg önmagunk kényeztetésének könnyű ösvényét tapossuk, és visszariadunk az áldozattól, nem szilárdul meg a hitünk, és nem ismerhetjük meg sem Jézus békéjét, sem azt az örömet, ami a győzelem tudatának gyümölcse. Akik a megváltottak seregéből a legnagyobb dicsőségben részesülnek, akik Isten és a Bárány trónja előtt fehérbe öltözve állnak, jól ismerik, mit jelent a küzdelemben felülkerekedni, mert a nagy nyomorúságból jöttek. Akik a küzdelem helyett behódoltak a körülményeknek, nem tudják majd, hogyan álljanak meg azon a napon, amikor mindenkinek a saját igazságosságával kell megmentenie önmagát. (...)

Élő és tevékeny hit! Szükségünk van rá, mindenképpen meg kell szereznünk, különben gyengék leszünk és kudarcot vallunk a megpróbáltatás napján. Az utunkra ereszkedő sötétségnek nem szabad eltántorítania, sem kétségbe ejtenie bennünket. Nem más ez, mint az a lepel, amellyel Isten elfedi dicsőségét, amikor eljön, hogy gazdag áldásokat hozzon nekünk. Már múltbéli tapasztalatainkból tudnunk kellene ezt. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 215. o.

A türelem védelmet nyújt a próbában olyan szavak és tettek ellen, amelyek árthatnak a lelkünknek, de embertársainknak is. Függetlenül attól, milyen próbákat kell átélned, semmi sem fog tartósan befolyásolni, ha türelmes és nyugodt maradsz a nehézségben. (...)

A türelemnek kell tökéletessé tennie a munkát, különben nem lehetünk tökéletesek. Próbák és szenvedések várnak ránk, és mihez kezdünk: türelemmel viseljük, vagy elkeseredünk és panaszkodunk? Az aranyat azért helyezik a tűzbe, hogy eltávolítsák róla a salakot. És akkor ne legyünk türelmesek, amikor az Ötvös szemmel tart minket? Ne engedjük meg magunknak, hogy elszomorodjunk, vigasztalanok maradjunk, hanem tanúsítsunk nyugodt bizalmat Isten iránt, és tartsuk örömmel, hogy próbák érnek Krisztusért. – *Our High Calling*, 70. o.

November 6., hétfő – „Mikor még bűnösök voltunk”

Jézus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szeretettük volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. (...)

A kegyelem Isten tulajdonsága, amit arra érdemtelen emberek iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de az Úr általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig ereszti le kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert.

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Azért adta életét, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 161. o.

A keresztre szegzett Megváltó legyen gondolataink középpontjában, és váltsa ki legmélyebb érzéseinket. Krisztus igazi követői értékelik végtelen áldozatát, és oda mennek, valahová csak Ő megy. Előjognak fogják tartani Jézus terheinek hordozását. Csak a kereszttel érthetjük meg a lélek értékét. Az ember, akiért Krisztus meghalt, annál nagyobb értéket képvisel, mivel az Atya elfogadta a végtelen árat, ami a Fia halála által lett kifizetve megváltása érdekében. Micsoda bölcsesség, irgalom és szeretet mutatkozik meg ebben! Az ember értéke csak a Golgotán ismerhető meg. Krisztus kereszttjének titka által állapíthatjuk meg értékét. – *Lift Him Up*, 242. o.

Ádámnak és Évának valóban megnyílt a szeme, de mit láttak meg? Meglátták a szégyent és a pusztítást, rájöttek, hogy a védelmükre adott mennyei világosság ruhája eltűnt. Megnyílt a szemük, és meglátták, hogy meztelenségük a törvény áthágásának következménye. Amikor meghallották Isten hangját a kertben, elrejtőztek, mert egy addig még nem ismert dologra számítottak: a mennyei büntetésre. (...)

Az Atya kijelentette, hogy az ember egyetlen biztosítéka, ha engedelmeskedik. Nem arra hívtunk, hogy a gonoszság útján kísérletezzünk. Az engedetlenség csak meggyengít bennünket. Istennek az a terve, hogy az embernek mindenben tisztánlátást adjon. – *Conflict and Courage*, 20. o.

November 7., kedd – „A bűn által a halál”

Fájdalom töltötte be a mennyet, amikor a tudomásukra jutott, hogy az ember elveszett, hogy az Isten által teremtett világ halandókkal lesz tele, akiknek fájdalom, nyomor, betegség és halál lesz a sorsuk, és hogy nincs mentség a bűnösök számára. Ádám egész családjának meg kell halnia. Ezután láttam a szeretetteljes Jézust fájdalmas aggodalom kifejezésével az arcán. Csakhamar láttam, amint az Urat övező sugárzó fényhez közeledett. Kísérő angyalom így szólt: „Bensőséges megbeszélést folytat az Atyával.” Mialatt Krisztus az Atyával beszélgetett, az angyalok aggodalma a tetőfokára hágott. Háromszor zárta magába az Istent övező fényár Jézust, és mikor harmadszor tért vissza az Atyától, mi is megpillanthattuk alakját. Arca nyugodt volt, minden aggodalomtól mentes, és olyan nyájasság és szelídség áradt szét rajta, amit szavakkal lehetetlen leírni. Majd tudatta az angyalok karával, hogy mentséget találtak az elbukott ember számára: esedezett Atyjához, és engedélyt kapott rá, hogy saját életét mutassa be engesztelő áldozatul az emberiségért, hordja bűneiket, és elszenvedje a halálos ítéletet. Így nyitott utat, melyen át az emberiség a múltban elkövetett bűnökért az Ő vérének érdemeiért bűnbocsánatot nyerhet, engedelmissége által újra visszatérhet abba a kertbe, amiből kiűzetett. Akkor az emberek majd újra közeledhetnek az élet fájához, és ehetnek abból a halhatatlanságot adó gyümölcsből, amihez minden jógukat elveszítették. – *Tapasztalatok és látomások*, 126. o.

Megváltónk él. Nem József új sírjában fekszik. Feltámadt, és felment a mennybe minden hívő lélek Helyettesítőjeként. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Jézus Krisztus érdemei által igazul meg a bűnös, ami azt jelenti, hogy Isten elismeri az emberért fizetett megváltás árát. Mivel Krisztus engedelmes volt a keresztfának haláláig, biztosak lehetünk

abban, hogy az Atya elfogadja a megtérő bűnöst. Ezért tehát megengedhetjük-e magunknak, hogy ingadozzunk a kétely és a hit között? Az Úr Jézus a garancia arra, hogy elfogad minket az Atya. Nem érdemeink által részesülünk Isten jóindulatában, hanem azért, mert hiszünk az Úr Jézusban. (...)

Önnön cselekedeteink révén sosem érhetjük el a tökéletességet. Aki hittel tekint Jézusra, elutasítja saját igazságát. Úgy tekint önmagára, mint aki nem érte el a tökéletességet, elégtelennek látja megtérését, és legerősebb hitét is csak gyengeségnek tartja, legnagyobb áldozatát pedig szegényesnek, és alázattal borul a kereszt lábához. Ennek ellenére csodálkozással hallja Isten Igéjének szavait: „Mindenetek meglehet őbenne.” És ennek következtében a lelke teljes békére lel. Nem kell többé küzdenie önös érdemeinek érzésével, hogy elnyerje Isten jóindulatát. – *Hit és cselekedetek*, 95–96. o.

A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igaz feltámasztását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, és kinyilvánította: joga és hatalma van hozzá, hogy örök életet adjon. – *Jézus élete*, 530. o.

November 8., szerda – „Ádám-tól Mózesig”

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádám-ban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztus-ban is mindnyájan megeleveníttetnek” (Csel 24:15; 1Kor 15:22). A Szentírás azonban különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, az „boldog és szent”. „Rajtuk nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) De azoknak, akik nem bűnbánattal és hittel könyörögtek bocsánatért, viselniük kell törvényszegésük büntetését – „a bűn zsoldját”. (...)

Így ér véget a bűn minden belőle fakadó bajjal és rontással együtt.
– *A nagy küzdelem*, 544–545. o.

A törvényszegés következménye: halál. Ámde Krisztus az életét adta, hogy az embernek még egy lehetőséget kínáljon fel. Nem azért halt meg a kereszten, hogy Isten törvényét eltörölje, hanem hogy az ember számára újabb, egy második próbaidőt biztosítson. Nem azért halt meg, hogy a bűn halhatatlan jellemvonásunk maradjon, hanem azért, hogy jogot szerezzen az ördög megsemmisítésére, akinek hatalma van a halálon. Az egész világért kifizette a megszegett törvény teljes bírságát. Ezt nem azért tette, hogy az ember folytassa törvényszegéseit, hanem hogy megtért, hű alattvalóként megtartsa Isten parancsolatait, törvényét. – *Bizonyságtételek prédikátoroknak*, 134. o.

Sátán ujjongott, amikor sikerült rávennie Mózeszt az Isten elleni bűnre. Bűnéért Mózes a halál uralma alá került. Ha hűséges maradt volna, és nem szennyezte volna be életét ezzel az egy bűnnel, amikor nem az Úrnak tulajdonított dicsőséget azzal, hogy vizet fakasztott a sziklából, akkor bemehetett volna az ígéret földjére, és a halál megtapasztalása nélkül ragadtatott volna el a mennybe. – *Spiritual Gifts*, 4a kötet, 57. o.

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol a bűn kiáradt, Isten kegyelme még bőségesebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – az Úr nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, ami a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, amikor mindent megújít, itt lesz „Isten sátora az emberekkel... és velük lakik, és ők az Ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük, az Ő Istenük” (Jel 21:3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki Immánuel – „VELÜNK AZ ISTEN”.
– *Jézus élete*, 26. o.

November 9., csütörtök – Jézus a második Ádám

Isten kezének munkája hűtlenné vált a szent tekintéllyel szemben, ezért az ember teljes mértékben méltatlan lett a mennyei áldásokra.

Ilyen helyzetbe került az emberiség, amikor az ember a bűn által eltávolodott az Úrtól. Ezután többé nem jogsult sem friss levegőre, sem napfényre vagy egyetlen falatka ételre sem. Az ember azonban nem pusztult el, mivel Isten annyira szerette őt, hogy szeretett Fiát adta az emberi bűn büntetésének elviselésére. Krisztus önként ajánlotta fel, hogy átveszi az ember helyét, hogy semmihez sem fogható kegyelme révén az ember újabb – egy második – lehetőséget kapjon, melyben Ádám és Éva tapasztalata figyelmeztetésként szolgálhat számára arra vonatkozóan, hogy ne hágja át a menny törvényét ősszüleihez hasonlóan. Amíg a napfény és a táplálék által kinyilvánított isteni áldásoknak örülhet, addig az emberre háruló feladat a Mindenhatót imádni hálájának kifejezéséként, hogy mindent tőle kapott. Mindaz, amit visszaad Istennek, az Urat illeti meg, hiszen Ő azok adományozója. – *Hit és cselekedetek*, 15. o.

Isten Fia a bűnös helyére lépett, és átment azon a próbán, amiben Ádám elbukott. Krisztus kiállta a pusztai megkísértést, mely százsorta olyan erőteljes volt, mint ami az emberiséget valaha is érthette és érheti. Jézus ugyanúgy utasította vissza Sátán kísértéseit, ahogy minden egyes megkísértett lélek is teheti: az ihletett Igét idézte neki, és így szólt: „Meg van írva...”

Krisztus emberként győzedelmeskedett Sátán kísértései felett. Hozzá hasonlóan minden ember legyőzheti a kísértéseket. Jézus értünk alázta meg magát. Hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. Jóvátette Ádám szégyenletes bukását, és győzelmével bizonyosságot tett az el nem bukott világok és a bukott emberiség előtt, hogy mennyből nyert isteni erő segítségével az ember képes megőrizni az Úr parancsolatait. Jézus, Isten Fia javunkra alázta meg magát, értünk állta ki a kísértést, és a mi érdekünkben győzött, hogy megmutassa, hogyan juthatunk mi is győzelemre. A legszorosabb köteléssel fűzte magát az emberiséghez, és biztosított minket afelől, hogy nem hagy bennünket erőnk felett megkísértetni, mert a kísértéssel együtt megmutatja nekünk a szabadulás útját is. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 136–137. o.

November 10., péntek – További tanulmányozásra

*A nagy Orvos lábnyomán, „Segítség a hétköznapiakban” című fejezet.
Pátriárkák és próféták, „Kísértés és bukás” című fejezet.*

7. tanulmány

Győzelem a bűn felett

November 11., szombat délután

Sátán minket is úgy kísért, ahogy Krisztust kísértette. Az ördög az iránta való hűségért cserébe felajánlotta Jézusnak a földi királyságokat. De a gonosz kísértéseinek nincs hatalma azokon, akik hitük kezdőjeként és bevégezőjeként tekintenek a Megváltóra. Sátán nem sarkallhatja bűnre azt, aki hit által elfogadja annak erényeit, aki mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, de nem vétkezett.

A bűn kiűzése a lélek műve. Igaz, nincs hatalmunk, hogy megszabadítsuk magunkat az ördög uralma alól, de ha vágyakozunk a bűntől való szabadulásra, és nagy ínségünkben felkiáltunk egy rajtunk kívül létező és felettünk álló hatalomhoz, akkor lelkünket a Szentlélek isteni ereje hatja át, és így akaratumk engedelmeskedni fog parancsának, teljesítve Isten akaratát.

Az Úrnak mégis lesz jó tettekre igyekvő népe, amely romlott korunk szennyáradatában is tántoríthatatlanul helytáll. Olyan nép lesz, amely annyira ragaszkodik Isten erejéhez, hogy minden kísértés ellen Ő lesz a menedéke. – *Maranatha*, 91. o.

Az Atya arra hívta el az embert, hogy ellenálljon a gonosz erőinek. Ő mondta: „De ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.” (Róm 6:13)

A jó és a gonosz között dúló harcban csak mennyei segítséggel győzhetünk. Korlátolt akaraterőnket alá kell vetnünk a végtelen akaratnak; az emberi akaratot a mennyeivel kell egyesítenünk. Ezáltal a Szentlélek segítségével részesülünk, és minden győzelem segít visszaszerezni

az Isten által visszaváltott örökségünket, és helyreállítanunk lelkünkben az Ő képmását. – *Our High Calling*, 153. o.

Senki sem részesül szentségben születése jogán vagy ajándékként más embertől. A szentség Isten ajándéka Krisztus által. Akik befogadják a Megváltót, Isten fiaivá válnak. Ők az Úr lelki gyermekei, újjászülettek és megújultak az igazságosságban és igaz szentségben. Gondolkodásuk megváltozott. Tisztábban látják az örök valóságot. Befogadták őket az Isten országába. Átalakultak a Mindenható képének hasonlatosságára. Az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre Isten képmására alakultak át, az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre változtatta el őket. A maguk legfőbb szeretetétől az Isten és Krisztus legfőbb szeretetének ápolására jutottak el. (...)

Személyes üdvözítőnek fogadni el a Megváltót, és Jézust követni a lemondás útján: ez a szentség titka. – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1117. o.

November 12., vasárnap – „Ahol megnövekedik a bűn”

Rendelkezésünkre áll az a bátorító feljegyzés, mely szerint Énok Istennel járt. És ha Énok Istennel járt közvetlenül a pusztító özönvizet megelőző romlott korban, akkor bátorságot és erőt kell merítenünk példájából, mert nem szükséges beszennyeződnünk a világtól, aminek romboló befolyása ellenére az Úrral járhatunk. Mi is rendelkezhetünk Krisztus indulatával. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 338. o.

Jézus nevében Isten elé járulhatunk, és az Úr meghív, hogy járjunk vele próbáink és kísértéseink közepette, mivel Ő mindezeket megérti... Ahogy a földi szülő is bátorítja gyermekét, hogy mindig hozzá jöjjön, úgy bátorít bennünket az Úr, hogy vigyük elé szükségleteinket és nehézségeinket, de hálánkat és szeretetünket is. Minden ígérete biztos. Jézus, a Közbenjárónk rendelkezésünkre bocsátott minden erőt és képességet, hogy tökéletes jellemet alakíthassunk ki. Krisztus vére az egyetlen reménységünk, mivel csak az Ő érdemei alapján nyerhetünk megbocsátást és békét. Amikor az Üdvözítő vérének hatékonysága valósággá válik hit által a lélek számára, a hívő engedni fogja, hogy jó cselekedetei és

a feddhetetlenség gyümölcszeinek megtermése által szétáradjon a menyeyei fény. – In: *The Youth's Instructor*, 1892. szeptember 22.

Ha akár egy pillanatra is azt gondolod, hogy Isten komolytalanul fogja kezelni a bűnt, vagy kivételt tesz veled, hogy tovább vétkezhess minden következmény nélkül, akkor Sátán sajnálatos csalásának lettél az áldozata. Jehova törvényének tudatos áthágása az ördög támadásainak teszi ki a lelket.

Ne feledd, hogy a kísértés nem bűn! Ne feledd, hogy bármilyen nehéz körülmények közé is kerülhet az ember, semmi sem gyengítheti a lelkét, míg ellenáll a kísértésnek. A számodra létfontosságú érdekek csak a te hatáskörödbe tartoznak. Senki sem teheti ezeket hatástalanná a beleegyezésed nélkül. Még a gonosz légiói sem tehetnek kárt benned, ha nem nyitod meg a lelkedet Sátán nyilai és fondorlatos tettei előtt. Addig nem fogsz összeomlani, amíg nem értesz egyet ezzel. Ha nincs benned lelki szenny, akkor a körülötted lévő szenny sem fog beszennyezni.

Az örök élet vagy mindent jelent számunkra, vagy semmit. Csak azok érik el az Isten életéhez mérhető életet, akik kitartó erőfeszítéset tesznek, és lelkesek, égnék a vágytól, hogy elérjék a követendő célt...

Ádám és Éva példája áll előttünk, és az ő törvénytelenységüknek arra kellene készítenie mindannyiunkat, hogy kerüljük és gyűlöljük a bűnt, mert minden bizonytalanságot okoz, ezért nekünk jobb lenne mindent elveszítenünk, minthogy eltávolodjunk Isten legkisebb rendelkezésétől is. – *Our High Calling*, 94. o.

November 13., hétfő – Amikor a bűn uralkodik

Századunk nagy veszélye az önigazultság, mert elszakítja a lelket Jézus Krisztustól. Akik saját igazságukban hisznek, nem értik meg, hogy az üdvösség Krisztustól származik. Feddhetetlenségnek nevezik a bűnt, és a feddhetetlenséget bűnnek. Nem értik meg a törvénytelenység jellegét, nem tudják, mi a törvény félelme, mivel nem tartják tiszteletben Isten erkölcsi mércéjét. Azért van napjainkban olyan sok hamis megtérés, mert kevésbé tisztelik a mennyi törvényét. Az Úr feddhetetlenségi mércéje helyett az ember magasba emelte saját mércéjét, amellyel a jel-

lemet méri. Mintegy homályos lencsén keresztül lát, és hamis tanokat hirdet a szentségre vonatkozóan, ezzel az önzést, a büszkeséget és az önigazultságot bátorítja... A bűnös embernek azonban a legjobb, amit prédikálnunk kell, az az Isten törvénye iránti kötelességünkről szóló igazság. A hitnek és a cselekedetnek kéz a kézben kell haladnia, mivel a hit cselekedetek nélkül halott. – *Hit és cselekedetek*, 85–86. o.

Az Úr tökéletesnek teremtette az embert, aki azonban elbukott, lezüllött, mert nem hajlandó alávetni magát Isten törvénye szent előírásainak. Ha megfékezik az emberi szenvedélyeket, és jó irányba terelik, akkor hozzájárulnak az ember testi és erkölcsi egészségéhez, és sok boldogságot fognak eredményezni...

Nincs igazi boldogsága az Isten törvényét áthágó embernek. Az Úr tudja ezt, ezért állít az ember elé korlátozásokat. Ő vezeti, rendeleteket és tiltásokat állít fel az ember javára... Az Úr tudja, hogy attól függ gyermekei boldogsága, hogy alávetik-e magukat az Ő tekintélyének, és engedelmesek lesznek-e a szent, igaz és jó törvénynek. – *Bizonyságtételek a nemi életre, házasságtörésre és válásra vonatkozóan*, 78. o.

„Senki sem szolgálhat két úrnak.” (Mt 6:24) Nem szolgálhatunk megosztott szívvel Istennek. A Biblia vallása nem egy a sokféle befolyás közül, hanem mindenek felett való, minden mást átjár és irányít. Nem olyan, mint a vászonra ide-oda festett ecsetnyomok, hanem átjárja az egész életet, mint amikor a vásznat belemártják a festékbe, míg az anyag minden szálát át nem itatja az átható, ki nem fakuló szín...

Aki meg akarja ismerni az igazságot, annak készen kell állnia minden kinyilatkoztatás elfogadására. Nem alkudhat meg a tévelygéssel. Kicsinyhitűnek lenni, fél szívvel csatlakozni az igazsághoz – ez annyi, mint a tévelygés sötétjét és a sátáni csalást választani.

A világi elméletek és az igazság megingathatatlan elvei nem mosódnak egymásba észrevétlenül, mint a szívárvány színei. Az örök Isten világos határvonalat húzott a kettő közé. A Krisztushoz való hasonlatosság olyan élesen elkülönül a Sátánhoz való hasonlatosságtól, mint a nappal az éjszakától. Csak azok Jézus munkatársai, akik az Ő életét élik. Ha a lélek pusztán egyetlen bűnt is dédelget, vagy egy bűnös szokást is

megtart, ez az egész embert beszennyezi. Így a hamisság eszközévé válik. Mindenki, aki Isten szolgálatát választotta, nyugodjon meg gondviselésében. – *Jézus élete*, 312. o.

November 14., kedd – Nem törvény, hanem kegyelem alatt

Csak egy hatalom van, ami a bűn vasmarkából ki tudja szabadítani az embert. Ez a hatalom Isten hatalma Jézus Krisztusban. Csak a Megfeszített vére által lehet megtisztulni a bűntől. Egyedül az Ő kegyelme tesz képessé a bukott természet hajlamainak elutasítására és legyőzésére.

A megváltásunkhoz szükséges áldozat végtelen értéke azt bizonyítja, hogy a bűn iszonyatos. Szétzilálja az ember egész életét, megbénítja a lélek képességeit. A külső kísértések visszhangra találnak a szívben, és észrevétlenül a gonosz felé indulunk. Ahogy tökéletes volt az értünk hozott áldozat, ugyanúgy a bűn szennytől való megtisztulásunknak is tökéletesnek kell lennie. A törvény nem nézi el a gonoszság egyetlen tétét sem, nincs olyan igazságtalanság, amely el fogja kerülni a kárhoz-tatást. Krisztus élete tökéletesen betöltötte a törvény minden előírását: „Megtartottam az én Atyám parancsolatait.” (Jn 15:10) Jézus élete engedelmességünk és szolgálatunk mértéke. – *Maranatha*, 91. o.

Az emberi akarat nyughatatlan, és folyton saját céljai alapján próbálja irányítani az eseményeket. Ha Isten és a jó oldalára áll, életében meg fognak mutatkozni a Lélek gyümölcsei; az Úr pedig dicsőséget, tisztességet és békét szerez azoknak, akik a jót cselekszik.

Amikor megengedik, hogy alakítsa az emberi életet, Sátán fel is használja azt céljai elérésére... Vágyat ébreszt a gonoszság iránt, és felkelti a szentségtelen szenvedélyeket és a becsvágyat. Ő mondja: „Mindezt az erőt, tisztességet, gazdagságot és bűnös gyönyört neked adom”; csak-hogy feltételei között az is ott szerepel, hogy le kell mondanunk a tisztességről és a lelkiismeretünkről. Ezáltal teszi tönkre az ember képességeit, és teszi őt a bűn rabjává. – *Our High Calling*, 153. o.

Sátán azt állítja, hogy Krisztus halála kegyelmet hozott a törvény helyett. Jézus halála azonban nem változtatta meg, nem helyezte hatá-

lyon kívül és nem is csökkentette a Tízparancsolatot. Az Üdvözítő vére árán felajánlott drága ajándék megerősíti Isten törvényét. Az ember bűnbeesésétől kezdve az Úr erkölcsi tekintélye és kegyelme elválaszthatatlan. Kéz a kézben haladnak. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békeség csókolgatják egymást.” (Zsolt 85:11) (...)

Az Isten rendelései iránti engedelmesség életet és jólétet jelent népe számára.

Az evangélium reménységének befolyása nem fogja azt a képet keltetni a bűnös emberben, hogy a Krisztus által szerzett üdvösség az ingyen kegyelem gyümölcse, aminek következtében tovább élhet a törvénytelenységben... Hanem megváltoztatja útjait, az Üdvözítő révén kapott ereje által pedig hűséges lesz Istenhez, és új, tiszta életet él.

Isten engedelmes gyermeke számára a törvény gyönyörűség. – *The Faith I Live By*, 89. o.

November 15., szerda – Bűn vagy engedelmesség?

A megszentelődést naponként kell munkálnunk. Senki se áltassa magát azzal, hogy Isten megbocsátja bűneit és megáldja, miközben lábbal tapossa valamelyik rendeletét vagy követelményét. Valamely felismert bűn szándékos elkövetése elnyomja a lelkiismeret szavát, és elszakítja lelkünket Istentől. Ha még oly áhítatos érzelmek hatnak is át, Jézus nem lakhat olyan szívben, ami a mennyi törvényét megveti. Az Úr csak azokat tiszteli, akik Őt is tisztelik. – *Megszentelt élet*, 92. o.

Senki nem szolgálhat két úrnak. Az ördög gyermekei urukat szolgálják, neki adják át magukat, hogy engedelmesen szolgálják őt. Az ördög és nem Isten szolgálói ők, míg meg nem tagadják az ördögöt és minden tettét. Nem lehet veszélytelen a mennyei Király szolgálóra, ha azokba az élvezetekbe és szórakozásokba merülnek, melyekkel Sátán szolgálói tölthetik idejüket, ha megannyiszor el is ismételik, hogy ezek a szórakozások ártalmatlanok. Isten szent és megszentelő igazságokat közölt, hogy elvlassza népét az istentelenektől, és megtisztítsa őket magának.

A hetednapi adventisták hitük szerint éljenek. Akik engedelmeskednek a Tízparancsolatnak, egész más szemszögből ítélik meg a világ

állapotát és a vallásos dolgokat, mint azok a hitvallók, akik az élvezetek szerelmesei, akik elkerülik a keresztet és megszegik a negyedik parancsolatot. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 404. o.

Nagyon sok embernek, aki bár vallja, hogy Krisztus szolgálja, még sincs köze hozzá. Megcsalják a lelküket, és ezzel pusztulásukat idézik elő. Bár vallják, hogy Krisztus szolgálja, mégsem élnek engedelmes életet. „Avagy nem tudjátok, hogy akiknek oda szánjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak vagytok szolgálja, akiknek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek, az igazságra?” Sokan, bár a menny szolgálainak mondják magukat, mégis más mesternek engedelmeskednek. Napról napra az ellen a Mester ellen cselekszenek, akiknek állítólag engedelmeskednek. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 442. o.

Mondd a megkísértett embernek, hogy ne a körülményeket és saját gyengeségeit nézze, sem pedig a kísértés hatalmát, hanem Isten Igéjének erejét! Ez az erő a mienk. „Szívembe rejtettem a te beszédedet – mondja a zsoltáíró –, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119:11) (...)

Bátorítsd az embereket! Vidd őket imában Isten elé! A kísértés áldozatai közül sokan szégyellik kudarcaikat, és úgy érzik, hogy hiába közelednek Istenhez. Ezt a gondolatot azonban az ellenség sugallja. Amikor vétkeztek, és úgy érzik, hogy nem tudnak imádkozni, mondd meg nekik, hogy éppen ilyenkor kell imádkozniuk. Ha megszegyenülten bár és mélyen megalázva, de bevallják bűneiket, akkor Ő, aki hű és igaz, megbocsátja bűneiket, és megtisztítja őket minden gonoszástól.

Látszólag nincs tehetetlenebb, valójában mégis legyőzhetlenebb, mint az a lélek, aki érzi semmisségét, és teljesen a Megváltó érdemeiben bíz. – *A nagy Orvos lányomán*, 181. o.

November 16., csütörtök – A bűntől szabadon

A megújult szívben szilárd elv fog élni, hogy engedelmeskedjen Isten akaratának, mert az igazságot, a jót, a szentet szereti. Nem lesz ott habozás, ízlésünk, inycségünk, érzékiségünk figyelembevétele. A kényelem sem lesz szempont, sem az, hogy mások mit művelnek. Mindenki

döntsön magának. Azok gondolkodása, akiket megújított a kegyelem, nyitott közvetítők lesznek, szüntelen fényt, kegyelmet és igazságot nyernek felülről, és tovább is adják. Munkásságuk is gyümölcsöző. Gyümölcsük a megszentelődés, végük pedig az örök élet. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 488. o.

Amikor az ember aláveti magát Isten ellenőrzésének, akarata megerősödik a jóra, szíve megtisztul az önzéstől, és keresztény szeretet tölti be őt. Elméje aláveti magát a szeretet törvényének, és minden gondolatát a Krisztus iránti engedelmesség ejti foglyul.

Amikor az akarat Isten oldalára áll, a Szentlélek egyesíti azt a mennyei akarral.

Az Úr szereti az embert. Ezt bizonyította be, amikor egyetlen Fiát feláldozta, hogy kegyelme által megváltást szerezzen, és az embert ellenséges állapotából visszavezesse a hűségre. Ha az ember együtt munkálkodik vele, az Úr az emberi akaratot önmagához láncolja, és Szentlelke által ad erőt... Az evangéliumot be kell fogadni, hogy megújítsa a szívet, és az igazság elfogadása az elme és a személyes akarat átadását fogja eredményezni a mennyei akarat javára.

Az ember akarata akkor van biztonságban, ha Isten akaratának van alávetve. – *Our High Calling*, 104. o.

Sátán harcol az emberek lelkéért, és démoni árnyékát veti rájuk, hogy ne láthassák meg a világot. Nem akarja, hogy az eljövendő dicsőség akár egy kis morzsáját is meglássák, ami azok számára tétetett félre, akik majd a menny lakosai lesznek, és így nem hagyja, hogy megtapasztalják a mennyi boldogság előízét. Ám ha értelmünk a mennyiek iránt vonzódik, amelyek reménységet keltenek és vágyat ébresztenek bennünk, továbbá erőkifejtésre készítenek, mégis hogyan tudjuk levenni a tekintetünket erről a látványról, és miért választjuk a bűnt, annak büntetésével, a halállal együtt?

Akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, ígéretet kapnak jelen és jövő életükre nézve. Az ember képességeit nem Sátánnak köszönheti, odaadása teljes mértékben a végtelen és örök Istennek köszönhető. Krisztus legalázatosabb tanítványa a mennyi honpolgára, az

Úr örököse lehet, és elmúlhatatlan, romolhatatlan örökséget szerezhet. Bárcsak mindenki ezt a mennyei ajándékot választaná, hogy Isten örököse lehessen, és olyan örökségre vágya, amit semmi sem pusztíthat el! Ez az örökség pedig az örök élet.

Ó, ne válasszátok a világot, hanem válasszátok a jobb örökséget! Haladjatok Jézus Krisztus magasztos elhívásának nagy jutalma felé! Nevelésetek célja a jobb világ legyen! – *The Review and Herald*, 1893. november 21.

November 17., péntek – További tanulmányozásra

Üzenet az ifjúságnak, „A győzelem felé” című fejezet.

Gondolatok a Hegyibeszédről, „Igaz istentisztelet” című fejezet.

8. tanulmány

Róma 7 embere

November 18., szombat délután

Az Úr teljes engedelmisséget vár el, és ha szeretnénk igazán szolgálni Őt, elménkben nyoma sem lesz az ingadozásnak az engedelmisség és saját mulandó érdekeink között. (...)

Jézus nem azért halt meg, hogy az embert bűneiben mentse meg, hanem hogy megszabadítsa a bűneitől. El kell hagynunk tévelygéseinket, fel kell vennünk a keresztet, és követnünk kell Krisztust, miközben megtagadjuk énünket, és mindenáron Istennek engedelmeskedünk. (...)

Sokan beleestek abba a hibába, hogy a világi nyereségért feláldozták vallásukat, megőrizték a kegyesség látszatát, viszont mulandó céloknak szentelték oda teljes értelmüket. De mindenek előtt a legfontosabbnak Isten törvényét és a törvény betűje, illetve szellemisége iránti engedelmisséget kell tartanunk. Nagy példaképünk, Jézus élete és halála által megtanított a legszigorúbb engedelmisségre. Ő, az igaz meghalt az igaztalanokért, az ártatlan a bűnösökért, hogy ne essen csorba Isten törvényén, és ne kelljen elpusztulnia az embernek. – *Istennel ma*, 157. o.

A bűnös ember képtelen megtartani Isten szent, igaz és jó törvényét. Ez a tehetetlensége azonban el lett távolítva, mivel a megtérő és hívó lélek osztozhat Krisztus feddhetetlenségében. Jézus élete és halála a bűnös emberekért azt a célt szolgálta, hogy az ember újból a menny kegyeibe kerüljön, részesülhessen a feddhetetlenségben, eleget tehessen a törvény elvárásainak, és elnyerje az Atya befogadását.

Mindig is az volt Sátán célja, hogy hatályon kívül helyezze Isten törvényét, és elferdítse a megváltási terv jelentőségét. Ezért találta ki azt a téves eszmét, miszerint Krisztus gólgotai keresztléte az volt a célja, hogy felmentse az embert a törvény megtartásának kötelezettségétől.

Azt a csalást terjesztette el a világon, hogy az Úr hatályon kívül helyezte saját alkotmányát, elvetette az erkölcsi mércét, és megszüntette szent és tökéletes törvényét. A kísértőnek ez sikerült is, de mennyire nagy árat kellett ezért fizetnie a mennynek! A golgotai kereszt a törvény hatályon kívül helyezése helyett mennydörgő hangon hirdeti annak változhatatlan és örök jellegét. Ha a törvényt hatályon kívül lehetett volna helyezni anélkül, hogy megbukjon az ég, a föld és számos más világ uralma, akkor Jézusnak nem kellett volna meghalnia. A Megváltó halálának azonban az volt a célja, hogy megerősítse Jehova törvényének érvényes voltát. Mivel Jézus elszenvedte a világ bűnösségének teljes büntetését, Ő lett a közbenjáró ember és Isten között, hogy az ember újból kedvessé váljon az Úr előtt, és abban a kegyelemben részesüljön, hogy megtarthatja a Magasságos törvényét. Jézus Krisztus nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt vagy a prófétákat, hanem hogy eleget tegyen a törvény utolsó betűjének is. A golgotai engesztelő áldozat nemcsak az elbukott világnak, hanem az el nem bukott világoknak is igazolta, hogy Isten törvénye szent, igaz és jó. Jézus Krisztus eljött, hogy magasba emelje a törvényt, és tiszteletre méltóvá tegye azt. – *Hit és cselekedetek*, 104–105. o.

November 19., vasárnap – „Meghaltatok a törvénynek”

Az áldozati szolgálat jelképei és ábrái a jövőveléssel együtt fátyolozott, pontosan ki nem vehető képet adtak az irgalmasságról és a kegyelemről, melyet Krisztus eljövetele fog a földre hozni. Az Úr kinyilatkozta Mózesnek a Jézusra mutató jelképek és ábrák jelentőségét. Mózes látta annak végét, melynek majd meg kell szűnnie, amikor az Üdvözítő halálakor a jelkép valósággá válik. Látta, hogy az ember csakis Krisztus által tudja megtartani az erkölcsi törvényt. E törvény megszegésével az ember bünt hozott a világra és a bűn következményeként halált. Jézus lett az ember bűnéért a jóvátétel. Krisztus az Ő jellemének tökéletességét ajánlja az ember bűnössége helyébe, és magára vette az engedetlenség átkát. Az ősi áldozatok az Ő áldozatára mutattak előre. A leölt bárányt a Bárányt jelképezte, aki elveszi a világ bűnét. – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1096. o.

Akik azt vallják, hogy Krisztussal járnak, és belé vetik reményüket, de közben ítéletet mondanak az erkölcsi törvény és a próféciaik felett, nincsenek biztonságosabb helyzetben a hitetlen zsidóknál. Nem képesek értelmesen bűnbánatra indítani a bűnösöket, mert nem tudják helyesen elmagyarázni, hogy mit kell megbánniuk. A megfeddett, bűnei elhagyására buzdított bűnös joggal kérdezi: „Mi a bűn?” Az Isten törvényét tisztelők azt válaszolhatják, hogy a „bűn pedig a törvénytelenység”. Ennek megerősítésére mondja Pál apostol, hogy a törvény által ismerte meg a bűnt.

Csak azok képesek elmagyarázni az engesztelő áldozat jellegét, akik felismerik az erkölcsi törvény által előírt kötelezettségeket. Krisztus azért jött, hogy közbenjáró legyen Isten és ember között, hogy egygé tegye őket azáltal, hogy a törvényéhez való hűségre készíti őket. A törvénynek nem volt ereje arra, hogy megbocsásson az ellene vétkezőknek. Egyedül Jézus tudta megfizetni a bűnösök tartozását. Ennek ténye azonban nem jogosítja fel a bűnbánó bűnöst arra, hogy továbbra is vétkezzen Isten törvénye ellen. Ellenkezőleg, már a törvény iránti engedelmességben kell járnia. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 111. o.

A legnagyobb bonyodalom, amellyel Pálnak szembe kellett néznie, a judaizáló tanítók befolyásából származott. Sok gondot jelentettek neki azzal, hogy széthúzást okoztak a korinthusi gyülekezetben. Szüntelenül a ceremóniális törvény értékeit hirdették, és azokat Krisztus evangéliuma fölé helyezték, Pált pedig elítélték, mert nem kényszerítette azokat az újonnan megtértekre. (...)

Jézus nélkül a bűnös a bűn átka alatt maradt, a megbocsátás reménye nélkül. Nem maga a szolgálat volt dicsőséges; a ceremóniális törvény előképeiben megmutatkozó Megváltó tette az erkölcsi törvényt dicsőségessé.

Pál szeretné megláttatni testvéreivel, hogy a bűnbocsátó Üdvözítő hatalmas dicsősége adott jelentőséget a zsidó vallási életformának. Azt is szeretné felismertetni velük, hogy amikor Krisztus eljött a világba, és áldozathalált halt, akkor az előkép találkozott a valósággal. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 115. o.

November 20., hétfő – A bűn és a törvény

Isten népe kettős törvényrendszerrel lett megáldva: erkölcsi és ceremóniális törvénnyel. Az első visszamutat a teremtésre, és a világot teremtő élő Istenre emlékeztet, elvárásai pedig minden emberre kötelezőek, és kötelezőek lesznek egy örökkévalóságán át. A másodikat azért adta az Úr, mert az ember áthágta az erkölcsi törvényt, és az engedelmesség ebben az esetben áldozatok és adományok révén nyert bizonyítást, amelyek az eljövendő megváltásra mutattak. Mindegyik a maga nemében érthető, és különbözik a másiktól.

Az erkölcsi törvény a világ teremtése óta a menny törvényének fontos részét képezte, és ugyanolyan változhatatlan, mint maga a Mindenható. Az ember megmentését szolgáló krisztusi tervben a ceremóniális törvénynek megvan a maga szerepe. Az áldozati jelképrendszer azért lett elrendelve, hogy a szertartások által a bűnös megértse Krisztus nagy áldozatát. A zsidókat azonban annyira elvakította a büszkeség és a bűn, hogy csak keveseknek sikerült túllátni a bűnért hozott állatáldozaton; és amikor az áldozatok által előrevetített Messiás eljött, nem ismerték fel Őt. A ceremóniális törvény dicsőséges volt: hiszen tartalmazta azokat a lépéseket, amelyeket Jézus Krisztus az Atyával tanácskozva meghozott, és amelyek révén megmentette az emberiséget. A jelképrendszernek teljes mértékben Jézus volt az alapja. Ádám az ártatlan állatban, az előképben látta meg Krisztust, akinek el kell szenvednie a Jehova törvényének áthágásért járó büntetést. – In: *The Review and Herald*, 1875. május 6.

Amikor Isten Lelke feltárja az embernek a törvény valódi jelentőségét, változás megy végbe szívében. Dávid valós állapotának hűségese megjelentője, Náthán próféta a király elé tárta bűneit, és segítségére volt azok elhagyásában. Dávid szelíden fogadta a tanácsot, és megalázta magát Isten előtt. (...)

A bűn nem a törvényt olta meg, hanem Pál testi gondolkodását... Pál az áthágott törvényre fordítja hallgatói figyelmét, és rámutat bűnöségükre. Úgy tanítja őket, mint tanító a diákjait, és megmutatja nekik a visszautat az Istenhez való hűséghez. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 102. o.

Sokan kiáltanak így: „Higgy, csak higgy!” Kérdezd meg tőlük, hogy miben is kellene hinned! Talán azokban a hazugságokban, melyeket Sátán kovácsolt Isten szent, igaz és jó törvénye ellen? Az Úr nem arra használja nagyszerű és drága kegyelmét, hogy hatástalanná tegye törvényét, hanem hogy megalapozza azt. Mi volt Pál elhatározása? Így szólt: „Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt, inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná... Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedett a bűn [megszűnt-e a parancsolat? – nem!], én [Pál] pedig meghaltam... Azért ám a törvény [közvetlenül keresztezi szabadságomat és békémet? – nem!] szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:7–12) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 171. o.

November 21., kedd – A szent törvény

Mi lenne, ha az utcára kimennev bepiszkolnánk sárral a ruhánkat, és visszatérve a tükör elé állnánk, így szólva: Tisztíts meg a szennytől! Megtisztítana-e? Ez nem a tükör hatásköre. A tükör csupán megmutathatja ruhánk szennyes voltát, de nem képes megtisztítani.

Így van ez Isten törvényével is. Rámutat a jellem hibáira, elítéli a bűnöst, de nem ajánl bűnbocsánatot a törvényrontónak. Nem tudja megmenteni őt bűneitől. Ámde Isten erről is gondoskodott. János ezt mondja: „Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz.” Ezért hozzá fordulunk, megtaláljuk Jézus jellemét, és jellemének szent, igaz volta megméri a törvényszegőt, ha minden tőle telhető megtett.

Bár Jézus megmenti a bűnöst, mégsem törli el Isten törvényét, hanem felmagasztalja, hisz a törvény figyelmeztetett a bűnre. Krisztus tisztító vére veszi el a bűneinket, amikor megtört szívvel bocsánatot keresve hozzá jövünk. Igazságosságát, isteni jellemét tudja be nekünk, és magára vállalja a bűnt. – *A te Igéd igazság*, 7. kötet, 935. o.

Ádám engedetlensége folytán minden ember törvénytaposó, a bűn rabja. Ha nem tér meg Istenhez, a törvény rabságában marad, Sátánnak

szolgál, enged az ellenség csábításainak, és Jehova igazságai ellen tesz bizonytságot. A törvény iránti teljes engedelmisség által azonban az ember megigazul. Csak a Krisztusba vetett hit által lehetséges az engedelmisség. Az emberek megérthetik a törvény szellemét, és elismerhetik, hogy képes felfedezni bűneiket, ám nem képesek ellenállni Sátán álnokságainak és hatalmának, csak úgy, ha elfogadják az engesztelést, amit Jézus megújító áldozata hozott, és aki által megbékéltünk Istennel. – *In Heavenly Places*, 146. o.

A megváltásunkat igénylő áldozat végtelen ára mutatja, hogy a bűn mérhetetlenül nagy bajt okozott. Zavart keltett az ember egész szervezetében, eltorzította gondolkodását, megrontotta képzeletét. A bűn elkorcsosította a lélek képességeit. Az ember lelki világa rezonál a kívülről támadó kísértésekre, és lába észrevétlenül a bűn útjára lép.

Ahogy tökéletes volt az értünk hozott áldozat, a bűn szennyétől való megtisztulásunknak is tökéletesnek kell lennie. Isten törvénye semmiféle gonosz cselekedetre nem ad mentséget: egyetlen bűn sem menekül meg a kárhozzátástól. Az evangélium etikája a tökéletességnek csak egyetlen normáját ismeri el: és ez Isten tökéletes jelleme. Krisztus élete a törvény minden előírásának tökéletes betöltése volt. Ő mondta: „Megtartottam az én Atyámnak parancsolatait.” Az Ő példáját kell követnünk az engedelmisségben és a szolgálatban. Csak Isten tudja megújítani a szívünket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 451. o.

November 22., szerda – A Római levél 7. fejezetének embere

Nem elég Isten atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha felismerjük a törvény igazságát és bölcsességét, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol ezt mind felismerte, amikor levelében kijelenti: „Megegyezem a törvénnyel, hogy jó.” „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:16, 12) Azonban szomorúan és elkeseredetten fűzi hozzá: „De én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” (Róm 7:14) Vágyakozott az után a tisztaság és megújulás után, amit saját erejéből soha nem érhetett el, ezért így kiáltott fel: „Ó, én nyomorult ember!

Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24) E fájdalom kiáltás tört ki minden időben mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Számukra csak egyetlen felelet van: „Íme, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) – *Jézushoz vezető út*, 19. o.

Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzaskörébe jutva közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg, „aki a Jézus hitéből való”. „Akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 3:26; 8:30) A bűn nagyon megalázza és mélyre süllyeszti az embert, de nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Az emberek, akik igyekeznek Isten képmására átalakulni, olyan csodálatos erőt kapnak a menny tárházából, amellyel magasabbra jutnak, mint az angyalok, akik soha nem buktak el. – *Krisztus példázatai*, 162. o.

Akik hisznek Krisztusban és megtartják parancsolatait, nem rabjai Isten törvényének, mivel a hívő és engedelmes ember számára az Úr törvénye nem rabságot, hanem szabadságot jelent. Bárki, aki hisz Jézusban, bárki, aki a feltámadt Megváltó védelmező erejére támaszkodik, aki a törvényt áthágó ember helyett elszenvedte a büntetést; bárki, aki ellenáll a kísértésnek, még ha gonoszság is veszi körül, és az Üdvözítő életét veszi példaképül, a Krisztus engesztelő áldozatába vetett hite által a mennyei természet részese lesz, miután megszabadul a kívánságokban rejlő romlottságtól. Bárki engedelmeskedik hit által az Úr parancsolatainak, olyan büntelen állapotba jut, amilyenben Ádám élt a bűnbeesés előtt. – *In Heavenly Places*, 146. o.

Pál szeme előtt folyton az örök élet koronája lebegett, amit majd meg fognak kapni mindazok, akik várják Krisztus eljövetelét. Viszont vágyát a Jézus Krisztus által megszerzett győzelem vezette. Jézus nem akarja, hogy csak a jutalomra vágyjunk, hanem inkább Isten akaratainak az érvényesülésére, mivel az Ő akarata független a végső jutalomtól. – *Lift Him Up*, 343. o.

November 23., csütörtök – Szabadulás a haláltól

Sokan gondolják, hogy képtelenek megszabadulni a bűn hatalmából, mi viszont azt az ígéretet kaptuk, hogy Isten teljességével töltődhetünk fel. Túl alacsony célokat tűzünk ki. Sokkal magasabbra kell törekednünk. Tágitanunk kell értelmünket, hogy megérthessük Isten megoldásának jelentőségét. Tükröznünk kell az Úr jellemének legmagasztosabb tulajdonságait. Hálásaknak kellene lennünk, amiért nem hagy magunkra küzdelmünkben. A menny törvénye az a magasba emelt mérce, amit el kell érnünk... Ne saját ötleteinket kövessük... hanem járjunk Krisztus nyomdokain.

A győzelem a kezünkben van, de nem saját erőnkben vagy nevünkben bízva kell győznünk, hisz nem erre hívtunk el, mivel egymagunkban nem vagyunk képesek megtartani az Úr parancsolatait. Isten Lelke kell, hogy segítsen bennünket a gyengeségeink közepette. Krisztus lett az áldozatunk és a biztosítékunk. Bűnné lett értünk, hogy általa Isten feddhetetlenségei lehessünk. A nevébe vetett hit révén igazságát adja nekünk, ami aztán tevékeny életelvévünké lesz... Krisztus a bűntelen jellemét adja nekünk, és képessé tesz, hogy az Ő tisztasága által állhassunk meg az Atya előtt. – *That I May Know Him*, 302. o.

Aki nem akar áldozatul esni Sátán csapdájának, őriznie kell a lélek útjait. El kell kerülniük minden tisztátalan gondolatot sugalló olvasmányt, látványt és hallást. Nem szabad szabadjára engedni a gondolataikat, hogy bármivel foglalkozzanak, amit az ellenség sugallhat. Őrizzük hűen a szívet, mert a külső gonoszságok föllármázzák a belső gonoszságokat, és lelkünk a sötétben fog bolyongani. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. kötet, 225. o.

Sokan felismerik tehetetlenségüket; olyan lelki életre sóvárognak, amellyel összhangba kerülhetnének Istennel, és ezt igyekeznek elérni, de hiába. Kétségbeesve kiáltanak fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből?” (Róm 7:24) Ti csüggedő, küszködő emberek, tekintsetek fel! A Megváltó a vére által megvásárolt emberek fölé hajolva kimondhatatlan szeretettel és szánalommal mondja: „Akarsz-é meggyógyulni?” Neked is mondja, hogy kelj fel gyó-

gyultan és békés szívvel! Ne várj addig, amíg gyógyultnak nem érzed magad! Higgy a Megváltó szavában! Akard, amit Krisztus akar! Akard Őt szolgáltni! És miközben Igéjének szavai szerint cselekszel, erőre kapsz. Bármilyen legyen az a régóta tartó bűnös szokás vagy eluralkodó szenvedély, ami megkötözte testedet-lelkedet, Krisztus meg tud és meg akar szabadítani. Életet lehel a bűnei miatt „holt” lélekbe (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengesége, balszerencséje vagy bűnei által láncrea vert foglyot.
– *A nagy Orvos lábnyomán*, 84. o.

November 24., péntek – További tanulmányozásra

„Végeztre eltépett nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.” (2Tim 4:8)

Pál szeme előtt folyton az örök élet koronája lebegett, amit majd meg fognak kapni mindazok, akik várják Krisztus eljövetelét. Viszont vágyát a Jézus Krisztus által megszerzett győzelem vezérelte. Jézus nem akarja, hogy csak a jutalomra vágyjunk, hanem inkább Isten akarátának az érvényesülésére, mivel az Ő akarata független a végső jutalomtól.

Isten ajándéka az örök élet. Az Úr azt kívánja, hogy kegyelmének hasznélvezői teljes mértékben bízzanak benne. Arra hív, hogy tanúsítsunk tiszta, egyszerű hitet, bízzunk benne, és ne a jutalom foglalkoztasson. Teljes szívvel kell dolgoznunk az Ő szolgálatában, azt bizonyítva, hogy egészen bízzunk abban, hogy Ő igazsággal fog ítélni.

Az ítélet jelenetének bemutatásában, amikor az igazak elnyerik jutalmukat, a gonoszok fölött pedig elhangzik az ítélet, az is fel van jegyezve, hogy az igazak majd felteszik a kérdést, hogy lényegében mit is tettek, hogy ilyen jutalmat érdemelnek. Krisztusba vetett hitük töretlen volt. Betöltekeztek Szentlélekkel, és minden tudatos erőfeszítés nélkül úgy szolgálták az Üdvözítőt, hogy az biztos jutalmat jelentett számukra. Viszont nem a jutalomért dolgoztak. Számukra előjognak tűnt, hogy úgy dolgozhatnak, ahogy Jézus dolgozott. Mindent szeretetből tettek Krisztusért és embertársaikért, ezért Ő, aki azonosult a szenvedő emberiséggel, úgy értékelte, hogy érte tették a szeretet és együttérzés cselekedeteit. (...)

Az Úrnak köszönhetünk minden képességet és talentumot. Minden győzelem az Ő kegyelme által vált lehetővé. Ezért annyira helytelen dicsekednünk. (...)

Ha nem felejtenénk el, hogy a világegyetem figyel bennünket, és hogy Isten megpróbál annak érdekében, hogy meglássa, milyen lélek lakik bennünk, akkor sokkal komolyabban szemlélnénk Őt, és sokkal buzgóbban imádkoznánk. Akiket egyszerűség jellemez, azok tudják, hogy az ember önerőből semmi jót nem tehet. Ők hálát és köszönetet éreznek az Istennel való közösség előjogáért. Olyan elvet szőttek bele a szolgálatukba, ami jó illatúvá teszi az áldozatukat. Bíznak Istenben, mint gyermek az édesapjában.

A jutalmat nem annyira a tevékenységünkért vagy lelkesedésünkért kapjuk, hanem a gyöngédségért, jóindulatért és szeretetért, ami a betegekért, elnyomottakért és szenvedőkért végzett munkánkat jellemzi. – *Lift Him Up*, 343. o.

9. tanulmány

Nincs többé kárhoztatás

November 25., szombat délután

Legyen a keresztyén alázatos, de ne legyen szomorú, és ne becsülje le magát! Mindenkinek kiváltsága, hogy olyan életet éljen, amit Isten helyeselhet és megáldhat. Nem mennyei Atyánk akarata, hogy az elítélt ember gyászos hangulata állandóan ránk nehezedjen. Nem a lehorgasztott fej és a túl gyakori befelé fordulás az igazi alázatosság bizonyítéka. Jézusnál megtisztulhatunk. Szégyen és lelkiismeret-furdalás nélkül állhatunk a törvény elé. „Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:1)

Ádám elbukott fiai Jézus által „Isten fiaivá” lehetnek. „A megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyelli őket atyjafiainak hívni.” (Zsid 2:11) A keresztyén embernek a hit, a győzelem és az Istenben való öröm életét kell élnie. „Mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) – *A nagy küzdelem*, 477. o.

A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és a vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szív, az elme újjáteremtődik az Ő képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: „Hogy teljesítem a te akarodat, ezt kedvelem, én Istenem!” (Zsolt 40:9) – *Jézus élete*, 175. o.

Az Úr meghozott minden intézkedést az ember érdekében, és csak kevéssel tette őt alacsonyabb rendűvé az angyaloknál. Ádám nem engedelmeskedett, ezért bünt hagyott örökségül utódaira. Isten azonban egyszülött Fiát adta az emberiség megváltása érdekében. Krisztus emberi természetet öltött magára, végigment ott, ahol Ádám elesett, hogy az embert is érintő próbáknak alávesse magát. Sátán a világosság angyalaként jelent meg, hogy rávegye Jézust, ha lehet, még a bűnre is, hogy ezáltal a gonosz uralma alá hajthassa az egész emberiséget. Krisztus azonban győzött, az ördög vereséget szenvedett, és az emberiség újra Isten minden szempontból előnyös területére került.

Amikor az Atya a Fiát adta meghalni az emberért, a menny összes kincsét a rendelkezésünkre bocsátotta. Nincs mentség a bűnre. Az Úr minden lehetőséget megadott, amit csak adhatott, hogy ellenállhassunk az ellenség kísértéseinek. – *Istennel ma*, 313. o.

November 26., vasárnap – Jézus Krisztusban

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Akkor miért veted meg Istent, és miért kételkedsz megbocsátó szeretetében? Ha megvallottad a bűneidet, hidd, hogy az Úr szava nem fog becsapni, és hogy hűséges az ígéret adója. A te kötelességed hinni, hogy Isten betartja a szavát, és megbocsátja bűneidet, mint ahogy a te kötelességed megvallani a bűnöket. Hinned kell, hogy az Atya meg fogja tenni, amit megígért: éspedig hogy megbocsátja minden bűnödöt...

Ó, hányan siránkoznak, vétkeznek, aztán megtérnek, és folyton az ítélet felhője alatt időznek! Ők nem hisznek Isten Igéjében. Nem hiszik el, hogy az Úr beváltja az ígéretét... Lelki fájdalmat okozol Krisztusnak, amikor kételkedsz, pedig Ő számos jelét adta szeretetének, amikor meghalt azért, hogy üdvösséget adjon, hogy ne vesszünk el, hanem örök életet nyerjünk. – *In Heavenly Places*, 126. o.

Hallgatói közül sokan hittel vonzódtak Jézushoz, nekik mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim

vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Jn 8:31–32)

E szavak sértették a farizeusokat. Félretették, hogy a nemzet mennyi ideje hordoz idegen igát, és mérgesen felkiáltottak: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mi módon mondod te, hogy szabadokká lestek?” (Jn 8:33) Jézus végignézett ezeken a férfiakon, a gonosz rabjain, akiknek a bosszú körül forogtak a gondolataik, és szomorúan felelt: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (Jn 8:34) A legrosszabb fajta rabságban sínylődtek: a gonosz lélek tartotta hatalmában őket. (...)

A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. Mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a beálló változásban a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, és nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, és ezek így engedelmeskednek az akarat parancsának, és teljesítik az Úr akaratát.

Az emberi szabadság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. „Az igazság szabadokká tesz titeket” (Jn 8:32), és Jézus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávetjük magunkat Istennek, ez az én helyreállítását eredményezi – igazi emberi dicsőséget és méltóságot. Az isteni törvény, melynek alávetjük magunkat, „a szabadság törvénye” (Jak 2:12). – *Jézus élete*, 466. o.

November 27., hétfő – Ami a törvénynek lehetetlen

Pál mindenkor magasztalta az isteni törvényt. Kimutatta azonban, hogy magában a törvényben nincs erő, hogy az embert engedetlenségének büntetése alól felmentse. A bűnösnek meg kell bánnia bűneit, és meg kell alázkodnia Isten előtt, mert törvényének áthágása jogos haragját hívta ki; azután pedig Krisztus vérében kell bíznia, mint a bocsánat

egyedüli lehetőségében. Emlékeztette a híveket arra a tanítására, hogy Isten Fia, mint áldozat, elszenvetde a halált értük, felment a mennybe, és ott mint Szószólójuk áll az Atya előtt. Csak töredelem és hit által szabadulhatnak ki a bűn átka alól, hogy azután Jézus kegyelméből engedelmeskedjenek a menny törvényének. – *Az apostolok története*, 393. o.

Jézus magára öltötte emberi természetünket, és bűnné lett értünk „az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt” (Róm 3:25), hogy mennyei ereje és kegyelme révén eleget tehesünk a törvény igazságos elvárásainak. Aki arra az álláspontra helyezkedik, hogy nem fontos megtartani Isten parancsolatait, az nem ismeri Krisztust. Jézus mondta: „Én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében” (Jn 15:10), és aki Jézust követi, úgy fog eljárni, ahogy Ő járt el. (...)

Sátán megpróbál rávenni, hogy lépj a bűn útjára, azt ígéri, hogy minden jóra fordul az életedben Isten törvényének áthágásával, de a kísértő hazudik. Csak romba akarja dönteni az életedet... Krisztus azért jött, hogy megdöntse a gonosz uralmát... Az embert meggyengítette a törvény áthágása, mivel nem volt elegendő erkölcsi tartása ahhoz, hogy hátat fordítson Sátánnak, és az igaz Istent szolgálva éljen; de Jézus, az élet Fejedelme, akinek megadatott „minden hatalom mennyen és földön”, az üdvösséget ohajtó minden lélek számára felajánlja a szükséges erőt, hogy legyőzhessék az igazság ellenségét. – *That I May Know Him*, 125. o.

A megváltás munkáját titoknak nevezi, és valóban ez az a titok, ami által az örökkévaló igazságosságot eljuttatja az Úr mindenkihez, aki hisz. A bűn következtében az ember szembehelyezkedett Istennel. Krisztus végtelen áron, az angyalok és emberek előtt mély titkot jelentő fájdalmas folyamat által vette magára az emberi létet. Elrejtve istenségét, letéve dicsőségét, csecsemőként született meg Betlehemben. Emberi testben élte az Isten törvényét, hogy elítélhesse a bűnt a testben, és tanúságot tegyen a mennyei értelmes lények előtt, hogy a törvényt az életért rendelték el, és hogy biztosítsák a boldogságot, békét és örök jót az engedelmeseknek. Ám ugyanaz a végtelen áldozat, mely élet a hívőknek, elítélő

bizonyosság az engedetleneknek, mert halált hirdet, és nem életet. – *A te Igéd igazság*, 7. kötet, 915. o.

November 28., kedd – Test vagy lélek

Ha megszabadulunk énünktől, és kiüzzük lelkünkben a hamis isteneket, akkor Krisztus lelke árad ránk. Akkor azzal a hittel bírunk, ami a lelket minden tisztátalanságtól megszabadítja. Az ilyen lélek egyetért Isten Lelkével, és minden megmozdulását figyeli. Már nem bízunk önmagában. Krisztus neki minden mindenben. Szelíden fogadja el az újonnan kibontakozó igazságokat, és Istent dicsőíti, mondván: „Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által... Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istentől való lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.” (1Kor 2:10, 12) – *Az evangélium szolgálói*, 287. o.

Jézus önmagát kínálja fel minden bűntől sebzett léleknek, aki a győzelemért küzd. A Szentlélek közbenjár minden őszinte harcosért, és Krisztus a lélek és az élet szavait isteni erővé változtatja, hogy üdvösséget szerezzen a hívőknek. Viszont te minden biztonnal elbuksz, ha megengeded az ördögnek, hogy uralja az elmédet, és a képzelőerődöt vezesse... Isten nem hagyja magát meggyalázni: nem fogad el megosztott szívet. Teljes szívből fakadó szolgálatot vár el. Saját életével fizette ki Ádám minden fiáért és lányáért a megváltás árát. (...)

Istentől származik az a jogod, hogy a hit imája által belé kapaszkodhatsz. A tiszta vallás lényege a hittel telt ima, és ez képezi minden keresztény erejének a titkát. (...)

Szakíts időt az imádkozásra, a Szentírás tanulmányozására, és az énedet vedd alá Krisztusnak. Élj az élő Jézussal, és amint ez megvalósul az életedben, Ő vesz az uralma alá, erős karjával pedig sosem enged el, biztosan megtart. – *Our High Calling*, 101. o.

Olyan mértékben leszünk képesek örülni a dicsőség gazdagságának, amilyen mértékben vágyunk ezekre a javakra. Hát nem most, ebben az életben kellene értékelnünk Istent és a mennyei dolgokat? Ha elfogadjuk

a világ elvárásait, és a gondok minden időnként és figyelmünket lekötik, akkor gyengülni fognak lelki erőink, sőt, el is hálnak, mivel nem állítjuk munkába azokat. Ha az elme csak kimondottan a földiek felé fordul, minden ablak bezáródik, amelyen mennyei fény áradhat be. Isten átformáló kegyelme pedig nem munkálkodhat az elmén és a jellemén.

A végidő veszélyei között élünk, és vigyáznunk kellene minden utunkon, ahol Sátán megkörmölyekezhet a kísértéseivel... Az igazság egyszerű jóváhagyása nem fog egyetlen lelket sem megszabadítani a haláltól. Szenteknek kell lennünk az igazságban, le kell győznünk minden jellemhibát, különben felülkerekedik rajtunk a gonosz. Késedelem nélkül tépj ki minden gyomot szíved kertjéből, és Krisztus kegyelme által ne hagyd, hogy az örök élet gyümölcsein kívül más növény megteremjen benne. – *In Heavenly Places*, 160. o.

November 29., szerda – Krisztus mibennünk

Senki sem lehet keresztény Krisztus Lelkének birtoklása nélkül, ám ha rendelkezik a Megváltó lelkületével, akkor az meg fog látszani kedves szavaiban és jó modorú viselkedésében... A külső változás bizonyítja a belső megváltozását. Az igazság megszentel és átformál. Ha befogadjuk a szívünkbe, titkos erővel munkálkodva alakítja át a jellemet. De akik Jézus követőinek vallják magukat, ugyanakkor durvák, hiányzik belőlük a kedvesség és az előzékenység úgy szavaikban, mint tetteikben, ők nem Jézustól tanultak. A gögös, büszke és hibákat kereső ember nem keresztény, mivel kereszténynek lenni annyi, mint hozzá hasonlítani. – *Hozzá hasonlóan*, 295. o.

A jellem zsinórmértéke a királyi törvény. A törvény a bűn kinyomozója. A bűn ismerete a törvény által van, de a bűnöst szüntelenül vonzza Jézus szeretete, melyet megmutatott a szégyenletes keresztaláig való leereszkedésében. Micsoda tanulmány tárgya ez! Angyalok vágyakoztak betekinteni ebbe a csodálatos titokba. Ez a tanulmány meghaladja a legmagasabb emberi értelmet is. A bukott, Sátán által megtévesztett és a gonosz oldalára állt ember átalakulhat a végtelen Isten Fiának képmására! Az ember hasonlónak válhat Jézushoz! Krisztus részesített igazsá-

gossága révén Isten úgy szereti az elbukott, de megmentett embert, mint ahogy egyszülött Fiát szerette! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 169. o.

Az angyalok szolgálata révén a Szentléleknek sikerül Krisztushoz vonzani az ember szívét és elméjét... Viszont Isten Lelke nem nyúl az emberi szabadsághoz. A Szentlelket segítségként kapja az ember, hogy együtt munkálkodhasson az istenséggel, és az a feladata, hogy vonzza a lelket, de sose kényszerítse engedelmességre. (...)

A Szentlélek jelenti hatékonyságunkat a jellemformálás munkájában, hogy a mennyeihez hasonlóvá válhassunk. Amikor azt hisszük, hogy képesek vagyunk önmagunk alakítani a jellemet, súlyos tévedést követünk el. Sosem leszünk képesek egymagunkban győzni a kísértések felett. Ám akik őszinte hittel rendelkeznek Krisztusban, a Szentlélek által meg fognak változni. A lélek, amelyben megmarad a hit, az Úr szép templomává válik, és Krisztus kegyelme felé lesz vezetve. Éppen olyan mértékben fog növekedni, amilyen mértékben függ a Szentlélek tanításaitól.

A Szentlélek befolyása krisztusi életet jelent a lélekben. Mi most nem látjuk Jézust, és nem beszélünk vele, viszont a Szentlélek mellettünk van, bárhol is lennénk. Ő munkálkodik minden emberben és minden ember által, aki elfogadja Krisztust. Azok, akik ismerik a Lélek bennük lakozását, megtermik a Lélek gyümölcseit – szeretetet, örömet, békességet, hosszútűrést, jóságot, jó cselekedeteket és hűséget. – *That I May Know Him*, 57. o.

November 30., csütörtök – A fiúságnak lelke

A szeretet, mellyel Krisztus átítatja az egész embert, működésre ébreszti életerőit. Gyógyítással érinti meg az összes fontos részt – az agyat, a szívet és az idegeket. Megszabadítja a lelket a bűntudattól és bánkódástól, aggodalmaktól és gondoktól, melyek összezúzzák életerőit. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz, olyan örömet ültet a lélekbe, amit semmiféle földi dolog nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 452. o.

A Szentírás tanulmányozása által megtudhatjuk, kik is vagyunk Krisztus számára, és hogy ki Ő számunkra. Ha rátekintünk, el kell változnunk az Ő képmására, munkatársaivá kell válnunk, mint életének és jellemének képviselői. Meg kell tanulnunk megérteni, hogyan kell élnünk Isten fiaiként és lányaiként, szeretve Istent és embertársainkat, mint önmagunkat. Tiszta, tökéletes, Krisztusnak kedves életet kell élnünk. Kedveljük a tökéletességet, mivel Jézus a tökéletesség megtestestítője. Ezt az életet az Isten Fiába vetett hittel kell élnünk. – *Hozzá hasonlóan*, 308. o.

Mindazok, akik szövetségre lépnek Jézus Krisztussal, Isten örökbefogadott gyermekeivé válnak. Megtisztulnak az Ige megújító ereje által, és angyalokat küldenek a szolgálatukra. Megkeresztelkednek az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Vállalják, hogy Isten földi egyházának tevékeny tagjai lesznek. Meg kell halniuk a földi kívánságoknak, ellenben ami a magatartást és a kegyességet illeti, azt kell gyakorolniuk, amire a Lélek – Isten élő befolyása – indítja őket.

„Örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak” – micsoda magasztos kiváltság! Elkülönülve a világtól, Sátán álnok csapdáitól védve! A keresztségkor elmondott fogadalmak révén Isten követői vállalták, hogy ellenállnak a gonosznak. A lelkek ellensége mindent latba vet, hogy megrontsa az értelmüket. Megpróbál különböző módszereket bevezetni a Mesterért végzett szolgálatukba. Ám a hűségesek addig vannak biztonságban, míg engedelmeskednek a parancsoknak: „Legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben!” – *Isten fiai és leányai*, 15. o.

December 1., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Hit és elfogadás” című fejezet.

Isten csodálatos kegyelme, „A feltételek” című fejezet.

10. tanulmány

Az ígéret gyermekei

December 2., szombat délután

Ézsáúnak is megvolt a joga ahhoz, hogy bűnbánattal keresse Isten kegyét, de az elsőszülöttségi jog visszaszerzésére már nem volt lehetősége. Nem büntudat okozta a fájaldalmát. Nem arra vágyott, hogy megbéküljön Istennel.

Ő bűne következményei miatt bánkódott, és nem azért, mert vétkezett. A menny áldásaival és kívánalmaival szembeni közömbössége miatt nevezi a Szentírás Ézsáút „istentelennek” (Zsid 12:16). Ő azokat képviseli, akik nem sokra értékelik a Krisztus által megszerzett üdvösséget, és a föld mulandó dolgaiért feláldozzák mennyei örökségüket. Tömegek élnek csak a mának. Nem gondolnak és nem törődnek a jövővel. Ézsáúhoz hasonlóan kiáltanak: „Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!” (1Kor 15:32) Hajlamaik rabjai, az önmegtagadás gyakorlása helyett lemondanak a legnagyobb értékekről. – *Pátriárkák és próféták*, 181. o.

Isten szeretete az ember iránt igencsak különleges – irgalomból fakadó szeretet, mivel tárgya, az ember semmit sem érdemelt ki. (...) A bűn nem képezi Isten szeretetének tárgyát, inkább gyűlöletre készíti Őt. Mindezek mellett irgalmat tanúsít a bűnös iránt, mivel a vétkes ember magán viseli a Teremtő képését, és tőle kapott képességekkel rendelkezik, amelyek révén Isten gyermekévé válhat, de nem saját érdemeire hivatkozva, hanem Krisztus érdemeinek, az Üdvözítő nagy áldozatának köszönhetően. (...) Isten megszakítás nélkül fejezi ki szeretetét és iralmát a bűnös iránt. – *That I May Know Him*, 46. o.

Krisztus nem kényszeríti az embereket arra, hogy befogadják Őt. Csak a Sátán és az ördögi lélek vezetése alatt álló emberek gyakorol-

nak kényszerít a lelkekre. A gonosz angyalokkal szövetségese emberek azon ürügy alatt, hogy az igazságért buzgólkodnak, saját vallási nézeteik kényszerítésével időnként szenvedéseket zúdítanak társaikra. Krisztus ellenben csak irgalmassággal és szeretetének kinyilvánításával igyekszik a lelkeket megnyerni. Az emberi szívben nem tűr el vetélytársat, nem fogad el megosztott szolgálatot. Csak önkéntes szolgálatra vágyik, a szív készséges, szeretetből fakadó odaadására. – *Az apostolok története*, 541. o.

December 3., vasárnap – Pál terhe

Isten azt akarta, hogy dicsérjék és magasztalják népét, Izraelt. Mindent megadott nekik, ami lelkiileg a javukat szolgálhatta. Minden lehetőséget megteremtett arra, hogy jellemük olyanná formálódjon, amivel Őt képviselhetik. (...)

A világ népei csodálták volna Isten törvénye iránti engedelmességük nyomán fakadó jólétüket. Jólétükkel az Úr dicsőségét és hatalmának magasztos voltát kellett volna megmutatniuk. Isten papok és fejedelmek birodalmává akarta tenni Izraelt. Mindent megadott nekik ahhoz, hogy a föld legnagyobb népévé legyenek. (...)

Izrael azonban nem töltötte be a menny szándékát. Az Úr kijelentette: „Úgy plántáltalak el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestül hűséges magot: mi módon változtál hát nekem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává?” „Buja szőlőtő az Izrael, amely termi az ő gyümölcsseit.” (Jer 2:21; Hós 10:1) – *Krisztus példázatai*, 288, 290. o.

Krisztus küldetése volt bemutatni az embereknek a mennyek országának jellegét, rámutatva arra, hogy semmit sem jelent a név, a rang és a pozíció, mivel a menny szemében csak a tiszta erény és a szent jellem számít. A hegyen elhangzott prédikációjában első szavaival éppen ezeket a tévhiteket akarta eloszlatni. „Boldogok a lelki szegények – mondta Jézus –, mert övék a mennyeknek országa! Boldogok, akik sírnak, mert megvigasztaltatnak! Boldogok a szelídek, mert ők öröklik az országot! Boldogok, akik éheznek és szomjúhozni az igazságot, mert ők megelégtetnek! Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyerne!”

Krisztus az isteni törvény szerteágazó elvárásait ismertette. Próbálta helyreigazítani az emberi elképzeléseket az igazi tanítások felmagasztalásával, és áldást mondva azon jellemtulajdonságokra, amik éles ellentétben álltak nemzedéke magatartásával. Egy olyan országot tárt eléjük, amelyben nincs helye az emberi becsvágnak és a földi szenvedélynek. – *Lift Him Up*, 135. o.

Legnagyobb szükségünk... a veszendő lelkek iránti szeretet, amely szeretet gazdagon árad Isten trónja felől. Az igazi keresztény teljes lényéből szeretet árad. Ez a szeretet megérinti a létfontosságú szerveket, az agyat, a szívet, a karokat és lábakat, és képessé teszi az embert, hogy tántoríthatatlanul álljon, amikor az Úr arra kéri, és ne járjon a tévelygők ösvényein. Krisztus buzdó, mindent megemésztő szeretettel viszonul a veszendő lelkekhez, és ez az élet képezi a kereszténység jellegét. (...)

Csak aki együtt érez az elesettel, aki szeret, aki Jézus tetteit cselekedve fejezi ki szeretetét, fog tudni megállni és meglátni Őt, aki láthatatlan. Csak aki céltudatosan szereti embertársait, ismerheti meg Istent. Aki nem szereti azokat, akikért az Atya olyan sokat tett, nem ismeri Istent. Ez az oka, hogy olyan élettelenek a gyülekezeteink. – *Lift Him Up*, 134. o.

December 4., hétfő – Választottak

Ézsauít és Jákobot egyformán tanították Isten ismeretére, és mindkettejüknek lehetősége volt Isten parancsolataiban járni és kegyeit élvezni, de nem mindketten választották ezt. A két testvér külön utakon járt, és ösvényük egyre jobban eltávolodott egymástól.

Isten nem zárta ki önkényesen Ézsauít az üdvösség áldásaiból. Krisztus által mindenki elnyerheti kegyelmének ajándékait. Nem kiválasztás, hanem saját döntésük alapján kárhoznak el. Igéjében az Úr feltárta az örök életre való kiválasztás feltételeit, ami nem más, mint a parancsolatairól iránti engedelmesség és a Krisztusba vetett hit. Isten a törvényével összhangban levő jellemet választja, és aki eléri kívánalmainak normáját, beléphet a dicsőség országába. Jézus ezt mondta: „Aki hisz a Fiúban,

örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36)
– *Pátriárkák és próféták*, 207. o.

Jézus azoknak is felajánlotta az élet kelyhét, akik azt tartották, hogy gazdagok, dúsgazdagok, és semmire sincs szükségük, ezért megvetően fordultak el a kegyes ajándéktól. Aki egészségesnek tartja magát, és azt képzei, hogy ő elég jó, tehát elégedett az állapotával, az nem törekszik arra, hogy Krisztus kegyelmében részesüljön, és Jézus isteni jellemének részesévé váljon. A kevély nem érez hiányt, ezért bezárja a szívét a Megváltó és a kimondhatatlan áldások előtt, melyek adományozására jött Urunk a földre. Akik a maguk szemében gazdagok és dicséretre méltók, azok nem kérnek hittel, ezért nem is részesülnek Isten áldásában. Úgy érzik, hogy nincs szükségük semmire, ezért üresen távoznak. Akik viszont tudják, hogy nem menthetik meg magukat, és saját erejükből szent cselekedetekre sem képesek, azok nagyra értékelik azt a segítséget, amit Krisztus tud nyújtani nekik. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 7. o.

Hogy lesz a lélek Krisztus juha? Ha úgy dönt, hogy elfogadja Őt. Ám Jézus előbb választotta őt. Tudta jól, hogy kik fognak válaszolni hívására, és ismerte mindazokat, akik szerették volna elfogadni Őt, ám bizonyos ellenszegülés következtében mégis hátat fordítanak neki... Akik meghallották a hangját, és Jézusban Isten Bárányát látták, és hittek benne, azok saját döntésük alapján az Ő tulajdonává váltak. Csakhogy... ők a krisztusi hívásra válaszolva döntöttek mellette. Az Üdvözítő szeretete még azelőtt megnyilvánult irányunkban, mielőtt mi szerettük volna Őt. (...)

Ahogy a pásztorra bízzák a nyáját, úgy lett az egész emberi család is Jézusra bízva. Ezeket a juhokat és bárányokat pásztori törődéssel kell gondozni. Őket a hű Pásztor fogja terelgetni hűségesei szolgálai révén, és ha engednek az Ő szavának, akkor nem esnek áldozatul a ragadozóknak.
– *That I May Know Him*, 52. o.

December 5., kedd – Titkok

A szívben, amely nem érti meg és nem ismeri el a bűnösségét, nem maradhat meg Jézus végtelen szeretete. A kegyelem által megváltozott lélek csodálja a mennyei jellemet. Ám ha nem látjuk meg erkölcsi hiányosságainkat, az annak tudható be, hogy nem láttuk meg Krisztus szépségét és tökéletességét. Minél kevesebb érdemleges dolgot találunk önmagunkban, annál több tiszteletre méltó dolgot fedezünk fel a végtelen tisztaságú és szépségű Megváltóban. (...)

Isten nem úgy bánik velünk, ahogy a korlátolt emberek bánnak egymással. Irgalommal, szeretettel és együtt érző gyöngédséggel viszonyul hozzánk. „Bővelkedik a megbocsátásban.” Ő mondta: „Eltörlöm álnokságaidat, mint felleget.” – *Our High Calling*, 27. o.

Isten szándéka volt, hogy kegyelme mind a pogányok, mind a zsidók között megnyilvánuljon. Ez világosan kifejezésre jut az Őszövettség prófeciáiban. Bizonyításait az apostol néhány jövendöléssel alá is támasztja. „Avagy nincsen-e – kérdezi – a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyúradékból némely edényt tisztességre, némelyet pedig becstelenségre csináljon? Ha pedig az Isten az Ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván nagy békességtűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítettetek, és hogy megismertesse az Ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene? Akikül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is. Amint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek; és a nem szeretettet szeretettnek. És léssen, hogy azon a helyen, ahol ez mondott nékik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fognak hívatni.” (Róm 9:21–26) – *Az apostolok története*, 376. o.

Aki nem törekszik naponta Krisztushoz hasonlónak lenni, nem ismerheti meg Isten jellemét. A hit által Krisztusban, mint személyes Megváltóban élt tiszta élet vezet el a magasabb istenismeretre. Aki nem rendelkezik nemes és keresztény jellemmel, nem képviselheti megfelelően Istent. Prédikálhat Jézusról, de nem tudja bemutatni hallgatóinak, hogy szívében Krisztus az állandó meghívott. (...)

Azokkal a jellemtulajdonságokkal kell rendelkezünk, amelyek a Megváltó jellemének teljességét is meghatározták – szeretettel, türelemmel, együttérzéssel és jósággal...

A legnagyobb és legvégzetesebb ámitás, ha azt feltételezzük, hogy az ember olyan hittel rendelkezhet, ami elvezetheti az örök életre, még akkor is, ha nincs meg benne a hittestvérei iránti szeretet. Aki szereti Istent és a felebarátját, az telve van világozással és szeretettel. Isten benne és körülötte van. A keresztények szeretik társaikat, mivel ezek az emberek drága áron, Krisztus halála által lettek megváltva. A keresztény egyszerűen nem tehet mást, csak hogy szeret, mivel „Isten a szeretet”. – *Manuscript 133*, „The Importance of the Law of God”, 1899. szeptember 20.

December 6., szerda – Ammi: „én népem”

„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei és kinyomozhatatlanok az Ő útjai! Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? Vagy kicsoda volt neki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb neki, hogy annak visszafizesse azt? Mert őtöle, őáltala és őreá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké!” (Róm 11:33–35)

Így mutatja ki Pál, hogy Isten úgy a zsidók, mint a pogányok szívét átalakíthatja, és egyformán részesítheti Krisztusban hívó gyermekeit az Izrael népének ígért áldásokban. Ezzel kapcsolatban ismétli Ésaiás prófétának Isten népére vonatkozó kijelentéseit: „Ha Izrael fiainak száma annyi volna is, mint a tenger fővénye, a maradék tartatik meg. Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön. És amint Ésaiás előre megmondotta: Ha a seregeknek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Szodomá, és Gomorához volnánk hasonlók.” (Róm 9:27–29) – *Az apostolok története*, 378. o.

Időnként úgy tűnik, mintha az Úr elfeledkezne az egyházát fenyegető veszélyekről és az ellenség okozta sebekről. De Isten nem felejt. A világon semmi sem olyan drága neki, mint egyháza. Nem az Ő aka-

rata, hogy a világiasság elrontsa bizonyítványukat. Nem engedi, hogy Sátán kísértései legyőzzék népét. Megbünteti azokat, akik hamis színben tüntetik fel Őt, de könyörül azokon, akik őszintén megbánják bűneiket. Mindazoknak megadja a szükséges segítséget, akik erőt kérnek tőle a keresztény jellem kialakításához.

A vég idején Isten népe sóhajtozik és sír a földön véghezvitt utálatosságok miatt. Könnyek között figyelmeztetik a gonoszokat a veszélyre, ami azért fenyegeti őket, mert lábbal tiporják a menny törvényét. Kimondhatatlan fájdalommal és bűnbánattal alázzák meg magukat az Úr előtt. A gonoszok gúnyolódnak bánkódásukon, és kinevetik ünneplésük fohászaikat. Isten népének gyötrődése és megalázkodása kétségtelenül bizonyítja, hogy visszanyerik a bűn következtében elvesztett erejüket és nemes jellemüket. Krisztushoz egyre közelebb kerülve, szemüket tökéletes tisztaságára irányítva világosan felismerik a bűn végteleen súlyos voltát. Az eredményes és győzelmes élet feltétele a szelídség és az alázatosság. A dicsőség koronája vár azokra, akik térdre borulnak a kereszt lábánál. – *Próféták és királyok*, 590. o.

Jézus a legmélyebb érdeklődéssel figyeli igyekezetünket. Tudja, hogy gyengeségekkel megkötözött emberek végzik a munkáját. Szánakozással tekint bukásainkra és csüggedéseinkre. Ezekből a kudarcokból és hibákból azonban sokkal kevesebb is lehetne, hiszen ha a mennyyel összhangban tevékenykedünk, szolgáló angyalok fáradoznak velünk, és sikerrel koronázzák igyekezetünket. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 420. o.

December 7., csütörtök – Megbotránkozás

Az Úr népet választott magának, és igazságának letéteményesévé tette őket. Az volt a szándéka, hogy Isten jellemének bemutatásával Izrael hozzá vonzza az embereket. Az egész világnak továbbítani kellett volna az evangélium meghívását. Az áldozati istentiszteletek tanításának fel kellett volna magasztalni Krisztust a nemzetek előtt, és aki őrá függesztette volna szemét, élhetett volna.

Izrael azonban nem valósította meg a menny célját. Elfelejtették Istent, és szem elől tévesztették magas kiváltságukat, hogy az Úr kép-

viselői legyenek. Mennyből nyert áldásaik nem hoztak áldást a világra. Összes előnyeit a maguk dicsőségére sajátították ki. Megrabolták Istent a szolgálattól, amit elvárt tőlük, és embertársaiktól is elrabolták a vallásos útmutatást és a szent példát. – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 25–26. o.

Megváltónk a „Próbakő”. A próba, a nagy teszt teljes mértékben sikeres volt. Általa teljesedett be Isten megváltási terve az elveszett emberiségre vonatkozóan. Nem volt alap, ami olyan sok nehéz próbának lett volna alávetve, mint Ő, a „Próbakő”. Jehova tudta, hogy ez az alap tartós marad. A világ összes bűne rá fog nehezedni. Isten választottai meg fognak mutatkozni, és a menny kapui szélesre tárulnak azok előtt, akik hisznek; a győzteseknek kimondhatatlan szépségben lesz részük. – *Our High Calling*, 54. o.

A hívőknek Krisztus az erős alap. Ők azok, akik a sziklára esnek, és szétzúzódnak. Ők képviselik a Jézusba vetett hitet és alárendelődést. A sziklára esni és szétzúzatni annyi, mint feladni önigazultságunkat, és egy gyermek alázatával járulni Krisztushoz, vétkeinket megbánva, úgy, hogy hiszünk megbocsátó szeretetében. Ugyancsak hit és engedelmesség által épülünk fel Krisztuson, mint fundamentumunkon.

Erre az élő kőre zsidók és pogányok egyaránt építhetnek. Ez az egyetlen alap, amire biztosan építhetünk. Mindenki számára elég széles és elég erős, hogy hordozza az egész világ súlyát, terhét. (...)

„Akik engedetlenek lévén megütköznek az Igében” (1Pt 2:8), azoknak Krisztus a megütközés sziklája. (...)

A nép, ami visszautasította Jézust, hamarosan pusztulni látja városát, nemzetét. Dicsőségük elhalványul, szétszóródnak, mint szélben a por. Mi tette tönkre a zsidókat? A szikla, mely – ha ráépítettek volna – biztonságuk lett volna. Isten megvetett jósága, az elutasított kegyelem. Az ember szembehelyezkedik az Úrral, és minden, ami üdvösségét szolgálná, pusztulását okozza.

Minden halált hoz, amit Isten életre rendelt. A zsidók megfeszítették Krisztust – ezzel magukra vonták Jeruzsálem pusztulását is. Rájuk nehezedett a Kálvárián kiömlött vér, és pusztulást hozott nekik ezen a vi-

lágón és az eljövendőre nézve is. Az lesz a végső nagy nap, amikor az ítélet kitöltetik Isten kegyelmének visszautasítóira. A Megváltó, a megütközés köve bosszúálló hegyként fog megjelenni nekik. Arcának dicsősége, ami élet az igazaknak, emésztő tűz lesz a gonoszoknak. Az elutasított szeretet, a megvetett kegyelem miatt fog elpusztulni a bűnös. – *Jézus élete*, 599–600. o.

December 8., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A kései angol reformátorok” című fejezet.

11. tanulmány

A választottak

December 9., szombat délután

Az Úr kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit Isten minden értelmet felülmúló szeretetének hosszúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Ef 3:18), szeretetünk fölébred iránta... A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt, így változtatja a kevélységet alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté.

Krisztus kortársai fárasztó igyekezettel, a maguk erejéből próbáltak eljutni a tökéletességre, de eredménytelenül. Jézus már megmondta nekik, hogy saját igazságukkal nem juthatnak be a mennybe. Most azt az életszentséget ecseteli, mellyel azok rendelkeznek majd, akik eljuthatnak az örök életre... Mennyei Atyátokban ismerjétek fel az Isten kormánya alapjait képező elvek megtestesülését.

Isten a szeretet. Akár a sugarak a napból, szeretet, világosság és öröm árad tőle minden teremtményére. Természetéből fakad, hogy adjon. Lénye az önzetlen szeretet kiáradása. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 76–77. o.

Isten a szeretet. Gondja van teremtményeire. „Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” (Zsolt 103:13) „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Milyen drága kiváltság, hogy a Magasságos fiai lehetünk, Isten örökösei és Jézus Krisztus örököستársai! Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha az Úr gondviselése arra szólít fel, hogy elviseljük a megpróbáltatásokat, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve arra, hogy az Atya keze emeli azt

az ajkunkhoz. Bízunk benne az éj sötétjében csakúgy, mint fényes nappal! Képtelenek lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32) Még a szenvedés órájában se tagadjuk meg, hogy felemeljük szívünket és szavunkat hálás dicsérettel, amikor emlékezünk a szeretetre, amely a Golgota keresztyén jutott kifejezésre. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 315. o.

A hit békét terem, az Istenben bízás pedig örömet. Higgy, higgy; lelkem mélyéről mondom: higgy! Találj nyugalmat Istenben! Ő meg tudja őrizni, amit rábízunk. Mindenben diadalmaskodni tudsz általa, aki szeret. – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 319. o.

December 10., vasárnap – Krisztus és a törvény

Egyedüli biztonságunk, ha szorosán kapaszkodunk Jézusba. Soha ne tévesszük Őt szem elől! Ő mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Szüntelenül tudatában kell lennünk saját erőtlenségünknek és tehetetlenségünknek, mert csak így támaszkodhatunk Jézusra teljesen. Ez mindannyiunk beszédét és jellemét higgadtá és állhatatossá tenné. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. kötet, 59. o.

A papok, valamint a főemberek túlságosan belemerültek a különféle ceremóniákba. A vallási szertartások szigorú betartása teljesen kielégítette őket, így képtelenek voltak másokkal megismertetni a mennyből származó élő igazságot. Teljesen elégedettek voltak önigazultságukkal, és semmi vágyat nem éreztek arra, hogy magasabb lelkiséget vigyenek a vallási ceremóniákba. Istennek az emberek iránti jóindulatát nem tekintették az egész emberiség részére szóló általános adománynak, hanem saját jó cselekedeteikkel és érdemeikkel hozták összefüggésbe. A szeretetből munkálkodó hit, ami nemesíti a lelket, nem párosulhatott a farizeusok vallásával, ami meg pusztította a ceremóniákból és emberi rendletekből állt. – *Az apostolok története*, 15. o.

Krisztus a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által jönnek Istenhez... Bűneink el vannak rendezve, az Atya félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által szabadulunk meg a bűntől, és az Úrra, a mi igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz, szenvedett az igaztalanért. (...)

Mit kell tennie annak, aki igazán bűnbánatra akar jutni? – Ahogy van, késlekedés nélkül Krisztushoz kell jönnie. Hinnie kell, hogy a Megváltó szava igaz, és az ígéletben való hittel kell kérnie, hogy kaphasson. Nem hiábavaló annak az embernek a könyörgése, akit őszinte vágy indít imára. Az Úr teljesíti szavát, és elküldi Szentlelkét, aki az embert az Atya iránti bűnbánatra és Jézus Krisztus iránti hitre vezeti. A hívó vigyázni és imádkozni fog, és elhagyja bűneit, és az Isten parancsolatainak megőrzésére való odaadó igyekezettel nyilvánítja ki őszinteségét. Hitét imával egészíti ki, és nemcsak hisz, hanem a törvény előírásainak is engedelmeskedik. Krisztus oldalán állónak vallja magát, és elutasít minden olyan szokást és kapcsolatot, ami elterelné a szívét Istentől. (...)

Önmagunkban bűnösök vagyunk, de Krisztusban igazak. Miután Isten nekünk tulajdonítja Fia igazságát, igaznak jelent ki minket, és úgy bánik velünk, mint igazakkal. Szeretett gyermekeiként tekint ránk. Jézus munkálkodik a bűn hatalma ellen, és ahol a bűn növekszik, a kegyelem is megsokasodik. „Megigazulván azért hit által békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.” (Róm 5:1–2) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 193–194. o.

December 11., hétfő – Kegyelmi kiválasztás

Aki akarja, felismerheti az istenfélelem titkát. De hogy Krisztusban teljeseek, szeretet által elfogadottak lehessünk, az csak az Üdvözítő küldetésének, tevékenységének helyes megértése által lett elérhetővé téve számunkra. Jézus emberi karja átöleli az emberi családot. Isteni karja pedig a Mindenható trónját ragadja meg, hogy az ember áldásban részesülhessen az érte hozott kimondhatatlan áldozat által. Akik befogadják

Őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten fiaivá váljanak, akik hisznek az Ő nevének. (...)

A rejtett bölcsesség: a belsőben a dicsőség reménységeként kialakuló Krisztus – ez a mennyei egy magasságú bölcsesség. Az istenfélelem mélységes elvei fenségesek és örökkévalóak. Egyedül a keresztyén tapasztalat segít megértetni ezt a kérdést, és elnyerni a tudásnak azokat a kincseit, melyek Isten tanácsában voltak elrejtve, amiket ma már mindenki előtt ismertté tett, aki élő kapcsolatban áll Jézussal. Aki akarja, megismerheti e tudományt. – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1113–1114. o.

Noha Izrael elvetette Isten Fiát, az Úr azonban mégsem vetette el Izraelt. Hallgassuk, hogyan folytatja érveléseit Pál apostol: „Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az Ő népét? Távol legyen; mert én is izraelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való. Nem vetette el Isten az Ő népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az Írás Illésről? Amint könyörög Istenhez Izrael ellen mondván: Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. De mit mond neki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak. Ekképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.” Izrael megbotlott ugyan és elesett, de ez még nem teszi lehetetlenné, hogy újból felálljon. – *Az apostolok története*, 375. o.

A természetben nem az egyformaság szabálya uralkodik. És a kegyelem országa sem ezt az elvet követi. Isten különböző módszereket alkalmaz ugyanazon cél – a lelkek megmentése – érdekében. Az irgalmas Megváltó más és más módszert használ az eltérő felfogású embereknél. (...)

A mennyei Pásztor tudja, hol találja meg az akoltól eltévedt bárányokat. Ő fogja hazahozni a tévelygőket. (...) Mint Illés idejében, amikor Istennek még volt hétezer szolgálója, akik nem hajtottak térdet Baál előtt, úgy ma is sok olyan lélek van, aki a kapott világosságban jár. A Mindenható egy egész sereget tartogat: a választottait, akik ettől kezdve világítani fognak a sötétség idején. – *39. levél*, címzett: J. Wessells, 1903. február 28.

December 12., kedd – „A természet szerint való ágak”

Az Úr itt hozott össze bennünket – sokféle értelmet, más-más nevelést, műveltséget –, és ne várjuk el, hogy minden értelem egyazon síkon fusson. A kérdés ez: be vagyunk-e oltva, mint sok venyige, a szőlőtőkébe? Ezt akarjuk elérni, és erre akarjuk kérni a tanítókat és tanulókat is. Tudni akarjuk, vajon valóban be vagyunk-e oltva a tőkébe. Ha igen, nem baj, ha más a modorunk, a hangszínünk, ha különböző hangunk van. Ti az egyik szemszögből nézhetitek a dolgokat, nekünk más elgondolásaink vannak a Szentírásról. Noha nem a Bibliával szemben, mégis különféle eszméink lehetnek. Az én értelmem számomra ismerős vonalakon futhat, másvalaki az ő jellemvonásai szerint gondolkodhat, alkothat nézeteket, és mély érdeklődést tanúsíthat az egyik oldalon, melyet mások nem látnak meg. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. kötet, 53. o.

Jézus Krisztus eljött a világunkba, és szeretettel hív, hogy jöjjünk hozzá, tanuljunk tőle, és higgyünk benne. Ha hozzá megyünk, életét és jellemét adja belénk. Krisztushoz közeledésünk hitet, a beoltás pedig örökbefogadást jelent; és ezen kölcsönös aktus révén Isten fiaivá és Jézus örököstársaivá válunk, a mennyei természet részeseivé, és megszabadulunk a világi kívánságokban rejlő romlottságtól.

Beoltásunk Krisztusba elválaszt bennünket a világtól. Többé nem fogjuk szeretni a mulandó, szennyezett és beszennyező dolgokat. Teljes mértékben meghalunk a bűnnek, és Istennek élünk Urunk, Jézus Krisztus által. Az eredmény pedig – gyümölcsgereszdek. A Lélek ajándékai szeretetté, örömmé, békévé, hosszútűréssé, jósággá és hűséggé alakulnak át. Új érzelmeket, ízlést és vágyakat kapunk. A régiék elmúltak, és újjá lett minden. – *Bizonyságtételek a nemi életre, házasságtörésre és válásra vonatkozóan*, 106. o.

Amikor rádöbbenünk, hogy Krisztus nélkül milyen tehetetlen helyzetbe kerültünk, nem kell elcsüggednünk! Hagyatkozzunk a keresztre szegezett és feltámadt Üdvözítő érdemeire. Szegény, bűntől megbetegedett és elcsüggedt lélek, nézz és élj! Jézus a szavát adta, hogy üdvösséget szerez mindazoknak, akik hozzá járulnak. Menjünk tehát oda hozzá, valljuk meg a bűneinket, és teremjük meg a megtérés gyümölcseit!

Jézus ma a mi Megváltónk! A mennyei szentélyben közbenjár értünk, és megbocsátja minden bűnünket. Igen nagy jelentősége van a lelki életünkre nézve, ha kétely nélkül hagyatkozunk Istenre, mint az egyedül biztos alapra. Vagy netán magunkban próbálunk feddhetetlenséget felfedezni, mielőtt hozzá mennénk? Emeld fel a tekintetedet magadról Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit. A kétely: bűn. Ha a szívben a hitetlenség legparányibb formája is jelen van, a lélek elmerül a bűntudatban, a sötétségben és a csüggedésben. (...)

Jézus igencsak kedveli, ha úgy járulunk elé, ahogy vagyunk – bűnösen, tehetetlenül, szenvedélyekkel. Ha azt állítjuk, hogy a világosság fiai vagyunk és nem a sötétségé, akkor milyen jogon hitetlenkedünk? – In: *The Review and Herald*, 1884. április 22.

December 13., szerda – „Az egész Izráel megtartatik”

Istennek a népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembevetőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története is. És mégis milyen gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért! (...)

Isten végtelen szeretete nyilvánult meg egyszülött Fia ajándékában, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Krisztus Atyja jellemének kinyilatkoztatására jött a földre, és élete mennyei gyengédség és könyörületesség cselekedeteivel volt teljes. És mégis maga Jézus jelenti ki: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mt 5:18) Ugyanaz a hang, amely türelmes, szerető esedezéssel hívja a bűnöst, hogy jöjjön hozzá, hogy megbocsátást és békét találjon, az ítéletben kegyelme megvetőinek ezt parancsolja: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak!” (Mt 25:41) A Biblia Istent nemcsak gyöngéd atyaként, hanem igaz bíróként is bemutatja. Bár gyönyörűsége telik a kegyelem gyakorlásában, és „megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34:7). – *Pátriárkák és próféták*, 469. o.

Izrael gyermekeinek történetét a keresztények tanítására és okulására írták meg. Amikor az izraelitákat veszélyek és nehézségek fenye-

gették, és útjuk mintha elzártan állt volna előttük, akkor elhagyta őket a hitük, és az Isten által kijelölt vezető ellen zúgolódtak. Azzal vádolták, hogy veszedelemre hozta ki őket, mikor pedig Mózes csupán az Úr hangjának engedelmeskedett.

Ez volt Isten parancsa: Menjetek előre! Nem volt szabad megvárniuk, míg sima és világos lesz az út, amíg megértik szabadításuk egész tervét. Az Örökkévaló ügye halad előre, az Úr pedig utat fog nyitni népe előtt. Aki habozik és panaszkodik, az Izrael szentje ellen tanúsít bizalmatlanságot. Isten gondviselése hozta a zsidókat a hegyvonulatok közé, ahol a Vörös-tenger állta el útjukat, hogy véghezvigye szabadításukat, és örökre lerázza ellenségeiket. Más úton is megszabadíthatta volna őket, Ő mégis ezt a módszert választotta, hogy próbára tegye hitüket és megerősítse a bizalmukat. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 25. o.

Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel: a maga és az Atyja dicsőségeivel. Útján a szent angyalok kísérik. (...)

Ekkor veszik át megígért örökségüket mindazok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izraellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg a menny tervét. Miközben Sátán gonosz munkáját végzi, az Úr szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izrael házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izraelben. – *Próféták és királyok*, 720. o.

December 14., csütörtök – A bűnösök megváltása

A zsidókkal is törődjünk. Különös bölcsességgel kell végeznünk a 11. fejezetben leírt, zsidókért való fáradozást. Nem szabad elhanyagolnunk ezt a kötelességet. Bölcsen és igazságosságban kell megtisztítanunk a király országútját. Adjunk meg minden lehetőséget a zsidóknak, hogy a világossághoz jöjjenek! – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1079. o.

Látszódnia kell, hogy Krisztus kegyelme lakik a szívünkben. Befolyása nyilvánvalóvá válik mély értelmű szavaink által, aminek örökké tartó következménye lesz.

A föld történelmének ebben a szakaszában nem engedhetjük meg magunknak, hogy csökkentjük befolyásunkat. A keresztény küzdelem szoros és heves. Láthatatlan ellenséggel kell megvívunk, ezért összhangban kell lennünk a mennyei eszközökkel, amelyek azért vannak, hogy megszabadítsanak bennünket a hittestvéreinket kritizáló és elítélő magatartástól. Az Úr azt szeretné, hogy megmaradjunk Jézus igájában. (...)

Krisztus tanúi vagyunk. Ne beszéljünk tehát a nehézségekről, és ne gondolkozzunk a próbákról, hanem közeledjünk Jézus Krisztushoz, hitünk Fejedelméhez és bevégezőjéhez. Tekintsünk rá, beszéljünk róla, és akkor az Ő képmására változunk el. – *The Upward Look*, 239. o.

Krisztus életét az Isten iránti szeretet mennyei üzenete terhelte, és az volt minden vágya, hogy ezt átadhassa másoknak. Részvét sugárzott arcáról. Magatartását kegyelem, alázat, igazság és szeretet jellemezte. Küzdő egyháza minden tagjának ugyanezen tulajdonságokat kell tanúsítania, ha csatlakozni akar a győzelmes egyházhoz. Jézus szeretete olyan hatalmas és ragyogó, hogy ehhez mérten minden, amit az emberek nagyak tartanak, jelentéktelenné törpül el. Amikor ez élénk táruul, így kiáltunk: „Ó, a szeretet gazdagságának milyen mélysége ez, amit Isten az emberekre áraszt egyszülött Fia odaajándékozásával!”

Amikor alkalmas kifejezéseket keresünk Isten szeretetének leírására, a talált szavak túl színtelenek, túl gyengék, a témához túlságosan méltatlanok lesznek. Letesszük az íróeszközt, és így szólunk: „Ez leírhatatlan!” Csak azt tehetjük, amit a szeretett tanítvány tett, és így szólhatunk: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Amint megpróbáljuk valahogy leírni ezt a szeretetet, úgy érezzük, mintha első szavaik kimondásával küszködő kisbabák lennénk. Csendben imádhathatjuk Istent, mivel ez olyan dolog, ahol a csend az egyetlen ékesszólás. E szeretetet semmiféle nyelv nem képes leírni. Ez az emberi testben megjelent Isten titka, Isten Krisztusban, aki istenség emberi alakban (vö.: 1Tim 3:16). Krisztus páratlan alázatossággal hajolt le, hogy az Úr trónjára való felmagasztaltatással azokat is felmagasztalja, és maga mellé ültesse trónjára, akik hisznek benne. Aki csak hittel tekint Jézusra, bűn által okozott sebeire, meggyógyul, és egészséges lesz. – *A keresztény nevelés alapjai*, 179. o.

December 15., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Üldözöből tanítvány” című fejezet.

12. tanulmány

Jóval győzni meg a gonoszt

December 16., szombat délután

A bukott ember átalakulhat gondolkodásának megújulása által, úgy, hogy be tudja bizonyítani, „mi az Isten jó, kedves és tökéletes akarata”. Hogyan? „Látványossága lettünk a világnak, angyaloknak és embereknek is.” A Szentlélek valóságosan munkálkodik az ember jellemén, és a gyümölcsei láthatók lesznek.

Amint a jó fa gyümölcsöt terem, úgy az Úr kertjébe ültetett fa is jó gyümölcsöt terem az örök élet számára. A megkönyékező, csábító bűnököt legyőzik, a gonosz gondolatokat száműzik, a lélek templomát megtisztítják a rossz szokásoktól. A gonosz hajlamokat jó irányba fordítják, a cselekedetek új indítékait nyerik el, és a jellem új mértéke a mérvadó. Ezentúl szent indulatok, megszentelt érzelmek lesznek a keresztyény fa gyümölcsei. Teljes átalakulás ment végbe. Ezt kell megvalósítanunk. – *A te Igéd igazság*, 6. kötet, 1080. o.

Isten kegyelmén kívül semmi sem győzheti meg és adhat megtérést a szívnek. A szokások rabjai csak tőle nyerhetnek erőt, hogy letépjék a láncukat. Lehetetlen az ember számára, hogy élő, szent és Istennek kedves áldozatul hozza testét, miközben engedékeny a szokások iránt, amelyek megfosztják testi, értelmi és erkölcsi erőitől. Az apostol továbbá a következőket is mondja: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12:2) – *Egészségügyi tanácsok*, 24. o.

A szív, ahol Krisztus szeretete megmarad, állandóan több és több lelki finomságról tesz bizonyosságot – mert az élet forrása az Isten és

ember iránti szeretet. Jézus a kereszténység megtestesítője. Dicsőség Istennek a magasságban és a földön békeesség és jóakarát az emberek iránt! – ez jelenti az Úr szándékának keresztülvételét.

Az igazi keresztény felfelé törekszik, hogy növekedjen és elérje a tökéletességet Krisztusban. Úgy érhetjük el könnyen az igazi műveltséget, a gondolatok és erkölcsök valódi kifinomulását, ha megtanuljuk a feladatokat Jézus iskolájában. A legnagyobb erőfeszítés, a formák és szabályok betartása hiábavaló, ha a szív nincs a Szentlélek fegyelme alatt.

A Mester követője állandóan tökéletesedjen erkölceiben, szokásaiban, lelkületében és munkájában. Ez azáltal történik, hogy nem csak a külsőre tekintünk, hanem szemünket a Megváltóra függesztjük. Akkor megváltozik az értelem, a lelkület és a jellem. (...)

Minél szorosabb az ember összeköttetése minden ismeret és bölcsesség Forrásával, annál inkább lehet rajta segíteni szellemileg és lelkiileg. Az istenismeret egy különös nevelés, és minden igazi munkás célul tűzi ki magának, hogy megszerezze ezt az ismeretet. – *Az evangélium szolgálói*, 282–283. o.

December 17., vasárnap – Okos istentisztelet

Az ősi rítusban, ami az evangéliumot szimbolizálta, nem lehetett hibás áldozatot vinni Isten oltárára. Az áldozatnak, ami Krisztust jelképezte, hibátlannak kellett lennie. Az Úr Igéje ezzel a példával szemlélteti, hogy népe milyen legyen: „szent és feddhetetlen”, „élő... Istennek kedves áldozat” (Ef 5:27; Róm 12:1).

Isten hatalma nélkül nem jöhet létre igazi megújulás. Az emberi korlátok az örökölt és szerzett hajlamokkal szemben olyanok, mint homokzátony az áradatban. Amíg Krisztus élete nem lesz személyes életünk éltető ereje, addig nem tudunk ellenállni a kívülről és belülről támadó kísértéseknek.

Az Üdvözítő eljött erre a világra, és a menny törvénye szerint élt, hogy az ember tökéletesen uralkodni tudjon a lelkét romboló természetes hajlamokon. A lélek és test Orvosa ad győzelmet a harcban álló gerjedelmeken. Ő minden lehetőséget biztosít ahhoz, hogy az ember tökéletes jelleművé váljon. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 130. o.

Ákik igazán szentek, arról tesznek bizonytságot, hogy az igazság megújulást eredményezett az életükben, és hogy készülnek átköltözni a mennybe. Ám amíg a büszkeség, az irigység és a gonosz kételyek uralják az életet, Jézus nem lakik a szívben, szeretete nincs a lélekben. A mennyei természet részesei keresztre szegezték a gőgös lelkületet és az önös felmagasztalást eredményező önelégültséget. Ezek helyébe lép Krisztus Lelke, és az élet megtermi a Szentlélek gyümölcseit. Jézus gondolatával az elméjükben követői az Ő jellemének erényeit termik meg.

Semmi más nem teheti kedvessé az embert Isten előtt. Semmi más nem eredményezheti azt a tiszta és szent jellemet, amire szükségük van azoknak, akik majd belépnek a mennybe. Amikor az ember felöltözi Jézust, a benne végbemenő változás meglátszik lelkületében, szavaiban és tetteiben. Lelkét mennyei légkör veszi körül, mivel az Üdvözítő lakik benne. – *Lift Him Up*, 301. o.

Krisztus az erők forrása. Tanulmányozzuk a tanításait! Amikor az Atya egyszülött Fiát adta, hogy a világunkban éljen, és kitegye magát a kísértéseknek, hogy megtanítszon bennünket is győzni, minden intézkedést meghozott, hogy ne essünk az ellenség rabságába. Az elbukott ellenséget legyőzve Jézus az emberiség érdekében győzött. Hozzánk hasonlóan minden tekintetben megkísértetett, de mennyei erejével ellenállt, hogy segítséget nyújthasson nekünk is a kísértésekben.

A mennyei természet részeseiként meg kell tanulnunk felismerni Sátán kísértéseit, és az Úr ereje által le kell győznünk a világi kívánságokban rejlő romlottságot. A korábban bűnös ember megtisztulhat a Krisztus érdemeivel való közösség által, hogy Isten munkatársaként állhasson meg embertársai előtt. Aki őszintén keresi az Urat, az minden bizonynal részesül a mennyei természetből, és számára biztosított Jézus irgalma. – *Istennel ma*, 146. o.

December 18., hétfő – Józan bölcselkedés

Ne legyünk sértődékenyek! Ne érzéseink igazolása és hírnevünk őrzése, hanem a lelkek megmentése legyen az életcélunk! Mihelyt érdekelni fog bennünket mások üdvössége, elfeledkezünk azokról az apró

ellentétekről, amelyek olyan sokszor jelentkeznek emberi kapcsolatainkban. Gondoljanak rólunk vagy tegyenek velünk bármit, de ez ne zavarja meg Krisztussal való egységünket és a Lélekkel való közösségünket! (...)

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy „az engedelmes felelet elfordítja a haragot” (Péld 15:1). Csodálatos erő van a hallgatásban. A mérges embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik, hamarosan elcsitul. – *A nagy Orvos lábnymán*, 489. o.

Ha nincs tökéletes összhang köztünk, nehogy azt higgyük, hogy ártatlanok vagyunk e tekintetben. Ha mások gondolatai és érzelmei nem egyeznek meg a mieinkkel, nem kellene azt hinnünk, hogy mindenki más téved, és csak nekünk van igazunk. Folyton az igaz utat kell szem előtt tartanunk, hogy válasz lehessünk Krisztus János evangéliuma 17:21–23 verseiben mondott imájára. Továbbá tudnunk kell, hogy a Mester milyen iga hordozását várja el tőlünk, és hogy folyton azt kell kifejeznünk kedvességgel és szeretettel embertársunk iránt, hogy törődünk vele. Legyenek szeretetteljesek mindennapos tetteink. A hit és a szeretet jelenti a tűzben megpróbált aranyat. Ha látjuk, hogy valaki tévelyeg, ne menjünk el szó nélkül mellette, hanem próbáljuk visszavezetni a sötétségből a világosságra. Úgy kell figyelniük a kölcsönös érdekre, mint a saját érdekeinkre. Nem értékeljük eléggé a lelket. Erkölcsi kötelességünk egy nagy testvériségben élni, engedelkenyeknek lenni egymás hibáival szemben, hosszútűrést és szelidséget tanúsítani, illetve embertársaink terheit hordozni (lásd: Ef 5:1–2). – *Istennel ma*, 269. o.

Csak Krisztus módszerével lehet igazán közel férközni az emberekhez. A Megváltó az emberek közé vegyült. Javukat akarta. Együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk: „Kövessetek engem!”

Személyes szolgálattal kell az emberek közelébe férközni. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a beteget gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlano-

kat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 143. o.

December 19., kedd – A keresztény és az államhatalom

Az igazság és vallásszabadság zászlaját, amit az evangéliumi közösség megalapítói és Isten tanúi a letűnt századok alatt magasra emelve lobogtattak, ebben az utolsó küzdelemben az Úr a mi kezünkre bízta. Ezért a nagy adományért a felelősséget azoknak a vállára helyezte, akiket Igéjének ismeretével áldott meg. Ezt az Igét a legnagyobb tekintélyként kell elismernünk. Isteni intézkedésnek kell elismernünk az emberi kormányzatot; szent kötelességünk az iránta való engedelmesség, jogos határokon belül. Azonban ha követelményei ütköznek vagy ellenkeznek a menny parancsaival, akkor „inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem embernek”. Az Örökkévaló szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk: az „Így szól az Úr” nem állhat mögötte annak, hogy: „Így szól a gyülekezet” vagy: „Így szól a földi hatalom”. Krisztus koronájának a földi uralkodók ékes koronái fölött kell ragyognia. – *Az apostolok története*, 68. o.

Jézus felelete nem kibúvó volt, hanem a kérdés elfogulatlan megválaszolása. Kezében tartotta a római érmét, amire a császár nevét és képét nyomták, és kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a hatalomnak a kért támogatást egészen addig, amíg az nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek békeszeretően alá kell vetniük magukat, de elsődlegesen mindenkor Istenhez kell hűségessé lenniük. – *Jézus élete*, 602. o.

A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljőjön a földre, véget vessen minden hatalomnak és tekintélynek, és felállítsa örök országát. A földi hatalmak meg fognak rendülni. Nem kell és nem szabad elvárni, hogy a föld nemzetei között egység uralkodjon. Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik jelenlegi állapotunkat.

Ez megosztott állapot, és törékeny anyagból való, ami nem tapad össze. Tudtunkra adja a jövendölés, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet.

Láttam, hogy mindig is kötelességünk engedelmesskedni országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek a magasabb törvénnyel, amit Isten mondott el a Sínairól, majd vésett ujjával a kőbe. „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívéükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.” Akinek a szívébe beírva áll az Úr törvénye, inkább Istennek, mint embereknek engedelmesskedik, és inkább engedetlen minden ember iránt, mintsem eltérjen az Örökkévaló legkisebb parancsolatától. Isten népe, amelyet az igazság ihlete tanít, és a tiszta lelkiismeret vezet, hogy élje az Úr minden szavát, az Ő törvényét fogadja el egyetlen tekintélyként, amit elismerhet és aminek engedelmesskedhet. Isten törvényének bölcsessége és tekintélye a legnagyobb. – *Bizonyosságtelek*, 1. kötet, 360–361. o.

December 20., szerda – Egymást szeretve

A Tízparancsolat első négy parancsa ebben az egyetlen hatalmas előírásban foglalható össze: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből!” (Mt 22:37; 5Móz 6:5) Az utolsó hat a másikban összegezhető: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” (Mt 22:39; 3Móz 19:18) Mindkét parancsolat a szeretet alapelveinek kifejezése. Nem lehet az elsőt megtartani és a másodikat megszegni, sem a másodikat megtartani és közben az elsőt megszegni. Ha Isten elfoglalja jogos helyét a szív trónján, felebarátunk is az őt megillető helyre kerül. Úgy fogjuk szeretni, mint önmagunkat. Csak ha Istent mindenképp felett szeretjük, szerethetjük felebarátunkat is elfogultság nélkül. – *Jézus élete*, 607. o.

Krisztus jellemének szeretetre méltósága látható lesz tanítványaiban. Neki öröme telt Isten akaratának teljesítésében. Atyja iránti szeretet és szent buzgalom volt a Megváltó életét uraló erő. A szeretet dicsőítette és nemesítette összes cselekedetét. A szeretet Istentől jön. Csak olyan szívben található, ahol Jézus uralkodik. „Mi szeressük Őt; mert Ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4:19) Az isteni kegyelemből újjászületett szív-

ben a szeretet minden cselekedet indítórugója. Megváltoztatja a jellemet, vezeti és kormányozza az indítékokat, megbabolazza a szenvedélyeket, legyőzi az ellenséges indulatokat, és nemesíti a kedélyt. Ha ezt a szeretetet ápoljuk a lelkünkben, megédesíti a lelkünket, és nemesítő hatást árasztunk környezetünkre. – *Jézushoz vezető út*, 59. o.

Ragadj meg minden alkalmat, hogy hozzájárulj a körülötted élők boldogságához szereteted kimutatásával! A barátságos, kedves szavak, a részvételtjes tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedülálló embertársad számára olyan, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy reményteli szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettét feljegyzik a menyeyi könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. Él Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásod által áldására leszel a világnak!

Az önzetlen munkálkodás lelkülete jellemünket nemessé, szilárddá és Krisztus jelleméhez hasonlóan szépségessé teszi, békességgel és boldogsággal ajándékoz meg. Minden elvégzett feladat, a Jézus nevében hozott minden áldozat rendkívüli jutalommal jár. A kötelesség vállalására hívó szó által Isten szól hozzánk, és áldását adja az elvégzett munkára. – *Az én életem ma*, 165. o.

December 21., csütörtök – Közelebb van az üdvösség

Isten felhívást intéz egyháza minden tagjához, hogy fenntartás nélkül szentelje oda életét az Úr szolgálatára. Eltökélt megújulásra hív. Az egész teremtett világ nyög az átok alatt. Isten népének növekednie kell a kegyelemben, szentnek kell lennie testben, lélekben és igazságban. Ha félretenne minden egészségtelen engedékenységet, sokkal tisztábban látná, mit is jelent az igazi kegyesség. És akkor csodálatos változás következne be a vallási életben. (...)

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felsejünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívókké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a vilá-

gosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra!” (Róm 13:11–14) – *Egészségügyi tanácsok*, 542. o.

Isten ellenségei naponta tervezik az igazság elfojtását, emberek lélekének rabságba hajtását. A hamis szombat felmagasztalására törekednek, és az emberek tévelygésben tartásával elmélyítik a földet takaró sötétséget és az embereket befedő sűrű sötétséget. Amikor ilyen időket élünk, akik ismerik az igazságot, tétlenek legyenek és engedjék, hogy a sötétség hatalmai uralkodjanak? Ne legyenek teljesen éberek az igazságban hívők, és ne dolgozzanak a hitvallásuknak megfelelő energiával? Az Isten igazságát értők ne hozzanak meg minden áldozatot, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak, hogy hűséggel engedjenek a mennyi törvényének? A nap nagy része elmúlt, közel az éjjel, és elengedhetetlen addig dolgozni, míg nappal van, mert amikor eljön az éjjel, már senki sem dolgozhat. Amikor ilyen időkből élünk, csak ez a cél lehet a szemünk előtt: minden Isten által biztosított eszközt felhasználni, amellyel az igazságot el lehet ültetni az emberek szívébe. Pontosan e célért küldte az Úr a szavát a világba, hogy irányítsa az életet, és átformálja a jellemet. Minden keresztény kötelessége, hogy képessége legjavával küzdjön, és terjessze az igazság ismeretét. Jézus megparancsolta a tanítványainak, hogy menjenek el széles e világra, és hirdessék az örömhírt minden népnek. – *A keresztény nevelés alapjai*, 201. o.

Ne feledd, hogy egyetlen ember sem képes egyedül ellenállni az ellenség ámitásainak. Rejtőzz el Istenben, és biztos lehetsz benne, hogy veled van a Szentlélek! Csak úgy győzheted le az ellenséget, ha az Úr jár előtted.

Ha az Úr nagy napján úgy fogunk majd megállni, hogy Krisztus lesz a menedékünk és a mentsvárunk, akkor most kell félretennünk minden irigységet és hatalmi harcot. Teljesen ki kell szagatnunk ezeket a szentségtelen gyökereket, különben újból felbukkannak az életünkben. Teljes mértékben az Úr oldalára kell állnunk. (...)

Keress az igazságot, és állj a Mindenható nagy pajzsa alá! Csak itt lehetsz biztonságban. Isten arra hív, hogy alázatos szívvel keresd Őt. Olvasd el Dániel imáját, és figyeld meg, hogy életed kiállja-e a tűzpróbát. Isten gazdagon megáldja azokat, akik megalázzák magukat előtte. (...)

Nem kell halálfélelemben élnünk azok miatt, akik nem tudják, mit jelent Istennel járni. Kerüljük a vitát velük. Békét, kegyelmet és igazságot hozó szavakat kell szólnunk. Alaposan vizsgáljuk meg a szívünket, és alázzuk meg az Úr előtt. Tisztelnünk kell a testvéreinket, de nem kell őket az Istent megillető helyre emelnünk, mivel ők csak emberek.
– *Istennel ma*, 253. o.

13. tanulmány

Keresztény életmód

December 23., szombat délután

Akik Isten Igéje tanulmányozása közben engedik, hogy a Szentlélek fényt gyújtson a szívükben, megértik az Igét, és nem maradnak sötétben. „Ha valaki cselekedni akarja az Ő akarátát – mondta Krisztus –, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok.” (Jn 7:17) Akik az igazság világosabb megértéséért jönnek Krisztushoz, azok előtt feltárja a mennyek országának titkait. E titkokat megértik, akik vágyakoznak az igazság megismerésére. Mennyei fény sugárzik a lélek templomába, és mások is látni fogják, mint sötét ösvényre hulló lámpafényt. – *Krisztus példázatai*, 36. o.

Az ember nem tiporhatja sárba Isten szavát büntetlenül. A Jelenések könyvének záró fejezetéből megtudhatjuk, mit jelent ez a félelmetes ítélet: „Bizonyoságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: hogy ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; és ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből és a szent városból és azokból, amik e könyvben megírtak.” (Jel 22:18–19)

Ilyen figyelmeztetésekkel óvja az Úr az embert attól, hogy bármit is változtasson kinyilatkoztatásain és parancsain. Ezek a komoly intések azoknak szólnak, akik befolyásukkal arra készítetnek embereket, hogy könnyedén vegyék a menny törvényét. Ezekkel meg akarja félemlíteni azokat, akik tiszteletlenül kijelentik: nem sokat számít, hogy engedelmeskednek-e Isten törvényének, vagy nem. Félelmetes felelősséget vesznek magukra azok az emberek, akik a Mindenható kinyilatkoztatásai fölé emelik saját nézeteiket; akik a Szentírás világos kijelentéseit saját érdekeiknek vagy a világ igényeinek megfélelően értelmezik. Az írott

Ige, Isten törvénye megméri minden ember jellemét, és mindenkit elítél, aki e tévedhetetlen próba mérlegén könnyűnek bizonyul. – *A nagy küzdelem*, 268–269. o.

Isten embereket hív el a hűségre. Gyülekezeteinkben reformokra van szükség. Most kell a nők és férfiak szívében helyreállítani a Tízparancsolat iránti régi hódolatot. A parancsolatok iránti engedelmeség által az emberiség megszentelődhet annak érdekében, hogy a kétely következményei ne erősödjenek meg, és hogy hitünk alapjai láthatóvá váljanak, illetve hogy Isten szent törvénye is megerősödjön. Tudatosítani kell az egyéni felelősségeket. Az emberek ne felejtsek el: ahhoz, hogy az Úr emberekként tekintsen rájuk, minden cselekedetüknek igaznak, tisztának és hűségesnek kell lennie. (...)

A Jézus Krisztus iránti szeretet készlet arra, hogy engedelmeskedjünk Isten parancsolatainak, amelyek világító lámpaként árasztanak fényt az utunkra, és biztosítják az Atya és a Fiú megtisztító jelenlétét. – *Isten fiai és leányai*, 194. o.

December 24., vasárnap – Hitben erőtelnek

Kényes dolog az emberi elmével bánni. Keményen is kiállhatsz, és akkor soha nem lágýítod meg a szíveket. Vagy közel húzódhatsz a lesújtottakhoz, és szeretetteljes szívvel elvezetheted őket az ellenség csatamezejéről, nem pedig odahajszolod és ott hagyod őket, hogy Sátán kísértéseinek a játékszerei legyenek.

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy bármi módon botránkozására legyünk másoknak. Mindenkinek megvannak a maga kísértései és próbái, és olyan helyen kell állnunk, hogy segítsük és megerősítsük a megkísértetteket. Bátorítsuk, és ha lehet, emeljük fel a hitben gyengéket. Isten ígéreteiről szólva eltávolíthatjuk a levertséget a próbákban és nehézségekben levőkről. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 435. o.

Az ellenségnek olyan álnok tervei vannak, ténykedései annyira megtévesztőek, hogy a hitben gyengék nem ismerik fel a csábítást. Sátán csapdájába esnek, aki megpróbálja, ha lehet, még a választottakat is elj-

teni. Csak azok lesznek képesek felismerni az ellenség hamisságait és álnokságait, akik szoros kapcsolatban állnak Istennel. (...)

Gondoljatok a győztesekre váró nagy dicsőségre! Ők majd megállhatnak az Úr előtt, akinek a jelenléte teljes örömet, igazsága pedig örök örömet jelent.

Engedjük meg Istennek, hogy Ő uralja az elménket. Ne mondjunk és ne tegyünk olyat, ami akár egy embertársunkat is letérítené az igaz útról. – *Istennel ma*, 91. o.

Isten nem akarja, hogy ítélőszékbe ülve mások felett ítélkezzünk... Amikor meglátjuk másban a hibát, ne felejtjük el, hogy az Úr előtt nekünk súlyosabb vétkeink lehetnek annál, amit mi elítélünk a testvéreinkben. Hibáinak kipellengérezése helyett inkább kérd Istent, hogy áldja meg őt, és segítse győzni a bűne felett. Krisztus jó néven veszi az ilyen lelkületet, és megnyitja az utat, hogy olyan bölcs szavakat szólhass a hitben gyengéhez, ami erőt és segítséget jelenthet a számára. (...)

Minden szívnek megvan a maga fájdalma és csalódása, ezért arra kellene törekednünk, hogy könnyítsünk az emberek terhein, és Jézus szeretetét tárjuk mások elé. Ha a mennyei dolgokról szólnának a beszélgetéseink, akkor a gonosz szavak rövid időn belül eltűnnének. (...)

Ne keressük mások hibáit, inkább önmagunkhoz viszonyuljunk kritikusan. Tegyük fel a kérdést magunknak: Igaz a szívem Isten előtt? Ha így járok el, akkor dicsőséget szerzek az én mennyei Atyámnak? Ha gonosz lelkületet ápoltál, űzd ki azt a lelkedből! Kötelességed minden szennyet kiűzni a szívedből... Szent félelemmel őrizd meg Jézust a lelkedben. – *That I May Know Him*, 187. o.

December 25., hétfő – Isten ítélőszéke előtt

Ha versengés és mások bírálása nélkül végzed a munkádat, akkor szabadság, világosság és erő kísér, ami befolyást ad annak az intézménynek és vállalkozásnak, amivel kapcsolatban állsz.

Gondolj arra, hogy sohasem vagy a jó helyen, amikor megengeded magadnak, hogy ingerült legyél, és mindenkit ki akarsz igazítani. Ha engedsz a kísértésnek, hogy másokat bírálj, nyilvánvalóvá tedd hibáikat

és lerombold, amit tesznek, akkor biztos lehetsz abban, hogy te is hibázol, és így nem megfelelően végzed el a feladatodat. (...)

Jézus Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, szembeszálljon a kísértésekkel, elviselje a próbákat, amelyeket az embereknek is el kellett viselniük.

Ő lett a mi Bíránk. Mennyei Atyánk nem bíró, és az angyalok sem azok. Jézus Krisztus fog megítélni bennünket, aki emberi természetet vett magára, és tökéletes életet élt ezen a világon. Egyedül Ő lehet a bíránk. Senki nem kapott közülünk megbízást arra, hogy ítélkezzen mások felett. Amit tehetünk és tennünk kell, az, hogy fegyelmezzük saját magunkat. – *Az én életem ma*, 335. o.

Kedves testvéreim! Gondoljatok arra, hogy amikor az Úr örökségével bántok, ne engedjétek utat természetes tulajdonságaitoknak. Isten népe Krisztus megvásárolt tulajdona, és milyen nagy árat fizetett érte! Vajon legyenek-e köztünk, akik Isten és ember ellenségének segítői, akik elcsüggesztik és pusztítják a lelkeket? Milyen megtorlás vár ránk, ha így teszünk? Mindannyian kerüljünk, mellőzzünk beszélgetés közben minden nyers és kemény szót. Ne kárhoztassunk másokat, ne is tegyük, ha Krisztuséi vagyunk. Jézust képviseljük eljárásunkban embertársainkkal szemben. Legyünk Isten munkatársai, segítsük a megkísértetteket. Ne hintsük és ne engedjük hinteni a kételkedés magvait, mert ezek baljós termést hoznak. Tanuljunk Krisztustól, alkalmazzuk módszereit, a lelkülete éljen bennünk. Nekünk szól a felhívás: „Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Higgyünk Isten szavában, hiszen olyan csodálatosan és dicsőségesen teljesedik. Ha a hit bizonyossága él bennünk, akkor nem kételkedünk hittestvéreinkben sem. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 225. o.

Az Úr nagy napja közel van, az ajtó előtt. Amikor Krisztus megjelenik az ég felhőin, akik nem keresték Őt teljes szívvel, és hagyták magukat becsapni, minden bizonnyal elvesznek. Egyetlen biztonságunk a megtérés és a bűneink elhagyása. Akik most komolyan keresik az Urat, akik megalázzák a szívüket előtte, és elhagyják bűneiket, az igazság szentsége által készülnek fel, hogy egyesüljenek a királyi család tag-

jaival a mennyben, és meglássák a Királyt a maga szépségében. – *Istenel ma*, 243. o.

December 26., kedd – Ne botránkoztassunk!

Aki kereszténynek vallja magát, de nem jár Krisztus lábnyomán, hatástalanná teszi az Ő Igéjét, és árnyat vet a megváltási tervre. Lelkülete és magatartása által tulajdonképpen ezt mondja: „Jézus, a te idődben még nem igazán értetted, amit most én, és pedig hogy az ember szolgálhat egy időben Istennek és a Mammonnak is.” Az ilyen álvallásos ember azt állítja, hogy megtartja a menny törvényét, miközben nem is ezt teszi. Ő, hová jutott volna az emberség mércéje, ha az ember kényére-kedvére lett volna bízva! Isten azonban magasra emelte a zászlaját – a parancsolatokat és Jézus hitét. Az Úr iránti teljes odaszentelődés nyomán szerzett tapasztalat békét és örömet hoz a Szentlélek által. – *Hozzá hasonlóan*, 55. o.

Vigyázz, nehogy példaadásod másokat veszedelembé döntson! Rettenetes dolog, ha elveszítjük lelkünk üdvösségét, ám még rettenetesebb, ha olyan életet élünk, ami mások vesztét okozza. Az a gondolat, hogy befolyásunk a halál illata legyen a halálra, félelmetes gondolat, ám lehetséges. Ezért gondosan őrizzük gondolatainkat, szavainkat, szokásainkat, indulatainkat és hajlamainkat. Isten személyes életszentségre szólít. Csak ha Krisztus jelleme nyilatkozik meg bennünk, akkor tudunk együttműködni vele a lelkek megmentésében. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 158. o.

A próbák vezetnek annak felismerésére, hogy mik vagyunk. A kísértés ideje ad bepillantást valódi jellemünkbe, az mutat rá, hogy a jó jellemvonásokat kell ápolnunk. Isten áldására támaszkodva a keresztény bárhol biztonságban van. A nagyvárosban sem fog megromlani. A pénztárnál fel fognak figyelni a becsületességére. A gyárban hűségesen fogja végezni munkájának minden részét, egyedül az Úr dicsőségével törődve. Mikor a tagok ezen az úton járnak, akkor a gyülekezet gyümölcsöző lesz. A virágzás sosem következik be a gyülekezetben, míg tagjai közeli kap-

csolatra nem jutnak Istennel, amíg önzetlenül nem viselik szívükön társaik üdvösségét. A lelkészek szép és erőteljes igehirdetéseket tarthatnak, sokat fáradozhatnak, hogy felépítsék és virágzóvá tegyék a gyülekezeteket; de ha a tagok egyénenként nem teszik meg a rájuk, Krisztus szolgáira eső részt, addig a gyülekezet mindig sötétben jár, és mindig erőtlenségre lesz. Bár hajthatatlan és sötét a világ, a valóban következetes példa akkor is hatalom lesz a jóra. – *Bizonyágtételek*, 4. kötet, 285. o.

December 27., szerda – Bizonyos napok megtartása

Isten odaajándékozta Fiát megváltásunkért. Ezzel bebizonyította, hogy minden embert értékesnek tart. Ezért nem engedélyezi, hogy megvetően szóljunk másokról. A körülöttünk lévőkből hibákat és gyengeségeket fogunk észrevenni, Isten mégis tulajdonának tekint minden lelket, mivel Ő teremtette valamennyiüket. Sőt, kétszeresen: mivel Krisztus vére vásárolta meg őket. Valamennyiüket a maga mására teremtette, ezért még a legzüllöttebb emberrel is tisztelettel és gyöngéden kell bánnunk. Az Atya felelősnek tart minket akár egyetlen megvető szóért is, amit olyan lélek ellen ejtünk ki, akiért Jézus Krisztus az életét adta. (...)

Amikor Krisztus ellenségeivel érintkezünk, ne vágjunk vissza a bosszú szellemében, sem a maró vádaskodás látszatát keltve. Aki az Úr szószólójaként áll, ne ejtsen ki olyan szót, amelyet a mennyei Fenség nem vett ajkára, amikor Sátánnal vitázott. Hagyjuk Istenre az ítélezést. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 56–57. o.

Halandó ember honnan tudhatna bármit erről a kérdésről? El kell fogadnia Isten szavát, amint olvassa, úgy kell értékelnie, amint van, és be kell hozni azt az életébe, beleszóni a jellemébe. Az ember üdvösségét érintő összes kérdés világosan ki lett nyilatkoztatva az Úr Igéjében. S ha legjobb képességeink szerint megértjük és elfogadjuk az Igét, Isten segítségünkre lesz a megértésben.

A Szentlélek segítségével nélkül az ember sok igen nehezen érthetőt talál a Bibliában, mivel hiányzik az isteni világosság. Senki se jöjjön Isten szavához a maga útját, akaratát vagy elgondolásait állítva mértékül, hanem csakis szelíd, alázatos, megszentelt lelkülettel.

Csakis akkor kísérelj meg a Szentírás kutatását, ha készen állsz hallgatni rá, ha hajlandó vagy tanulni belőle, ha úgy állsz készen hallgatni a menny szavára, mintha közvetlenül hozzád szólna élő Igéjéből. Halandó ember sohase üljön ítéletet Isten szava fölött, hogy mennyi ihletett belőle és mennyi nem, vagy hogy ez a rész ihletettebb, mint más részek. Az Úr távozásra szólítja őt erről a helyről. Nem bízott rá ilyen kötelességet. – *A te Igéd igazság*, 7. kötet, 919. o.

Kérnünk kell Istent, nyissa meg az értelmünket, hogy megérthessük igazságait. Ha megalázzuk előtte magunkat, a számunkra bőséggel adott kegyelem által megtisztítjuk szívünket a hiábavalóságtól, büszkeségtől és önzéstől, ha őszintén vágyakozunk és rendületlenül hiszünk, akkor az igazság Napjának sugarai a lelkünkbe világítanak, és elsötétült értelmünk megvilágosodik. – *A keresztény nevelés alapjai*, 183. o.

December 28., csütörtök – Záró gondolatok

„Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenikünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjen annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett.” (Róm 15:1–3) Amint Jézus megszánt bennünket, és segített rajtunk gyengeségünkben és bűnös voltunkban, úgy kellene nekünk is szánnunk és segítenünk másokat. Sokakat kétségek gyötörnek, gyengeségek terhelnek, hitük erőtlen, és képtelenek felfogni a láthatatlant, de ha a Megváltót képviselve egy barát jön hozzájuk, ez a látható barát olyan kapocs lehet, amely ingatag hitüket Istenhez kapcsolja. Ó, milyen áldott feladat! Ne hagyjuk, hogy büszkeség és önzés akadályozzon a jó munkában, amit végezhetünk, ha Krisztus nevében szerető és gyengéd lelkülettel tesszük. (...)

Alig ismerjük a szívünket, alig van fogalmunk arról, mennyire rászorulunk Isten könyörületére. Ezért kevés bennünk az a gyengéd szánakozás, amit Jézus nyilvánít ki irántunk, és amelyet nekünk is gyakorolnunk kellene egymás iránt. Ne felejtjük el, hogy testvéreink is gyenge, tévelygő emberek, akárcsak mi magunk... A szegény, gyenge halandók gondolják csak meg, mennyire rászorulnak Isten és testvéreik szánalmára és hosz-

szútűrésére! Óvakodjunk mások megítélésétől! Fogadjuk meg az apostol utasítását: „Atyámfiak, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is!” (Gal 6:1) Bennünket is rabul ejthet a kísértés, és még szükségünk lehet a türelemre, amelynek gyakorlására felszólít az Úr. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 245–246. o.

A mennyben lakó Isten számára láthatók a múlt és a jövő titkai is, és Ő túllát a bűn okozta nehézségen, ködön és romokon, látja szeretetteljes és áldásos tervének gyümölcseit. S habár köd és sötétség veszi körül, trónusának alapja a feddhetetlenség és az ítélet... A megváltási terv révén az ember üdvözítésénél és a föld megváltásánál sokkal szeleesebb célnak kell eleget tenni. Isten jellemének Krisztus általi bemutatásával bizonyítja be az egész világegyetem előtt a mennyei kormányzat igazságát, és utasítja vissza Sátán vádjait, hogy nyilvánvalóvá váljon a bűn természete és következményei, és mindez a törvény örök voltát fogja majd alátámasztani.

A bűn eltörlése pedig védelmet fog jelenteni Isten szeretetére nézve, és megerősíti az Ő hírnevét a világegyetem összes lényé előtt, akik csodálják Őt és az akaratát, és akiknek a szívében van az Ő törvénye. – *That I May Know Him*, 366. o.

Az életben megtett minden lépés közelebb vezethet Jézushoz, szeretetének mélyebb ismeretét eredményezheti, és közelebb visz az áldott béke otthonához.

Aki hisz, a Szentlélek által megtalálja a békét és az örömet. A hit békét hoz, és az Istenbe vetett bizalom örömet. Higgy, higgy – mondja a lelkem –, higgy! Nyugodj meg Istenben. Ő védelmébe veszi, amit rábízál. Hatalmas győzelmet adhat általa, aki nagyon szeretett téged. – *The Faith I Live By*, 121. o.

December 29., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 5. kötet, „Egység és szeretet a gyülekezetben” című fejezet.

A nagy Orvos lábnyomán, „Segíts a megkísértetteknek!” című fejezet.

